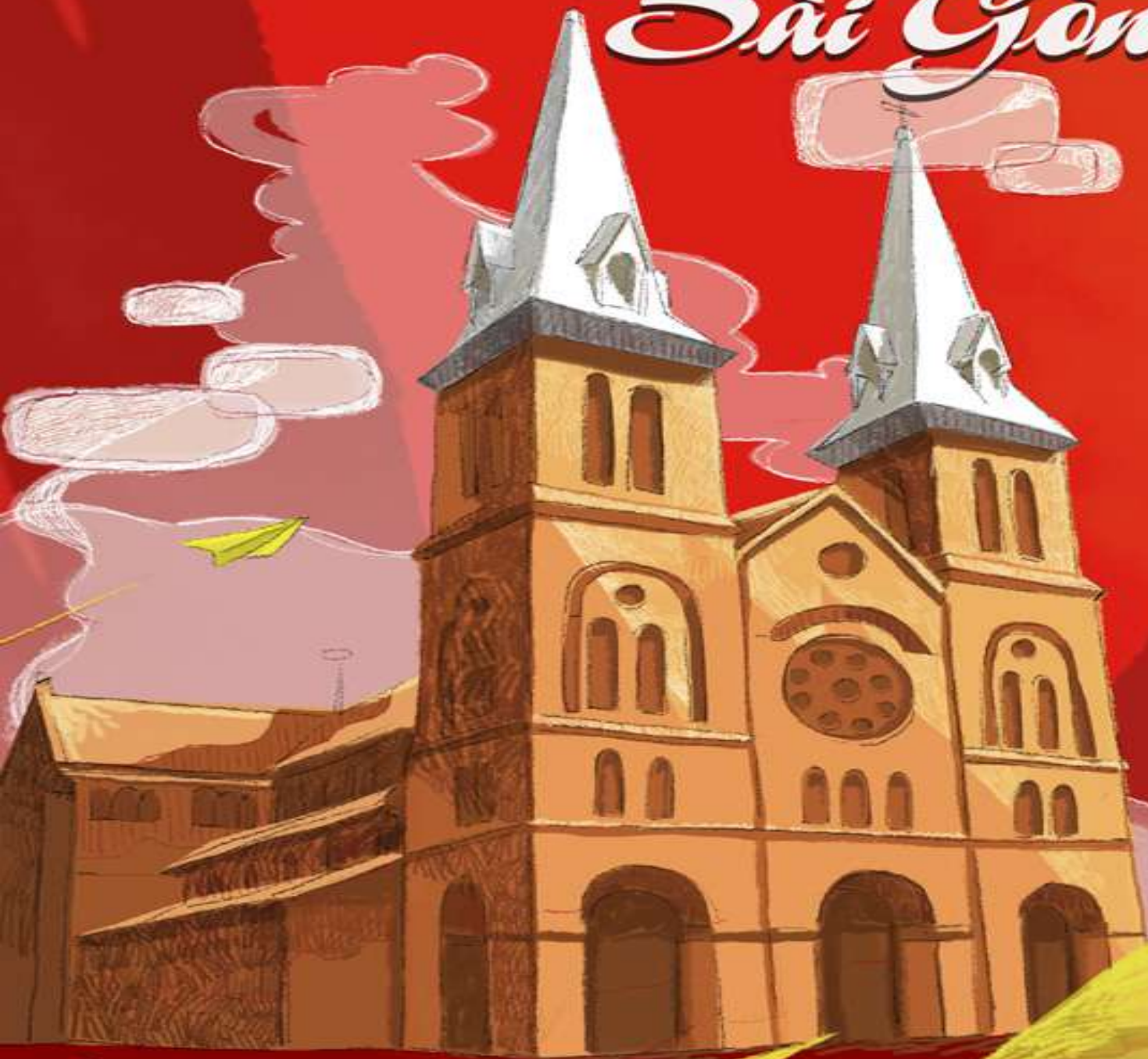

Hamlet Duy Thành

Say Măng Sài Gòn

Với tất cả yêu thương!

Dành tặng

.....

Tình yêu cần có hai người

Một người chưa biết buông tay

Sau khi làm xong khóa luận tốt nghiệp đại học và hoàn thành những công việc không tên, tôi quyết định dành cho bản thân mình một thời gian để nghỉ ngơi sau những ngày học tập mệt mỏi - tôi đi du lịch. Khi trở về, Hà Nội vẫn đang là mùa Đông, ban đêm sẽ kéo dài hơn thường lệ. Vì vậy, suốt cả đêm tôi cứ mãi loay hoay trong bóng tối, trong những cái trở mình và những dòng suy nghĩ hỗn độn, mặc dù tôi cũng chẳng muốn thế, nhưng lại chẳng thể ngừng suy nghĩ.

Đêm vẫn cứ dài, thật dài. Có lẽ đợt này tôi đã xa Hà Nội, xa phòng trọ nhỏ hơi lâu, đến nỗi khó ngủ vì lạ nhà. Cứ thế, những cái trở mình, những dòng suy nghĩ... hợp thành thói quen trong đêm nằm chán, buồn tẻ và cô độc.

Tôi chợt thấy thèm trà. Tôi chưa buồn ngủ, nên lật đật dậy pha trà. Nhưng thử hỏi, giờ này, có mấy người nổi hứng uống trà như tôi đâu? Chỉ nghe trà sáng, trà chiều, chứ chẳng thấy ai uống trà đêm phải không? Cũng may, chợt nhớ trong tủ bếp còn trà hoa nhài bữa đi phượt Mộc Châu mua về nên tôi lấy ra uống. Nhưng phải công nhận đây là thứ đồ uống xoa đêm dịu dàng. Nhâm nhi từng ngụm trà có thể coi là cách “câu giờ” cho nhanh hết đêm dài khó ngủ, uống xong trà tôi rửa tách và quay trở lại giường. Tất cả lại trở về với không gian im lìm và ánh đèn ngủ vàng vọt.

“Mi à, em thích trà lá m phải không? Mình mua trà hoa nhài về rồi anh tự pha ở nhà em nhé!”, tôi khẽ giật mình, bởi thoang thoảng

đâu đó như là giọng nói của Vinh. Tôi bật người dậy rất nhanh, đưa mắt đảo dác kiếm tìm xung quanh. Nhưng tất cả cũng chỉ là khoảng không vô định lẫn trong ánh đèn ngủ vàng vọt, không hơn. Tuyệt nhiên không hề có thêm ai, cũng không thể có sự xuất hiện của Vinh. Tôi sững sờ một lúc “*Hẳn là mình đang bị ảo tưởng mà*” - tôi lầm bầm một mình! Và rồi tôi nhận ra đã quá nửa đêm dài mà tôi vẫn chưa ngủ được, có lẽ ngày mai khi thức dậy sẽ rất mệt. Rồi tôi đặt mình xuống nệm êm, cố gắng nhắm mắt để ru vỗ mình vào giấc ngủ.

“Anh à, mình sẽ quên được nhau phải không?” - tôi nói lại câu hỏi tu từ đã tự hỏi mình trong suốt quãng thời gian dài vừa qua. Hẳn rồi, sẽ chẳng có câu trả lời thích đáng, nên tôi vẫn còn tự vấn mình hoài. Chẳng biết anh ấy thì sao?

Thực ra, chúng tôi đã không hiểu hết về nhau, từ lâu rồi. Cũng chẳng rõ ai đã bỏ quên những thán năm dài đã đi cùng nhau, bỏ lại sau lưng cả những lời hẹn ước còn chưa kịp thực hiện.

Có sao đâu, chính câu biệt ly ngày đó của anh sau những phút giây bàng hoàng đã khiến tôi bình tâm với một cái gật đầu đồng ý! Tôi nhắm mắt lại không phải để trốn tránh thực tại đau lòng, mà trong đầu là những suy nghĩ hỗn độn như thước phim tua lại quãng thời gian chúng tôi ở bên nhau, đã cười, đã khóc, đã hạnh phúc... nhưng dang dở ở đó. Giờ lắng lại chỉ là thế giới chia đôi và cô độc.

Cho tới hôm nay, tôi vẫn chưa đành lòng buông tay cuộc tình đã cũ ấy, để tự nắm tay mình đi qua con đường dài phía trước, một mình.

Mất chừng ấy thời gian mà chưa thể quên được, bởi sự ngốc nghếch luôn tồn tại ở những kẻ nhớ thương một chiều, sẵn sàng và

bắt chấp tất cả để níu giữ lại hình bóng của một người đã từng là tất cả với mình. Có lẽ, cả tôi và Dũng đều ngốc. Chỉ có điều, kẻ ngốc là tôi chưa biết buông lời một bàn tay đã không còn ở lại, không còn phù hợp với mình nữa. Trong khi, Dũng vẫn cằn mẫn ở bên tôi như thế!

Một người dang tay mà sao chưa thể... ôm lấy!

Rời Hà Nội, tôi vào Sài Gòn để trốn tránh người mà tôi không muốn gặp mặt, trốn tránh những kỉ niệm... Nhưng khi tới đây, tôi vẫn không biết mình cần phải làm gì. Từ ngày Vinh chia tay tôi, khoảng cách giữa chúng tôi có lẽ không chỉ ướm chừng là Sài Gòn - Hà Nội nữa, mà có lẽ là dù có ngược chiều tuổi trẻ thì những điều tôi kỳ vọng nơi Vinh sẽ mãi mãi không bao giờ trở lại hay nắm bắt được nữa.

Sau ngày chia tay Vinh, tôi gặp Dũng - anh cởi mở và dễ gần. Chúng tôi sống cùng một tầng trong khu chung cư và làm cùng ở một tòa nhà, nhưng công việc khác nhau. Vì vậy, chúng tôi thường đi chung đường, ăn chung bữa và nhanh chóng bắt làm quen với nhau. Thật kỳ lạ.

Trong một buổi trà chiều nhìn thời gian lững thững trôi qua, tôi kể cho Dũng nghe lý do mình rời Hà Nội và mọi tình đẹp nhất thời tuổi trẻ của tôi bỗng chốc vụn tan. Tôi đã nói với anh rằng, cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ về hình ảnh một người đã rời bỏ mình để tìm một cuộc tình mới. Tôi vẫn luôn giữ những hồ i ức đẹp để về anh. Quá khứ có đau buồn, nhưng tôi vẫn chấp nhận dù nó có nghiệt ngã và tổn thương nhường nào, bởi đó là người tôi đã từng hết lòng yêu thương.

Tất cả những điều đó vô tình đã tạo thành bức tường vô hình ngăn cách tôi và Dũng. Ở bên Dũng một thời gian đủ để tôi biết anh luôn muốn làm sao để tôi hiểu được tình cảm của anh, rằng với anh, tôi đã là một phần quan trọng của cuộc sống, là người anh muốn quan tâm, vỗ về và chia sẻ bao điều.

Tôi hiểu, nhưng vẫn lặng im và cảm thấy suy nghĩ của mình thật phức tạp. Khi yêu nhau, người ta còn muốn ở bên nhau, bởi họ muốn nhìn thấy nhau mỗi ngày, muốn lắng nghe giọng nói, tiếng cười và cả những tiếng khóc của nhau, như vậy là đủ rồi.

Đến lúc nghĩ như vậy, tôi chợt hiểu ra phải chăng ngày ấy, điều Vinh muốn làm nhất đó là rời xa tôi. Như buông bỏ một bàn tay không phù hợp với anh.

“Mình không thể bên nhau dài lâu được đâu em, mình chia tay nhé...”

Thế rồi sau đó, Vinh lặng lẽ rời khỏi cuộc đời tôi và chuyên tâm vào công việc mới của anh. Chúng tôi chia tay nhau, im lặng với muôn ngàn thắc mắc. Duy chỉ có cái gật đầu ngày ấy, đã tách đôi thế giới của chúng tôi, Vinh ở lại Hà Nội, còn tôi vào Sài Gòn và mang theo bội phần cô đơn.

Trước khi gặp Dũng, tôi cứ nghĩ rằng ở xứ người xa lạ này người ta bận rộn lắm, chẳng ai dễ dàng dành mình đâu. Thế nhưng mọi thứ thì không hiểu sao, lần đầu tiên sau những năm tháng cô liêu nhất, suy nghĩ của tôi đã có phần thay đổi kể từ khi gặp Dũng – ánh mắt của anh giống như một luồng khí ấm áp sưởi ấm trái tim tôi sau những ngày băng giá.

“Dũng sẽ kiên nhẫn bên em phải không?”

“Ừ, em đừng lo, sẽ luôn có anh đây mà!”

Dũng thực sự là một chàng trai tốt mà tôi may mắn quen được trong những năm tháng tuổi trẻ đầy biến động của mình. Dũng không có gì quá đặc biệt, lại càng không có tỏ vẻ màu mè khoe mẽ để lấy lòng bất cứ ai, ở con người ấy chỉ toát lên nét giản dị và hiền lành. Những suy nghĩ đó của tôi có lẽ là bắt đầu từ nụ cười, ánh mắt, đến những cử chỉ mà Dũng dành cho tôi, anh không bao giờ khiến tôi cảm thấy xa lạ.

+ + +

“Em lại khóc đấy à!”. Có lẽ, Dũng nén tiếng thở dài, cố gắng thăm dò cảm xúc của tôi. Hôm đó, tôi đi pha trà cho Dũng, cũng chẳng rõ hơi trà bốc lên khiến mắt tôi hoen cay vô cớ hay những kí ức gắn với trà, với Vinh chợt ùa về, mênh mang, loang loáng dâng lên trong đáy mắt, những nỗi niềm chua xót chưa xa. Nhưng tôi vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ để không một giọt nước mắt nào rơi xuống trước mặt Dũng, tôi chỉ muốn chôn giấu u buồn đau vào trong lòng. Và kết quả là tôi không khóc, không rơi nước mắt, không nức nở, nhưng Dũng vẫn biết.

“Em đừng buồn mãi vì một người đã buông tay em. Có anh ở đây rồi, mà em cứ buồn hoài thế, anh biết làm sao được?”

“Này Dũng, lại đây uống trà cùng em.”

Bất ngờ, Dũng tiến đến, hôn nhẹ lên chóp mũi tôi. Dũng chần an tôi, mỉm cười, lùa những ngón tay vào tóc tôi đầy dịu dàng. Tách trà ấm nhưng vẫn có thể ngửi thấy theo những tích tắc dòng hồ trôi qua, chỉ có Dũng vẫn cho tôi cảm giác nồng ấm và thân thuộc. Dũng vẫn ở đây bên tôi, với vòng tay rộng mở. Trong khi, có những lúc một mình, tôi vòng tay ôm lấy chính mình. Vòng tay Dũng ở đó vẫn không phải thừa thừa. Tháng ngày qua, Dũng đã ở bên tôi, hẹn hò và nắm tay, những cái ôm, như những cặp đôi thực sự. Nhưng tôi

vẫn thấy mình là một kẻ hoàn toàn xa lạ khi cứ nghĩ về những tháng ngày xưa cũ, như ngày Dũng chưa từng ghé qua. Chắc Dũng không hiểu nổi tôi. Ừ, sao Dũng có thể hiểu được chứ, bởi chính bản thân tôi vẫn còn đang loay hoay với chính bản thân mình.

Đến một lúc nào đó, chúng ta rồi sẽ phải quên nhau thôi!

Người thân giữa tôi và anh ấy - Vinh báo tin, mặc dù cái tin không cũ nhưng với thông tin mới đính kèm khiến tôi rung rung, không rõ cảm xúc của mình là do cảm động hay bi lụy mà nước mắt gập ghềnh như đã mồi chĩa khi nhận được tin báo.

“Rằng họ rất yêu nhau. Và họ cố gắng sống hạnh phúc bên nhau”

Vì chúng tôi đã từng tự do yêu, và cũng đã tự do rời xa nhau. Nên ai yêu nhiều, người đó sẽ giành phần thiệt thòi nhiều hơn, chắc chắn rồi. Tôi vẫn luôn nghĩ mình yêu anh nhiều hơn anh yêu mình, vì thế đôi khi chính tôi cũng cảm thấy mình lạc lõng dù sống trong tình yêu đã từng rất thật. Tôi luôn nghĩ mình yêu anh nhiều và rất nhiều, ngay cả khi đã chia tay tôi vẫn tin mình sẽ về với nhau, dù là xa xôi, dù là trong thương nhớ. Rõ ràng, tôi chỉ nghĩ cho mình cách yêu anh như thế! Dẫu xa nhau, những nhớ thương vẫn giăng kín trong lòng, những cảm nín, đợi chờ... nào ngờ trong vô vọng, một ngày tỉnh thức trong buồn thương và hụt hẫng, từ chính cái đánh thức của một người ngoài cuộc, nỗi đau dấy lên, tưởng như không thể dìm mặt, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có mình tôi đón nhận và chấp nhận:

“Anh đã có người mới rồi mà.”

Chắ c anh và người đó sẽ vui, sẽ hạnh phúc, sẽ buồ n, cùng nhau.

Chắ c anh cũng đã quên tôi thật rõ i.

+ + +

Tôi muồ n nói với Vinh rắ ng: *Nề u muồ n thay đổi, nề u muồ n bình tâm với hiện tại, nề u muồ n gắ n bó với một ai đó khác, em không thể như thế này mãi đượ c. Mãi nhớ về một người đã có người mới sao? Những nỗi nhớ về một người đã là quá khứ. Không ổn. Dừng lại. Làm ơn.*

Cái gậ t đầ u của em ngày đó, thái độ dứt khoát của anh ngày đó đã chia tách thế giới của hai chúng ta. Nó đưa anh đế n với người mới, nó đưa em tới Sài Gòn, một mình. Em không muồ n quên Sài Gòn, nhưng có lẽ em sẽ tập quên anh thôi. Em nghĩ mình nên tự buông tay thôi! Kiểu gì thì cũng không thể... Em mệt mỏi và không muồ n chịu đựng một mình nữa, cũng là những ngày dài đã qua. Khi nào mới khá lên đượ c và khác đi. Cũng có những người tình nguyện đế n bên em, nhưng em thắ y mình chưa sẵn sàng, có lúc em cảm thắ y có lỗi với họ vì đã không thể dó c lòng yêu người ta như đã từng yêu anh. Sau tâ t cả, em mệt mỏi, thực sự không chịu nổi nữa rõ i, như ngày hôm nay trở đi. Cuối cùng, em cũng phải chắ p nhận mắ t anh theo cách tuyệt vọng và đón đầ u nhắ t.

Có thể là hơi muộn, nhưng em sẽ phải quên anh thôi. Như trước đây anh đã từng nói với em:

“Nề u em không quên đượ c anh, thì anh sẽ tập quên em đi”

Như những lời tiề n định trước đây. Như đã không thể thay đổi đượ c. Cho hai chúng ta.

Anh cứ cố gắ ng vì người ta nhé!

Em cũng cố gắng tập quên anh, khá lên và sẽ khác đi.

Cảm ơn anh sau tất cả.

Vẫn chưa bao giờ là muộn.

Vì chúng ta đã luôn biết cố gắng mà, phải không anh?

Rồi sẽ được bù đắp thôi!

Đi tình yêu luôn cần có hai người.

Tôi đã không yêu Dũng, tôi đã không để ý tới Dũng đủ nhiều để có thể yêu Dũng, ngay cả khi chúng tôi vẫn ở bên nhau! Điều thực sự may mắn là chúng tôi còn có thể ở bên nhau như thế! Theo một cách vô thức vào đó tác động, tôi đã dần dần quên và không còn nặng lòng với những hồi ức của những ngày yêu Vinh, theo cách mà chính tôi cũng đã không nhận ra.

Nhưng tôi chợt nhận ra chúng tôi đã đi qua những ngày giông gió của tuổi trẻ, hiểu nhau, nên đã sẵn sàng vượt qua những chát đắng, gian khó, thử thách của cuộc đời. Rồi đến một lúc nào đó, những điều không như ý cũng đã lùi lại phía sau và ta được bù đắp lại bởi những điều đã từng rất thật tâm mà ta có được trong cuộc đời này.

Sau rất nhiều ngày bên nhau, tôi đã chủ động đến gần và vòng tay ôm Dũng thật chặt từ phía sau, để thấu hiểu, để cảm nhận cả những điều tôi chưa bao giờ hiểu hết. Và có lẽ, khi buông rời bàn tay này một lần nữa, tôi biết mình sẽ không thể an yên trong vòng tay của một người khác. Cũng không biết có còn gặp được người tốt như Dũng nữa không. Ở bên Dũng dù chẳng cần nói ra, tôi vẫn cảm thấy có niềm tin, sự chia sẻ và cảm giác bình yên trong tâm hồn.

“Cảm ơn anh, vì đã luôn ở lại bên em.”

“Cảm ơn em vì đã coi anh là lựa chọn cuối cùng, dù anh có là người đến muộn nhưng anh sẽ luôn ở lại và khiến em thực sự hạnh phúc.” Ngay khi thì thầm hết câu nói, Dũng siết chặt vòng tay ôm lấy tôi, một lần nữa.

Và mãi mãi từ đây, cái ôm đó như minh chứng tình yêu của cả hai chúng tôi.

Hạnh phúc sẽ không thể nào trọn vẹn nếu tình cảm chỉ xuất phát từ một phía. Hạnh phúc muốn có luôn cần sự đồng ý của hai người.

Có hai người tình nguyện ở lại bên nhau, đó mới gọi là tình yêu. Vì tình yêu, cần những điều gì để tạo dựng nên được? Đơn giản thôi, vì tình yêu luôn cần có hai người.

Như Dũng. Như Mi vậy đó!

Vượt qua những dặm dài

Gọi dậy mỗi bình minh

Thành phố mùa Đông, lạnh âm, có mưa bay lất phất và không ngừng đổ vào mỗi người cái cảm giác nhếch nhác, bức bối và khó chịu không tên, không nguyên do... Nhưng tất cả những điều này lại chính là nguyên do khiến tôi biếng lười mỗi buổi sớm, khi phải thức dậy và xách ba lô tới trường. Tôi đã phải “thuê mượn” một trợ thủ đặc lực để chuyên làm nhiệm vụ thức giục tôi dậy vào những sớm mai lạnh buốt như thế - người đó là Nhật Duy. Khi thì nhắn tin. Khi thì gọi điện. Khi thì cả hai. Nhiệm vụ cao cả và quan trọng bậc nhất của Nhật Duy vào mỗi buổi sáng là phải “dụng” tôi dậy cho bằng được, để tôi ra khỏi cái chăn ấm áp và đậy mê hoặc kia. Kiểu như thế này:

“Dậy đi học nha Mi. Chúc Mi ngày mới vui vẻ”

“Dậy đi học nào. Nhớ ăn sáng, giữ ấm...em nhé!”

....

Hoặc khi chưa kịp đọc tin nhắn, chưa kịp hô ỉ âm, sẽ là cuộc gọi với nhạc chuông ở mức âm lượng maximum réo rắt đó:

“Ê! Biết mấy giờ rồi không? Có muốn bị muộn học không hả bé Mi?”

“Ồ...được rồi! Biết rồi mà, em dậy liền đó!!!”

....

Vậy là tự khắ c tôi sẽ tỉnh ngủ, tỉnh rụi, tỉnh bơ luôn. Chẳng hiểu sao, Nhật Duy lại trở nên “quyề n lực” với giấ c ngủ của tôi như thế ! Như thể nắ m trong tay quyề n “sát” vậy. Nghe thấ y giọng nói của Nhật Duy bỗng cơn buồ n ngủ, buồ n nghe rủ nhau biế n đâu mà t tiêu. Đủ cho tôi tỉnh táo để chào đón ngày mới. Tôi type dòng tin gửi cho Nhật Duy:

“Cảm ơn Nhật Duy. Chúc anh ngày mới tô t lành. Quý anh nhiề u”

“Anh đã kịp gọi em dậy đúng giờ quá! Một ngày vui vẻ nhé anh. Quý anh nhiề u. Hehe.”

Thường thì anh chỉ reply giản dị như này: “Quý nhiề u hơn!”

Rồ i tôi hót hải, lao nhanh như một cơn gió tới trạm xem buýt để kịp bắ t xe đế n trường như thường lệ.

Rồ i có những khoảnh khắ c rảnh rỗi, tôi ngô i nghĩ rồ i cười vu vơ. Hóa ra là chỉ vài hành động gọi dậy á y thôi cũng khiế n cho mình á m lòng và có cảm giác được quan tâm.

Ngày đó, Hà Nội những ngày mùa Đông - là nơi tôi ở lại.

Ngày đó, Sài Gòn đang là mùa khô - là nơi Nhật Duy đang sinh số ng và học tập.

Hà Nội - Sài Gòn, khoảng cách hơn một nghìn cây số . Xa xa mà ngỡ thật gầ n.

Mùa chia tay cũ

Mùa Đông cũng là mùa mà tôi mong đợi nhiều nhất trong các mùa của năm. Đó là khi tôi được đắp mền mình trong khăn choàng, áo bông, gang tay, vớ... ấm áp. Nhưng cũng phải thừa nhận rằng, việc thức dậy buổi sáng vẫn là điều chẳng bao giờ có thể tự giác được. Thật may mắn là tôi còn có Nhật Duy - người gọi tôi dậy mỗi bình minh rõ ràng.

Cũng mới đây thôi, hồi cuối mùa Hè, tôi đưa Nhật Duy tới một quán cà phê bé xinh, nghe nói đồ uống ở đây ngon lắm, tôi để dành địa điểm ấy chỉ để rủ anh là người đầu tiên tới đó cùng tôi, nhân dịp ăn mừng anh thi đậu đại học. Chúng tôi chia tay nhau trước cổng nhà tôi. Dù khi đó đang là mùa Hè, Nhật Duy đã run run trong chiếc áo sơ mi khi tôi buột nhiên hỏi anh:

“Anh về phương Nam nắng ấm rồi, ở đó làm gì có mùa Đông anh nhỉ?”

“Ừ! Chỉ có hai mùa mưa và nắng thôi em à.”

“Anh sẽ chẳng phải chịu cái lạnh khiến mình biếng lười mỗi sáng, cái lạnh căm căm... nữa.”

“Ừ! Nhưng phương Nam không có em, Mi à!”- Anh trả lời thành thật.

Chẳng hiểu sao, có biệt bao điều cần nói trước lúc anh lên đường đi xa nhưng lại đề cập tới chuyện thời tiết giữa hai vùng cách biệt như thế? Thế rồi, tôi cứ tiếc mãi, bảo sao mình không ôm anh một cái thật hiền và trìu mến, không nắm lấy tay anh trong lần gặp cuối ấyl! Để rồi suốt thời gian sau đó, tôi nhớ đến nao lòng bờ vai anh, muốn được đan tay vào bàn tay của Nhật Duy, nô đùa ấm.

Nghĩ lại, hồi ấy, tôi đã ngộ cớ nghề ch vậ đó, rồi cứ tiếc hoài.

Một thành phố nhớ

Đầu mùa Thu, Nhật Duy lên đường vào Sài Gòn, bay về vùng nắng ấm. Tôi ở lại thành phố với những dự định của riêng mình. Tôi và Nhật Duy vẫn giữ liên lạc đều đặn. Tôi thức đêm online để chăm chỉ chat với anh qua FB, viber và nói đủ thứ chuyện về mỗi người, về thành phố, về thời tiết, chuyện phiếm... Dù chúng tôi ở cách xa nhau hàng nghìn km đường dài, thế mà nhờ có những phương tiện hiện đại khoảng cách ấy đã trở nên gần gũi hơn. Thật là may mắn.

Anh vẫn thường dặn tôi: “Nếu có dịp em vào thăm anh nhé!”. Vậy mà lời dặn của anh vẫn cứ văng vẳng đâu đó trong tâm trí tôi. Tôi không dám hứa chắc chắn hay gạt đầu đầu đồng ý với anh, nhưng lòng tôi vẫn luôn nghĩ rằng đó là một lời mời nghiêm túc của anh. Thỉnh thoảng tôi thấy mình thật là ngớ c ngếch, khi cứ đi dò hỏi giá vé xe lửa, xe khách rồi đến vé máy bay của các hãng hàng không: Jet-star, Viet-jet...

Tôi xin được một việc làm thêm ở quán Autumn Coffee cách nhà năm điểm xe buýt, công việc của tôi phải đến 9 giờ tối. Khi về đến nhà tôi lại phải lao vào làm bài tập, tiểu luận, bài tập cá nhân, bài tập nhóm... Trong những ngày như thế, điều mong đợi nhất chẳng phải là một bữa ăn no đủ đầy, một ly trà nóng hay một tấm chăn ấm, nệm êm khi về đến nhà mà tôi chỉ đợi một cuộc gọi về nhà để nghe thấy giọng ba mẹ trù mệnh hỏi han rất nhiều nhưng không thấy phiền hay bức dọc. Chỉ thấy nghe sao mà nhớ quê nhà da diết! Có chăng, khi tôi kể chuyện với Nhật Duy, tôi sẽ được nhận lại những lời động viên, an ủi. Anh cũng như tôi thôi mà, một mình. Vậy là chúng tôi đã ở bên nhau theo một cách nào đó, đi qua những ngày bình thường, những ngày không có gì đặc biệt. Vậy là bỗng

thầy vui trẻ và yêu đời tha thiết hơn. Biết cô gắng sức sống trọn vẹn từng ngày hạnh phúc vì biết rằng ai đó cũng sẽ vui khi thầy mình bình an nhiều như thế!

Thình thoảng, tôi nhớ tin cho Nhật Duy bảo:

“Thành phố nhớ anh nhiều lắm đây!”.

Chắc anh cười, rồi nhớ lại: “Chứ không phải là em nhớ anh đây à Mi?”

“Thôi thì thú nhận là người-trong-thành-phố đang nhớ đi hen!”, tôi chữa thẹn.

“À, ra là vậy.”

Tôi làm bộ vu vơ thôi chứ thực ra tôi cũng nhớ anh nhiều lắm! Tôi nghe nỗi nhớ trong mình đây ăm ắp hết như cốc trà mỗi khi tôi bung bảng cả hai tay lên uông trong những ngày mùa Đông. Dường như nó còn đủ sức xoa dịu cả những tủi thân, những lúc mệt mỏi, những nản lòng khi chúng tôi xa nhau. Anh bảo: “Sài Gòn cái gì cũng có. Chỉ thiếu mỗi em thôi, Mi à!”, những câu nói của anh sao mà dễ thương quá vậy.

Những tin nhắn đây ắp hộp thư đến, cuộc gọi dậy mỗi sớm mai, những cuộc trò chuyện, hình ảnh về những ngón tay dài và gầy của Nhật Duy, gương mặt, nụ cười của anh...bao điều đó chính là động lực, can đảm để cho tôi vượt qua những dặm dài để chờ đợi một chuyến bay, một cuộc gặp ở nơi xa. Những yêu thương trở về...

Tám vé

Tôi không nhớ mình đã “làm việc” điên cuồng ra sao, lao lực như thế nào, nhưng vẫn không chệnh mảng chuyện học hành. Kế hoạch đã được vạch ra sẵn sàng. Tôi sẽ vào Sài Gòn mà không cần báo trước cho Nhật Duy. Tôi chẳng hiểu quyết định đó có nông cuồng hay nông nổi quá không nữa, tôi chỉ biết rằng mình cố gắng rất nhiều vì điều đó, chỉ biết rằng nó là động lực khiến tôi cảm thấy phấn chấn lạ thường. Người ta hời hả, người ta lo toan tính toán vụ lợi. Nhưng tôi chỉ thích được gần bên anh, nắm tay, chuyện trò, những cái ôm và những nụ hôn rất đổi chân thành... Cũng phải thôi, những ngày tháng vừa qua, có lẽ nó đã tạo ra không ít khó khăn cho chúng tôi, khi cả ở xa nhau bao dặm dài. Đến một lúc chẳng còn khó khăn gì nữa, hay cứ để chúng ta được về bên nhau thôi!

Tôi đã kịp săn vé máy bay - loại giá khuyến mãi thôi, nhưng miễn sao tới Sài Gòn an toàn là được rồi. Chuyến đi dài hơn một nghìn km được rút ngắn lại chỉ còn hai giờ bay sẽ mang tôi đến gần với Nhật Duy. Tôi nhắn tin cho anh, nội dung tin nhắn chỉ vắn vắn: “NGUYEN ANH MI” trước khi điện thoại tắt nguồn.

Vé bay đã sẵn sàng, chẳng thể đổi địa điểm hay thay thế bằng một cái tên khác. Ngồi trên máy bay, tôi bình thản đưa mắt nhìn những đám mây bên ngoài cửa sổ, tôi tự hỏi rằng tôi đang bay về phía có nắng, phía có bầu trời yêu thương không ngọt là anh phải không? Mọi thứ tôi mong đợi dường như rất gần gũi và chẳng còn xa xôi gì nữa.

Chạm

Tôi mỉm cười, máy bay hạ cánh xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Tôi thuê taxi tìm đến địa chỉ nhà của Nhật Duy, chắc hẳn bác tài xế sẽ cảm thấy ngạc nhiên khi thấy tôi cầm trên tay chiếc khăn len dày

sự, trong khi thời tiết phương Nam đâu có lạnh lắm! Địa chỉ nhà của anh xuất hiện. Điện thoại vẫn chưa kịp mở nguôn, mà tôi cũng chẳng cần nhắn tin hay gọi điện gì cho anh nữa, vì tôi đã ở đây rồi mà. Sài Gòn à! Nhật Duy à! Em đã cùng anh hít thở chung một bầu không khí rồi đó, anh có biết không?

Tôi bấm chuông cửa kính coong, kính coong và chờ đợi.

30 giây. 1 phút. 2 phút... trôi qua, Nhật Duy xuất hiện với vẻ mặt thanh tú. Anh không giấu được vẻ ngỡ ngàng, cả hai chúng tôi nhìn nhau chằm chằm.

“Tin nhắn của em, đó là...”

“Tên hành khách trên vé máy bay em vừa bay đó anh. Em đã đến gần anh rồi đây này, Nhật Duy ơi”, tôi reo lên, mừng rỡ, hân hoan như một đứa trẻ vừa được nhận quà. Anh cũng ngạc nhiên nhiều lắm! Nói rồi Nhật Duy chạy đến ôm chầm lấy tôi. Tôi nở nụ cười thoải mái. Anh cúi người thì thầm lên vai tôi, ôm tôi như thế, dịu dàng và trìu mến, cho đến khi anh cất lời:

“Em vào đây sao không nói trước để anh ra đón! Làm anh vừa ngạc nhiên, vừa giận...”

“Dù sao em cũng đã ở đây rồi. Anh đừng giận nha, em thương...”, tôi nói lí nhí.

“Có biết là anh yêu em nhiều lắm không hả? Vì yêu mà em đã vượt qua bao cách trở như thế! Em khiến anh cảm động rồi đây này...”, Nhật Duy làm bộ khóc huhu, trông ngô ngố mà cũng thật đáng yêu.

Nhưng rồi cuộc tôi đã ở đây, bên Nhật Duy, để...

Và mọi thứ đã không còn quan trọng nữa, sau nụ hôn say đắm ngọt ngào anh đặt lên môi tôi và cái ôm tha thiết.

Và giờ chỉ còn lại tình yêu. Đó chính là thứ làm cho hai chúng tôi vượt qua dặm dài để đến với nhau, để chạm vào yêu thương đích thực của mình.

Chuyện của hai người yêu xa.

Chuyện của những người yêu nhau can đảm.

*Tặng anh
- một người trong cuộc hẹn xa với em,
ở Sài Gòn.*

Bên anh ấy!

*“Em chưa làm ra nhiê`u tiê`n,
nhưng em nghĩ mình vẫn giàu hơn tâ`t cả
vì tuổi trẻ, vì có anh
những trang viê`t cứ mở ra, từ đó!”*

Nó

Tính nó khép kín, nên khi xa nhà dù có gặp chuyện khó khăn đê`n đâu nó cũng chỉ cô` gắ`ng tự mình vượt qua. Có những nỗi niê`m nó giấ`u kín sâu vào trong đáy lòng, và nén chặt lại. Nhưng rô`i đê`n một ngày...

Những chuyện không hay bỗng xảy ra cùng lúc, những khó khăn chấ`t chồ`ng khiê`n nó kiệt quệ. Nó bị số`c vì điểm thi bài cuô`i kỳ không như mong đoi. Một vài bản thảo vẫn chưa được ban biên tập của công ty phát hành sách duyệt, điê`u đó đò`ng nghĩa với việc nó sẽ bị cắ`t xén một khoản tiê`n tự kiế`m. Làm thêm ở một shop quầ`n áo với một vài đò`ng nghiệp đò`ng đảnh, khó ưa... Tận cuô`i ngày, khi đạp xe về` tới phòng trọ, nó nằ`m ườn ra mệt mỏi nhưng trong đầ`u vẫn tính toán. Càng rô`i nó lại càng lao vào làm việc nhưng mọi thứ chẳng đâu vào đâu cả...

Những trang nhật ký viê`t đêm - như một phương thức trái lòng đầ`y an ủi. Nó khóc rấ`t nhanh, khoảnh khắ`c nó rớt giọt nước mắ`t lên trang nhật kí cũng rấ`t nhanh, nó đưa tay quệt đi giọt nước mắ`t còn vương lại để xóa đi dấ`u tích của sự yê`u đui. Nó không thể

nhục chí được. Tinh thần “người con gái mạnh mẽ” trong nó đâu hết rồi?

Ba mẹ đã từng dặn nó, không nên khóc ở nơi không phải nhà mình. Xa nhà, con sẽ mạnh mẽ hơn nhiều. Nhưng ba mẹ ơi, những lúc yếu lòng và vất vả, con chỉ muốn được về bên gia đình mình thôi! Mỗi lần gọi điện về cho ba mẹ, con đều cố gắng tinh tảo như một con sáo, hỏi han đủ điều, xong đến khi chào ba mẹ rồi cúp máy, con lại tự hỏi mình một câu như mọi lần, rằng: “Tại sao mình lại ở đây? Sao không ở Đà Lạt? Sẽ sớm quay trở lại quê hương thôi!” Đó là những hội chứng của sinh viên xa nhà.

Ban đêm tỉnh mịch đến trông trái. Nó đặt mình xuống chần ấm, nệm êm để ru vỗ mình chìm vào giấc ngủ, tạm quên đi những giây phút mỗi mệt, chán chường. Bỗng dung điện thoại đổ chuông. Cuộc gọi từ anh. Bất chợt nó cảm động đến rớt nước mắt. Giờ này mà vẫn có người gọi điện hỏi thăm. Mà với riêng anh, thì giờ nào cũng vậy, luôn luôn có thể chia sẻ. Nó bấm nút nghe, nhưng nước mắt đã chặn ngang khiến nó chẳng thể trả lời anh được một câu đàng hoàng.

Gọi cho nó, chắc anh chỉ nghe thấy được cái giọng “u...u...” với dăm ba tiếng nấc nhẹ, sụt sịt... Biết thế là mất lịch sự với anh. Nhưng nó lại không thể làm khác. Mọi thứ lúc này quá mệt nhọc, rồi rồi đến tuyệt vọng và buồn nản... Nếu có thể, những lúc như thế này nó chỉ cần ở bên cạnh một ai đó.

Giữa đêm, anh đến và mang theo hai ly sữa đậu nành ấm nóng. Cái ôm thân mật của anh đã xua tan đi bao cảm giác cô độc ban nãy, chỉ mới thôi mà. Biết nó không ổn, ít ra là trong đêm hôm đó, vậy là không do dự nhiều, anh vượt đường xa đến nhà nó. Và nó đã có thể, ở bên một ai đó. Có ai đó ôm sau lưng, nắn nghe mình khóc, xoa lưng, vỗ về...

Anh

Đêm đó, anh ôm nó vào lòng, á' m chặt. Dựa đầ' u vào bờ vai vững chãi của anh, nó nghe bình yên dâng trong tâm hồ' n. Ở cạnh bên anh thì bình yên lắ' m! Anh vẫn luôn hiề' n lành và á' m áp như thề' ! Cứ mỗi khi có cảm giác được nắ' m trong vòng tay an toàn và á' m êm, đôi mắ' t nó chỉ muố' n sụp lại. Anh thì thầ' m bảo: "Cả quẩng thời gian về' sau này nữa, cũng còn dài thật dài, đâu thể lúc nào chông chênh, yế' u lòng cũng có thể dựa vào vai anh mà òa khóc cho vui nhẹ lòng được. Nhưng đừng suy nghĩ quá nhiề' u rồ' i dẫn đế' n khủng hoảng. Có thể anh không giúp được em nhiề' u, nhưng anh chỉ muố' n em biế' t rắ' ng, anh luôn ở đây và em không bao giờ cô đơn cả". Nó nghe anh nói mà mũi lòng biế' t bao.

Anh khề khàng đặt lên trán nó một nụ hôn phớt nhẹ, gọn gàng và dạt dào tình cảm. Anh nhìn gương mặt nó, các đường nét hài hòa và thanh tú, nước da trắ' ng mịn, mắ' t mí lót, vầ' ng trán cao đầ' y vẻ cá tính... Hình như nó không thay đổi gì nhiề' u về' ngoại hình sau ngầ' n á' y năm học đại học cùng anh. Hình ảnh của nó vẫn còn đây, còn cả ở trong trái tim anh nữa. Còn nó giả vờ ngủ nghê, mắ' t thì vẫn lim dim, con tim thì như đang cô' nén lại những nhịp đập khua múa rộn ràng khi ở bên anh. Nó lại ghé sát vào anh gầ' n hơn một xíu nữa, đế' n khi áp má vào anh, nó như cảm nhận được rõ cả những nhịp thở của mình, cả đôi bàn tay hơi run lên vì xúc động. Hai người lầ' n tìm nhau trong bóng tồ' i, nắ' m kề' bên nhau gầ' n gũi yêu thương, tay đan tay, cảm giác đầ' y tin tưởng và á' m áp. Mắ' t vẫn vờ khép hờ, bình yên trong đêm lạnh.

Màn đêm cứ dầ' n trở sáng, nhưng ai cũng chẳng muố' n rời xa, vì vòng ôm này, cái nắ' m tay này, môi hôn này, thật thà và triu mế' n biế' t bao!

Buổi sáng, nó thức dậy trước anh, mà hình như mãi tận gần sáng anh mới chợp mắt được. Nó khẽ cựa mình nhè nhẹ, nhưng không, anh đã tỉnh giấc mất rồi. Nó áy náy, đưa bàn tay lên xoa xoa mí mắt anh ra chiếu u bảo, anh hãy ngủ thêm đi. Rất nhanh, nó rướn người lên thòm vào má anh khiến anh chẳng kịp chới từ hay bới rồi.

Khi trời gần sáng rõ, chẳng hiểu sao nó lại có cảm giác thiếu vắng và tiếng tiếc. Chợt nhận ra, cách hai người quan tâm nhau không chỉ đơn thuần như những người bạn. Mà nó còn nhiều hơn thế nữa...

Buổi sáng, trên ban công nhỏ. Anh ôm nó vào lòng, trụi mê n. Anh cao lớn và vạm vỡ. Nó cao ngang tầm với vai anh. Nhỏ thó trong vòng tay anh như thế! Nhưng nhờ vậy, mà nó có thể áp tai vào sát ngực anh – nơi trái tim đang đập rộn ràng, thổn thức. Nó khẽ nhắm mắt lại và cảm nhận, đó cũng là lúc nó cảm nhận được hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má. Nóng hổi. Chẳng hiểu sao nó lại khóc, lem nhem ngay khi ngày mới vừa bắt đầu. Cứ thế, là bình minh đã mang nó đi rời xa anh như thế!

Nó vẫn thương anh nhiều, kiểu thương sâu trong lòng. Những thứ gắn liền với anh, dù gần gũi nhưng nó vẫn cảm thấy đẹp đẽ và đầy thanh bình, an lòng, khiến nó nhớ nhiều.

Nhưng có những chọn lựa trong hạnh ngộ của cuộc đời này không thể khiến chúng ta còn có thể đồng hành mãi bên nhau dài lâu được. Đi với nhau chừng ấy tháng ngày, đến hết đoạn đường ấy, tất cả đều đáng để nhớ. Chúng ta không thể sánh bước bên nhau, nhưng vẫn luôn đồng hành bên nhau theo một cách nào đó, được không? Những ngã rẽ cuộc đời đã khiến chúng ta chia tách nhau để tiến tới những điều mới mẻ, đẹp đẽ... Hy vọng là thế!

Thư tay số tay

Sau này, khi những trang luận văn cuối cùng được nó hoàn thành nốt, tức là nó sắp ra trường. Nhưng nó hoàn toàn không có ý định sẽ ở lại thành phố để tiếp tục tìm một việc làm sau khi tốt nghiệp. Mọi thứ sẽ được bắt đầu lại, khi nó trở về quê nhà. Xa cái thành phố náo nhiệt mà suốt quãng đời sinh viên nó đã từng trú ngụ, học hành và khám phá ra nhiều điều về thành phố, con người và cuộc sống nơi đây. Những trải nghiệm không thể nói hết thành lời, nhưng biết là xa thì xa thật thôi! Duy có những trải nghiệm ở nơi này thì có lẽ mãi không thể nào quên nổi.

Trước khi rời thành phố, nó viết cho anh những lá thư. Tự thấy bản thân mình sẽ nột gì đâu. Vào cái thời buổi này, công nghệ thông tin phát triển, chỉ cần một cái click chuột, một nút bấm cảm ứng là mọi chuyện, mọi khoảng cách đã trở nên đơn giản. Vậy mà nó lại chọn cách viết thư tay để gửi cho anh.

Nó vẫn thường có thói quen viết tay. Viết nhật ký như một cách trải lòng mà không nhất thiết phải gửi cho một ai. Hay như bây giờ, nó viết cho anh..., nó chọn cách viết thư bởi nó tin rằng khi nó viết thì sẽ dùng tim nhiều hơn dùng não. Và trái tim thì vốn dĩ là nhân tố chính chi phối mọi cảm xúc của con người ta.

Nó đặt bút viết...

Cho dù sau này có đi xa đến đâu chẳng nữa, vẫn còn giữ lại chút gì đó ở nơi này, đã từng gắn bó, trong những lá thư được nhấc lại với hoài ức và những kỷ niệm. Những cảm xúc đơn sơ và chân thành này. Rồi ai cũng lo nghĩ rằng, tương lai mình rồi sẽ có những điều đổi thay tới mức chẳng ai có thể hình dung hay định hình trước được.

Nó viết cho anh...

Những điều tự nhiên nhất! Lúc nó hiểu mình cũng thương anh, tìm nó nô ngấm và khoe môi nô ng nân của nó nở ra nụ cười ấm áp. Và nó biết mình đã từng ấm lòng biết bao vì những tháng năm có anh bên đời. Trái tim nó từng rung động bởi những tình cảm ngọt ngào và đẹp đẽ.

+ + +

Anh đón nhận và đọc tất cả những ý niệm nó viết cho anh.

Anh cũng thật là, cứ ủng hộ nó hoài, tha u hiểu nó hoài. Anh tặng lại nó nguyên một cuốn sổ tay có bìa kiểu vintage, không màu mè, màu giầy ngà ngà, những con chữ nấn nét được ghi ra theo những dòng suy tư, cảm nhận tự nhiên nhất nó đang mang trong lòng. Lời đề tặng cũng đầy vẻ mùi mẫn thế này: *“Gửi tặng em cuốn sổ tay. Nơi mà em có thể lưu giữ những kỷ niệm bằng những con chữ với tất cả tâm lòng của em.”*

Vậy thôi, nó đã biết mình nên làm gì với những điều mình cảm thấy, cảm nhận, cảm nghiệm được. Bắt đầu từ sổ tay.

Nơi nó trái lòng.

Nơi nó tha u hiểu.

Nơi nó gửi gắm.

Sổ tay - những dòng đầu tiên

“Gửi anh.

Em đã luôn thấy khó khăn trong việc chọn lựa một người để tin yêu, để chia sẻ giữa thành phố rộng lớn này. Mãi cho tới khi em gặp được anh, và em nhận ra rằng, quen anh là một may mắn trong cuộc đời. Miễn rằng, em đã từng thấy vui và thoải mái rất nhiều khi có anh hiện diện ở bên – bằng cách này hay cách khác. Năm nay, em đã học xong và sẽ trở về quê nhà mình, em quyết định sẽ rời xa thành phố này. Nhưng em vẫn cảm thấy buồn, mặc dù trở về quê hương là điều em mong muốn nhưng em vẫn cảm thấy trống vắng vì không được đồng hành cùng với anh. Nhưng sự cứng cỏi và ý chí muốn lập nghiệp ngay tại mảnh đất quê nhà đã khiến em vững vàng mà bước tiếp chặng đường vươn tới hoài bão, đam mê của tuổi trẻ, như anh đã từng biết và thấu hiểu cho em. Đó như một phần đã được hoạch định sẵn trong kế hoạch để lập nghiệp tháng năm tuổi trẻ của mình, anh luôn ủng hộ em đúng không?

Có điều đến hôm nay em mới thú nhận rằng, khi thấy bóng dáng anh ra tiễn em ở bến xe về quê, em lại không kìm lòng được...

Gần bốn năm đại học, em đã từng trải qua biết bao thăng trầm, từng khóc, từng cười, từng buồn nản, từng rất vui... Đã từng rất nhiều lần như thế, anh nhỉ? Anh với dáng vẻ người lớn biết chở che và quan tâm đã khiến cuộc sống của em suốt những năm qua trở nên vô cùng thú vị và an lành.

Vậy mà vẫn phải tính, em sẽ không thể gắn bó với thành phố này cùng anh được, anh à! Mãi đến những ngày xa nhau thật sự, em đã thấy nhớ nhớ và tiếng cười không rõ...

Những dòng thư được viết ra. Những kỷ niệm gọi lại... Chỉ có như vậy, em mới thấy nỗi nhớ trong mình bớt dần, bớt dần theo một cách nào đó, dễ chịu hơn.

Bên anh, em mới nhận ra. Mình thích được anh nắm tay, được anh ôm trọn vẹn trong những đêm trời trở lạnh. Mắt thì lim dim nhắm lại. Môi cười hiền lành. Làn da cứ ấm nóng dần lên, bởi một người.

Đã từng ngủ ngoan trong vòng tay của một người là thứ cảm giác rất đổi bình yên. Là bàn tay choàng lấy một bàn tay ngang ngược thật ấm, cũng bởi một người.

...

Không có gì êm dịu hơn, bao la hơn, mãnh liệt hơn, cao thượng hơn, đầy đủ hơn và nõng nãn hơn những cử chỉ chứa đựng biết bao tình cảm chân thành nơi đó. Và em đã may mắn có được những điều đó trong suốt năm tháng thanh xuân của mình. Vì vậy em chẳng muốn mình lạc mất bất cứ điều gì đã từng khiến em hạnh phúc.

Thế nên, mình sẽ gặp lại nhau, sớm thôi, anh nhé!”

Hôm sau, nó ra bưu điện và gửi cho anh. Hữu ý của anh dành cho nó cuối năm kỷ niệm, nên anh xứng đáng được nhận những dòng này. Nó cũng muốn anh hiểu rằng, nó thương anh nhiều chừng nào, anh sẽ hiểu được nó qua những dòng tâm sự thật thà đó!

+++

Nó đã thôi không nghĩ mãi về chuyện chia tay thành phố, chia tay anh. Nó viết cho anh, một chút mỗi ngày. Nó biết rất rõ rằng mình đang bắt tay vào viết những điều mới mẻ trong cuộc đời mình. Về mỗi ngày nó đang sống. Về gia đình, bố mẹ, công việc đang đợi chờ. Về anh...

Khi tình yêu đủ lớn thì khoảng cách giữa hai thành phố chẳng còn là gì so với hai người yêu nhau thật lòng.

P/s: Nhớ n bạn, cũng nên sắm sửa sổ tay và viết gì đó đi nhé!

Khi tôi 20

Căn hộ kê bên phòng tôi đột nhiên có chủ. Trước đó, căn hộ do một đôi vợ chồng ở, nhưng nghe nói họ bán nhà, vào chung cư sống. Tôi đã bắt gặp H ngay từ lần đầu tiên cậu ta chuyển đến. Một mình cậu chỉ dẫn những người mang rác đổ vào chỗ sắp đặt, trả tiền công cho họ, kiểu như một người lớn thực thụ. Cậu ta hơi tròn tròn một xíu, nom cũng dễ thương. Chính cậu ta là người chủ động làm quen với tôi, trong lần đầu thấy tôi đứng xem cậu chuyển đồ đến. Nghĩ lại, tôi thấy mình cũng thật... vô duyên quá đi.

“Cậu có thể cho tớ xin một ly nước không? Tớ khát quá!”

Rồi tôi lật đật chạy vào nhà, mời người hàng xóm mới một ly nước mát.

“Tớ tên H sắp tới sẽ là hàng xóm của bạn đó!” - Những giọt mồ hôi còn đang lấm tẩm trên vầng trán, cậu nhỏn miệng cười ra điếu làm thân với tôi.

“Chào bạn, mình là T. Có gì cần mình giúp cứ nói nhé! Lần đầu dọn nhà, cũng có nhiều việc và mệt lắm đó! Ráng nha.”

Thế là chúng tôi quen nhau từ đó. Giản dị như mọi quan hệ “láng giềng, láng tử”. Cậu bạn này cũng có vẻ chơi được đây chứ!

+ + +

“Này, cậu chăm nấu nướng nhỉ. Kể ra cũng lạ”. Tôi cất giọng hỏi qua ô cửa khi ngửi thấy mùi thơm của món rau muống xào tỏi

thơm phức bốc lên từ bếp nhà hàng xóm lúc gần trưa khiến bụng tôi sôi réo.

Rồi tôi nghĩ lại, sau khi nghe câu nói đó, hẳn cậu ta sẽ bất ngờ về lời nói của tôi. Vì không một chàng trai nào tôi quen thích được nghe cạm từ đó. Nghe có vẻ... nữ tính phải không? Nhưng có vẻ H là một ngoại lệ.

“Tớ quen rồi. Như một cách chăm sóc bản thân mình để đảm bảo sức khỏe khi tớ sống xa nhà”

Tôi chung hưởng. Đúng hơn là bất ngờ.

“Này, ăn chung món rau xào này với tớ không? Đừng khách sáo, chúng ta là hàng xóm mà”, H mời mọc.

“Thật hả cậu?”

“Tớ đã nói dối cậu bao giờ chưa? Giờ thì về phòng và mang đĩa sang đây tớ san sẻ cho”.

Chẳng hiểu sao khi biết lý do H thích nấu ăn, tôi nghĩ, hẳn cậu ta là một người chưa khi nào lơ là chuyện quan tâm, chăm sóc bản thân mình và cả với những người khác nữa.

Buổi chiều dài sau bữa ăn miễn phí ấy, H kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện khác nhau. Mỗi ngày chúng tôi trở nên thân thiết hơn một chút.

Tôi và H không học chung trường, không chung khoa lại càng không chung định hướng nghề nghiệp. Tôi học ngoại ngữ và không thấy đau đầu với những con chữ. H nuôi dưỡng đam mê trở thành bác sĩ để dưỡng từ hồi còn học trung học, nhưng cậu bảo, sẽ thật

thích nề u như sau này ra trường được điề u về làm ở khoa nhi, có lẽ một phầ n cậu thích trẻ con, mà thực ra thì cậu á y cũng trẻ con bỏ xừ đi được.

Thân quen với H, tôi có thể bịa ra đủ thứ chuyện không đâu mà nói cùng cậu ta cũng không lo bị phát hiện. H ngây ngô hệt như một cậu nhóc đang học cá p 2. Từ ngày chơi với H tôi nói nhiề u kinh khủng. Như thế, mọi chuyện được dồ n nén trong 20 năm qua bỗng được dịp phun ra hế t khi cậu á y đế n và lắ ng nghe tôi nói. Chúng tôi ngồ i bên nhau, kể cho nhau nghe, quan tâm và thân tình lắ m!

Một buổi chiề u, H thò đầ u qua ô cửa sổ nhỏ, nói vọng vào:

“Này, đang làm gì mà ngồ i thừ ra như bà già thế?”

“Này, tớ là bà già hồ i nào?”. Giọng H chọc ghẹo liề n kéo tôi về thực tại, chứ thực ra, lúc nầy tâm trí tôi bay lửng lơ ở đâu đó cơ.

“Cậu rảnh không? Lên Bờ Hồ ă n kem cùng tớ nhé?”

“Ừ thì cũng không bận lắ m! Vậy mình đi nhé!”

Tôi đồ ng ý lời mời của cậu bạn. Cả hai mặc nguyên bộ quầ n ngố , áo phông mùa Hè với đôi dép xỏ ngón lẹp kẹp cùng bắ t xe buýt 02 lên Bờ Hồ thưởng thức những que kem ngon lành, cho một buổi chiề u nhàn rãi.

“Này, lại nghĩ gì mà ngồ i thừ ra thế hả bà già kia?”. H giơ que kem ó c quế trước mặt tôi, phút chồ c có luồ ng khí lạnh hít hà làm tôi sực tỉnh, không còn lan man và vẩn vơ nữa.

“Sao nom cậu cứ như thấ t tình vậy?”

“Tớ thấ t tình hồ i nào đâu? Mà đang trêu tớ hả? Lúc nào cũng gọi tớ là bà già thôi à.”

“Ồ thì, tại cứ thấ y cậu thần thờ hoài rô i lại ngô i trơ ra một khúc vậy. Tớ cứ nghĩ đó là những hội chứng của một chuyện buồn nào đó. Như thấ t tình chẳng hạn.”

“Này, cậu là bác sĩ tương lai mà sao chẩn đoán bệnh kém vậy? Đâu có. Tớ không thấ t tình mà”, tôi nói như đúng rô i vậy.

“Thì tớ đâu có phải bác sĩ tâm lý đâu. Đây, liệu pháp socola này, cậu ăn đi. Người ta bảo socola tô t cho cảm xúc đó”. Cậu bạn giờ que kem socola của mình ra đôi lấ y chiếc kem cô m - vị kem mà tôi hay ăn. Tôi đờ ng ý đôi, hy vọng sẽ tô t hơn cho cảm xúc của mình lúc này.

Chúng tôi ngô i ở ghê đá và ngắ m mặt hô lắ n tắ n những gợn sóng nhỏ, hiề n hòa. Cây xanh bao phủ rọp bóng trên đầ u. Gió đưa qua nhẹ nhàng mát rượi. Cả hai cũng chẳng nói gì nhiề u. Tôi nghĩ bằ ng quơ về anh. Còn H thì miệng huýt sáo vu vơ một tình khúc nào đó tôi không rõ.

Cho đế n khi H đứng dậy, chìa tay về phía tôi:

“Nào, xê chiề u rô i, chúng ta về nhà đi.”

“Okie cậu.”

Thế là kế t thúc buổi chiề u ăn kem nhàn rô i. Đi về .

+ + +

Hô i yêu anh, cả hai chúng tôi cùng trò chuyện mãi miế t mà không biế t chán. Tôi gửi cho anh những dòng tin nhắ n ngọt ngào. Những tin nhắ n vào mỗi buổi sớm, chúc ngày tô t lành. Tin nhắ n chúc anh ngủ ngon giấ c vào mỗi buổi đêm. Vài tin nhắ n bằ ng quơ bắ t chợt tôi muố n nói điề u gì đó cùng anh. Khi thì nhớ anh nhiề u ơ i là nhiề u. Mỗi lầ n mở Facebook, tôi lê la đứ các page có

chủ đề về tình yêu để tôi góp cho mình những triết lý cùng những suy nghĩ về tình yêu mình có, hi vọng nhắn tin gửi cho anh, trong lòng bỗng dưng cũng hạnh phúc và thây ngọt ngào.

Anh tâm lý và hiền lành. Suốt mùa Hè năm đó, chúng tôi hẹn hò và nắm tay. Anh ôm tôi, khoảnh khắc ấy khiến hạnh phúc trong tôi dâng trào. Trái tim có gì đâu mà khua múa rộn ràng. Những nụ hôn đắm say của tuổi thanh xuân... và rất nhiều điều khác nữa anh dành cho tôi khiến tim tôi cứ ngập tràn hạnh phúc. Tôi để ý tới những cuốn sách anh đọc, chỉ để biết thêm nhiều thứ kể cho anh nghe, mong anh được cười vui và thoải mái. Tôi không ngừng hướng về phía anh.

Anh nhắn tin lại, chỉ cần câu ngắn ngủn thôi: “Anh yêu em”, vậy là tôi mỉm cười sung sướng. Và có lẽ, với ba từ kì diệu đó thôi, cũng đã mang lại cho anh sự bình yên khi cô người yêu không còn nhõng nhẽo, mè nheo, hỏi han nữa.

Rồi một ngày chúng tôi giận nhau chỉ vì những xích mích bỗng rồi bùng beng lên mà không sao cùng nhau tháo gỡ được. Bất đồng là điều khó tránh khỏi. Cả hai lặng im trong chuỗi ngày dài không lời. Tôi vẫn muốn thủ thỉ nhắn tin với anh rằng: “Em yêu anh nhiều lắm! Anh vẫn yêu em chứ?”, nhưng cứ soạn tin rồi lại xóa đi, xóa sạch sẽ. Tôi ngăn mình không gửi đi những tin nhắn yêu thương đó. Nhưng đợi mãi, cũng không ai thêm làm hòa. Vì vậy, mà hững hờ buông tay theo một kiểu thất vọng không lời cho cả hai chúng tôi. Thương yêu khó nhọc hơn mà giận hờn và buông tay lại quá dễ dàng.

Bẵng đi một thời gian, tôi nhận được một thông tin, rằng anh sẽ lên đường đi du học ở vương quốc Anh xa xôi. Tôi hẫng. Nhưng anh không biết, chắc chắn là thế rồi. Vì chúng tôi đang giận nhau mà, không ai liên lạc với ai cả. Những ngày hai ta lặng im. Rồi chúng

ra cũng phải bước đi trên con đường riêng, hoàn toàn tách biệt. Nhưng anh đã chọn trước.

Tôi không rõ, lo sợ, nó giống một sự chia tay không lời vậy, không tiếng cãi vã, không lời oán trách. Tất cả đều câm bật. Chúng tôi cứ lặng lẽ buông tay nhau như thế sao? Lặng lẽ bẻ gãy một vòng ôm.

Chia tay không lời, chắc có nhẹ nhõm hơn không? Hay có những đêm tôi thổn thức nhớ anh và không sao ru vỗ mình an giấc nổi. Mỗi khi nhắm mắt lại, cảm giác đó lại quay về. Thấy mình đang trôi nhẹ bẫng, vòng ôm biến mất. Tôi hụt chân và rơi vào khoảng không đen đặc. Khi đó giấc mơ kết thúc. Tôi choàng tỉnh rồi bật khóc ngon lành.

+ + +

Tôi gõ cửa phòng hàng xóm, một mái đầu rúi bù thò ra.

“Có chuyện gì mà gọi tớ sớm thế? Sáng cuối tuần mà.”

“Cậu có muốn ăn gì đó không? Để tớ đi chợ mua về nấu ăn chung cho vui nha?”, tôi gợi ý.

“Okie bạn.”

Nghe được ăn uống, cậu ta có vẻ mừng rơn và tinh ngủ hẳn. Thế là tôi đi chợ, mua vài thứ về nấu một bữa cho hai đứa ăn, vừa đủ và no ấm. Thứ mà cả hai chúng tôi đều thiếu thốn chung đó là không khí của bữa cơm gia đình, thứ xa xỉ đối với tội sinh viên.

Nhớ lại những ngày đầu năm nhất, nhớ nhà quá, tôi ra ban công hóng gió và khóc hu hu. Anh nhắn tin tới động viên và ủi an: “Những ngày đầu chắc chưa quen, em sẽ thấy cô đơn lắm!

Nhưng em yên tâm, cảm giác ấy sẽ qua mau thôi à. Em còn có bạn bè, có anh.”

Ừ thì, em còn có anh. Mà giờ này anh ở nơi đâu? Có biết em rất nhớ anh không?

+ + +

“Cậu nghĩ gì mà lại thừ người ra thế?”, H gắp thêm cho tôi ít rau súp lơ, gặng hỏi. Tôi khẽ ngẩng đầu lên ngấm nhìn cậu.

“Cậu cứ như thế này, tớ biết phải làm sao đây?”, H bõ i thêm và gặng hỏi.

“Cậu ăn thêm đi, tớ no rồi”. Tôi đáp lại với một cách lảng tránh như thế!

“Cậu cứ suy nghĩ hoài, sẽ sớm già đi đấy! Dừng lại đi, nếu không muốn bị tớ gọi là bà già hoài nữa.”

“Tớ cũng có muốn thế đâu, mà có những đêm tớ khó ngủ lắm. Cứ nghĩ mãi về...Mắt thì thâm quầng”

“Cậu cứ nhớ hoài một người vậy có mệt không?”

Tôi định nói rằng: “Có, tớ mệt mỏi lắm chứ! Đôi khi nhớ người ta đến trào nước mắt”. Nhưng tôi chọn cách im lặng, không nói gì thêm. Mong rằng H cũng không tò mò mà khơi gợi thêm nữa.

+ + +

“T ơi, cậu có quà của ai đó gửi này”, giọng H phát ra từ ô cửa sổ khi thấy dáng tôi lướt qua. Mà ai lại tặng quà tôi vào dịp này, không phải sinh nhật, cũng chưa tới ngày lễ đặc biệt nào. Là ai gửi mà bí mật

vậy nhỉ? Sau một hồ i bóc tách lớp giấy bọc, món quà là một chiếc đồng hồ cát. Tôi chợt nhớ ra, rồi hỏi ngay H.

“Anh ấy đâu hả H?”

“Anh nào?”, H đáp. Nhưng cậu ấy không biết rằng, mình nói dối rất tệ, vẻ mặt của cậu ta cũng đủ tỏ cáo rằng sự hiện diện của anh trước đó là có thật.

“Cậu biết mà, anh ấy, người yêu tớ ấy! Cậu nói tớ nghe đi, anh ấy đã tới đây phải không?”

H lặng lẽ gật đầu, tức là thừa nhận giả thiết anh đã đến đây là đúng, cậu bổ i thêm:

“Anh ấy có bảo, đừng nói cho cậu biết”

H nói đúng, anh muốn tránh mặt tôi. Dù rằng nay mai đây anh cũng sẽ không còn ở thành phố này nữa, anh cũng không muốn gặp tôi lần cuối i, tại sao? Lúc tìm trong chiếc hộp, tôi thấy có lá thư tay để lại trong đó, lật mở ra, những dòng thư anh viết, cho tôi:

“Chuyện của mình, cũng như chiếc đồng hồ cát vậy. Nó tượng trưng cho thời gian, mà thời gian thì trôi chảy rất nhanh và ngắn ngủi. Tuy nhiên, bao nhiêu cát trong đồng hồ vẫn còn đó, chẳng mất đi hạt nào, cần mãi nhỏ giọt từng hạt. Chúng chỉ thay đổi chỗ ở và trạng thái, ở bên này bờ sang bên kia bờ mà thôi.

Hoàn cảnh và số phận không cho ta ở bên nhau lâu. Mọi thứ đều rất ngắn ngủi và hạn chế. Chưa ở bên nhau bao lâu đã phải rời xa, nghẹn ngào trong thương nhớ, y chang những hạt cát ở hai bên bờ tách biệt trong chiếc đồng hồ vậy...

Tình yêu của năm tháng thanh xuân đó, vẫn mãi còn nguyên vẹn.

Có lẽ nhiều mùa trôi qua, anh vẫn sẽ nhớ mãi mùa Hè năm ấy. Mùa ta chung đôi, với những khoảnh khắc hạnh phúc đọng đầy, nghe trái tim rung cảm yêu thương với đủ mọi cung bậc. Những nụ hôn ngọt ngào, vòng ôm siết chặt lấy nhau... Một chuyện tình yêu đẹp đẽ và sáng trong nơi tâm hồn... Nhưng chúng ta không thể trở lại mùa Hè năm ấy.

Anh nhớ mãi tất cả những điều từng thuộc về chúng ta. Nhớ một thời ta đã yêu nhau, khi trái tim chưa hề nứt vỡ.

Anh nhớ em. Và đôi khi anh tự cười một mình, thật ngộ nghĩnh.

Thực ra là anh đang tự dỗi lòng, dỗi em, chẳng có chuyện du học nào cả. Chỉ là anh sẽ qua Anh định cư lâu dài. Anh xin lỗi, vì không muốn em đau lòng, nên đã cố tránh mặt em. Chẳng mấy chốc quãng thời gian qua, em đã tự khắc khoải và nhớ anh nhiều phải không? Anh muốn dứt khoát, để em không mất công tìm kiếm anh nữa.

Chúng ta đã ở hai phương trời khác. Đành chôn giấu thật sâu kín những thứ đã từng là thói quen. Để cho hoài niệm của tình yêu đó thành vĩnh cửu, ít nhất trong tim ta.

Anh thương em.

Phải thật hạnh phúc nhé, được không em?”

Dòng thư cuối anh viết, khi đó đang mùa Thu thôi mà anh. Mới mùa Hè chúng ta vẫn còn bên nhau, hẹn hò và nắm tay cơ mà. Giờ anh đã ở một nơi rất xa. Trái tim em đau thối vì ta cứ xa nhau, đôi tay em sao anh không một lần nắm lấy.

+++

Giờ thì chính thức tôi đã lâm vào trạng thái thất tình mà không cần ai chẩn đoán. Tôi cứ nằm bẹp trên giường như thế và lười nhác. Hay nói cách khác, chán nản tới mức chẳng buồn động tới thứ gì. Cứ ngược mắt lên nhìn trần nhà, ngắm chán chêm máy con thạch sùng vô vị.

Những hình ảnh xưa cũ thoáng chạy qua trong đầu, đủ làm tôi nhớ anh tới trào nước mắt. Giờ người ta ở đâu đó trên trái đất rộng lớn này, chỉ riêng tình cảm giữa hai chúng tôi là bỏ trôi đi đâu mất và để lại nỗi buồn tênh trong lòng mà tôi chỉ muốn nhắm mắt lại và ráng quên đi.

Những thương tổn sẽ không bao giờ biến mất, nếu ta không tập cách buông bỏ. Như anh đã bỏ đi rồi thì trên tất cả mọi việc cần phải làm ngay lúc này, đó là tha thứ cho chính mình. Tôi dặn lòng mình như thế!

+ + +

Đến chiều tối, tiếng gõ cửa vang lên, H gọi tên tôi khe khẽ. Tôi thều thào bảo: “Cửa không chốt, cậu cứ vào đi.”

“Cậu ốm đấy à? Để tớ bắt bệnh xem nào?”, H tiến đến bên đầu giường và nắm lấy tay tôi. Chẳng hiểu sao tôi thấy cảm động quá trời. Biết tôi không khỏe, cậu bạn cứ kè kè bên cạnh như thế! Thế thì chắc tôi cũng không thể bánh bèo, khóc lóc chi thêm được nữa rồi.

“Tớ nấu gì đó cho cậu ăn nhé!”. Tôi mỉm cười gật đầu đồng ý, nụ cười hơi nhạt, vì tôi còn mệt mả.

“Cậu phải giữ gìn sức khỏe chứ!”, H đẩy tô cháo còn đang nóng về phía tôi, khẽ càu nhàu.

“Tại cậu thất tình áy mà... Thôi ráng lên, sẽ mau qua thôi. Có tớ ở đây rồi”. Lần này, tôi không phản bác lời cậu áy nữa. Giọng cậu bạn cứ đều đều và an ổn, còn tôi thì lẳng lặng húp cháo.

“Xong”

“Cậu thất y nhẹ người hơn chưa?”

Nhìn vào ánh mắt tha thiết của H Tôi biết cậu quan tâm tôi nhiều và rất nhiều. Khác hẳn khi xưa. Tôi nào đâu có để ý tới cậu hàng xóm áy nhiều. Chỉ là bấy lâu nay cậu vẫn nhiệt tình với tôi như thế! Tự phục mình sao hôm xưa quan tâm anh nhiều thế, giỏi thế! Giờ ốm lẫn ra, đau khổ, bị ai, mới biết tự lo cho bản thân mình cũng thật khó. Để rồi một cậu con trai ra tay và thân tình với mình.

Có những lúc nghĩ lại thất y cũng chưa phải với những gì đã ở, vẫn ở và luôn ở bên mình. Như cậu bạn H này chẳng hạn.

Đã có những lúc tôi coi anh như cả thế giới và chẳng còn tha thiết điếu gì, để rồi, đánh rơi và bỏ quên những điếu thân thuộc và giản dị.

Đã có khi mong ở bên anh từng giây từng phút. Giờ xa nhau thật rồi mới biết, chỉ mỗi mình mong ước thì chưa đủ, thử hỏi người đó có muốn đi cùng mình tới cuối con đường không?

Có những người vẫn luôn ở bên mình, chăm lo cho mình từng chút mỗi ngày. Vậy mà mình lại chọn cách đối xử bình thường nhất với họ.

Lặng ngấm nhìn cậu bạn hàng xóm lần nữa, tôi những mong mình có thể nói một điếu gì đó với cậu, thật lòng như năm tháng về trước chúng tôi quen nhau.

+ + +

“Anh ấy nói gì với cậu trong lá thư”

“Anh ấy không nói gì nhiều cả”, tôi không còn muốn nói dài dòng về anh nữa.

“T cứ như thế này thì tớ biết phải làm sao?”

“Cậu đừng lo. Anh đã đi xa quá. Giờ cũng là lúc tớ học cách quên đi một người, dù biết là khó khăn”, tôi làm nhảm với H mà bấy nhiêu từ đó như tự dằn vặt bản thân.

“Liệu T có quên được không?”, H hỏi lại bằng giọng chặc chặc n.

“Tớ không dám chặc!”, giọng tôi mong manh. Nói rồi H ôm tôi vào lòng thì thào:

“Cậu còn nặng tình với anh lắm phải không?”, tôi gật gật.

“20 tuổi, cũng nên nặng lòng và nghĩ sâu về một ai đó. Không thể quên nhưng tới một ngày nào đó, cũng sẽ xếp gọn vào ngăn sâu nhất trong ký ức được. T à, cho dù sau này cậu có yêu ai đi chăng nữa thì H vẫn tin rằng T sẽ gặp được một người tốt và thương cậu hết lòng”, H nói, giọng trầm ấm và rất hiền.

Có lẽ giờ đây, tôi sẽ bắt đầu yêu thương một ai đó trước khi đợi ai đó yêu thương mình, bởi nếu làm như thế dù có nhận lại được gì đi nữa thì tôi vẫn sẽ hạnh phúc. Như kiểu trong vòng tay của hàng xóm, tôi thấy mình được bình yên. Cậu vẫn ở bên tôi thường xuyên nhưng đến giờ tôi mới nhận ra rằng, phải chăng cậu chính là nơi chốn an toàn cho mình gửi gắm tin yêu, từ đây.

Tôi khẽ thì thào với H: “Tuổi 20, tớ sẽ yêu thương một ai đó và sẽ ở bên cạnh người mà quan tâm tớ nhiều và rất nhiều. Vậy thôi

là đủ”

Bàn tay H tìm lấy tay tôi. Hai bàn tay đan chặt vào nhau. Dường như, tôi chỉ cần có thể mà thôi. Gọn gàng như một cái nắm tay, theo kiểu chầm thán và nhiều cảm xúc.

Tuổi 20 của tôi, mới chỉ bắt đầu, từ đó!

Khi tôi đã biết yêu một người luôn bên mình, như thế!

Yêu xa là gì?

Tin nhắn

Nó hay nhắn những tin nhắn cho Nhật Duy, kiểu kể lể với anh giản dị thế này:

“Những ngày qua thật an lành và vui nhiều, cảm ơn anh vì đã luôn ở đây bên em. Hôm nay cuối tuần, nên bây giờ em đang tới nhà thờ này”. Tin nhắn bay đi, nó cất điện thoại vào trong túi lặng thinh và không sót ruột nhiều cho lời nhắn lại, vì nó biết, giữa nó và Nhật Duy thân tới mức nào mà. Không nói cũng đủ hiểu cả những lời chưa nói ra.

Giáo đường ngày cuối tuần đông đúc nhưng vẫn mang không khí thiêng liêng toát ra từ bài thánh ca, lời nguyện cầu của những tín đồ mộ đạo. Nó tham dự thánh lễ trang nghiêm, lời nguyện cầu chân thành cho những người mà nó rất mực thương yêu. Cảm ơn Chúa trời vì những hạnh ngộ mà người đã ban cho nó trong cuộc đời này.

“Em đi lễ về chưa? Lúc em nhắn tin cho anh, anh cũng đang trong giờ lễ đó!”. Tin nhắn của Nhật Duy gửi đến, cũng tình cờ quá ha!

“Lúc anh nhắn tin cho em, em cũng đang trong giờ lễ đó!”, nó type một tin nhắn y chang, chỉ thay đổi chủ - vị. Có một sự trùng hợp không hề nhỏ. Nó cười thích thú vì điều đó!

Anh nhắ n lại: “Nơi anh dùng chân đang có mưa bay này.”

“Mưa rấ t buồ n và nhớ thương ai rấ t buồ n...”, lại một tin nhắ n từ nó, cũng rấ t lửng. Hình như là một đoạn lời trong bài hát “Mưa” phải không?

“Anh đang nhớ về`...những dòng trò chuyện trong đêm. Nhớ cả những sự đờ ng điệu và cả những nỗi niê m được chia sẻ, thanh thản và nhẹ lòng nhiê u lắ m!”

Tin nhắ n của Nhật Duy như một thước phim quay chậm, tua lại về` vùng kỷ niệm đã xa mà vẫn nhớ lắ m! Về` buổi tồ i hôm nào nó và anh gặp nhau. Về` những cuộc trò chuyện xuyên qua bao dặm dài... và những điề u hai người đã mang đế n cho nhau.

Chịu! Chẳng ai nghĩ được lờ i rẽ nào đã mang ta đế n với nhau kì ngộ đế n không ngờ, đúng là một lầ n nữa, xin được cảm ơn định mệnh của Chúa trời trên cao đã sáng soi, dẫn lờ i.

Cuộc gặp gỡ lúc nửa đêm

Nó có thói quen... hơi xấ u đó là hay mắ t ngủ về` đêm, dù nó đã cố gắ ng nhắ m mắ t lại để ru mình ngủ cho an giấ c nhưng càng cố lại càng có vẻ tỉnh táo đế n khó tin. Những đêm mắ t ngủ như thế sẽ khiế n mắ t nó có quầ ng thâm xấ u xí và tóc thì rụng như điên. Nó xót nhiê u! Nhưng vẫn bắ t lực với triệu chứng khó trị này. Nhiê u đêm nó đã lặ ng lể thờ dài về` chuyện ấy! Đắ ng lòng.

Vào một đêm như thế, nó bị mắ t ngủ toàn tập, loay hoay trong thế giới ảo trước màn hình máy tính sáng lập lờ trong đêm tồ i. Nó cứ đưa chuột mò mẫm, lê la qua các trang mạng đọc đủ các thể loại. Riêng Facebook cá nhân thì nó tắ t chat, ẩn nick hoài tránh sự lo

lãng của một vài thành viên tích cực dành cho nó. Vẫn lướt qua các thông tin mới nhưng tuyệt nhiên không comment hay trò chuyện với ai, vì nó biết đêm khuya như thế này có mấy người còn hơi, còn hứng mà gõ i ôm laptop như một đĩa mât ngủ bấ t trị như nó cơ chứ! Thế giới ảo trước mặt như là của riêng mình nó vậy, của mình nó mà thôi. Cứ như thế nhiều rồi nó cũng thấy ngán ngẩm. Nó tựa vào thành ghế nghĩ vu vơ. O, ai bảo Facebook hỏi mình: “bạn đang nghĩ gì”. Nó viết dòng tâm trạng lửng lơ:

“Hà Nội, có những đêm buồn và lạnh khủng khiếp p...”

Về chuyện của thời tiết và tâm trạng đính kèm. Nhớ hôm đó, nhiệt độ ngoài trời chỉ còn khoảng 15 độ, gió ngoài khung cửa sổ thổi rít róng. Nó nghe vị giác mình báo thêm thứ gì đó ấm nóng, nghĩ thế, nó xuống bếp pha cho mình tách trà hoa nhài, những luồng khói con con bay lên phá hơi ấm, thứ đó uông xoa dịu đêm dài trởng trải và lạnh lẽo.

Quay trở lại màn hình laptop vẫn còn đang mờ sáng trong đêm. Chưa đầy nửa tiếng, có tới gần mười lượt like, kể ra thế giới lúc này của nó cũng có tới hẳn chừng ấy người còn thức giắc để đồng hành cùng, nhưng đa phần lượng like đến từ những người bạn nó chưa một lần gặp mặt. Có sự đồng điệu ở đây chẳng? Nhưng cũng chẳng để làm gì cả, trời cũng đã khuya mà nó vẫn còn gõ i đây tư lự, với nỗi cô đơn chỉ chực trào dâng thành nước mắ t.

Nó phát hiện ra tin nhắn của Nhật Duy vào lúc khá muộn trong ngày, hình như anh đã bấ t gặp cái status vu vơ nó đăng ban nãy. Nó hơi bấ t ngờ vì khá lâu rồi hai người không trò chuyện gì nhiều cùng nhau, ngoài những cú click chuột like điểm danh trên Facebook hoặc comment một vài status, ảnh của nhau. Chia sẻ không nhiều, nhưng cũng không hẳn là họ quên bếng nhau đi.

“Này bé, có chịu gửi cho Sài Gòn chút lạnh lạnh không?”

...

“Anh đùa chút thôi! Nhớ giữ ấm nhé em. Còn nữa, thức khuya nhiều không tốt lắm đâu hen.”

Bỗng dưng nó nảy ra suy nghĩ, liệu rằng, anh có mất ngủ như nó không? Nhưng cũng có thể, Nhật Duy bận bài vở, chuyện riêng, blah blah...

“Oh, em cảm ơn anh! Khuya quá thế này rồi còn nhớ đến em sao? Anh cũng ngủ sớm và an lành nhé!”, nó nhắn tin nhắn và gửi cho anh. Trước khi đi ngủ, Nhật Duy để lại cho nó một lời nhắn trong inbox:

“Em nhớ nghỉ sớm đi à nha. Chứ giờ này mà cứ ngồi thức đêm thế này cũng khiến anh thương em lắm đó nha! Giấc ngủ ấm lạnh cho em.”

Tin nhắn Nhật Duy gửi cho nó, như một lời nhắc khéo và đầy quan tâm vậy. Nó thấy bồi ngùi và ấm lòng vì nỗi niềm riêng tưởng chừng như không ai thấy rõ, thì may mắn thay đêm nay đã bắt gặp Nhật Duy. Không rõ anh đã nghĩ gì, nhưng nó thấy tin nhắn của Duy rất thật tâm và giản dị. Bỗng dưng miệng nó nở một nụ cười trong đêm vắng, nụ cười ấy đi cả vào giấc ngủ muộn của nó đêm đó! Bỗng chốc, mọi thứ trở nên đơn giản.

Từ cuộc gặp gỡ lúc nửa đêm, bất ngờ và kì ngộ từ một người ở phương xa.

Mọi câu chuyện đều được lắng nghe

Nhật Duy - hơn nó một tuổi, là đàn anh. Dù ở mức hơn - thua độ tuổi đó, người ta vẫn có thể gọi là bạn - tớ được, nhưng ngay buổi đầu, nó đã chọn gọi Duy là anh rồi.

“Anh ơi, anh à...”, đó là cách nó hay bắt đầu cuộc trò chuyện với anh.

Anh là một người Sài Gòn dễ thương, nó đã quen anh trong dịp nghỉ hè năm trước. Khi vừa thi đại học xong một cách êm xuôi và hài lòng, nó được ba mẹ thưởng cho chuyên đi chơi xa vào nhà ông chú. Những hình ảnh về Nhật Duy chợt ùa về, dễ dàng như tự nhiên nó phải thế! Nhật Duy là tình nguyện viên tham gia thiện nguyện tại nhà thờ Phát Diệm, cách nhà ông chú một khoảng không xa lắm và nó đã gặp anh ở đó, nó cùng chung team với Duy, cùng sinh hoạt, cùng đi thiện nguyện, làm hướng đạo sinh.... Hình ảnh một chàng trai trẻ năng động, nhiệt thành, tíu tíu nói cười cùng các em nhỏ, sáng tạo trong cách tổ chức, dàn dựng những chương trình. Hình ảnh chàng trai phiêu cùng cây đàn guitar gảy tung tung những khúc ca cho mọi người hát theo, nhảy múa, ánh mắt sáng ngời chắt chứa bao niềm vui với hết thấy mọi người.

Nhật Duy hòa đồng và thân thiện là thế! Nhật Duy cũng là một người hơi hơi đặc biệt, nhưng chỉ đặc biệt trong những khoảnh khắc nó quan sát thấy anh làm công việc này, công việc kia, nhưng ở anh vẫn toát nên nét tươi trẻ, nhiệt huyết. Khoảnh khắc anh cùng nó dọn dẹp sân nhà trước khi các em thiếu nhi tới sinh hoạt trong hội trường nhà thờ, khoảnh khắc Duy nở nụ cười và khen nó nhiệt tình và hăng hái, Duy bảo em là người duy nhất ở đây nói giọng miền Bắc nên nghe rất lạ và vui tai. Những lúc giải lao, anh đưa cho nó cây kem hoặc chai nước mát lạnh để giải khát...Có lẽ là với ai Duy cũng đều nhiệt tình và thân thiện như thế cả thôi. Nhưng với riêng nó, nó thấy anh thật đặc biệt. Vậy mà, nó cũng chưa chia sẻ được nhiều với anh lắm, cho đến ngày nó phải rời xa Sài Gòn trở lại Hà

Nội. Rồi lu bu với việc nhập học, trường mới, bạn mới, cuộc sống xa nhà tự lập...và vấn đề lớn nhất phải thừa nhận đó là: Cả hai đều ở quá xa nhau.

Một hôm, Nhật Duy bất ngờ nhận tin cho nó vào khung giờ rõ khuya. Tự nhiên, trong đầu nó bỗng dư ra một ngăn để nghĩ về Nhật Duy. Sau buổi đêm muộn hôm đó, nó đã chủ động bắt chuyện với Nhật Duy qua ô cửa chat Facebook. Hai người ở xa mà ngỡ thật gần. Họ chỉ còn bị ngăn cách nhau bởi hai màn hình to bự chạng của máy tính nữa thôi. Khoảng cách địa lý chẳng là gì với những ứng dụng công nghệ hiện đại. Những chia sẻ bắt đầu, từ giản dị, nhỏ nhặt, con con...

Ngày Duy kể chuyện của thành phố Sài Gòn năng động, chuyện thường ngày của anh. Nó kể anh nghe về chuyện giảng đường, lớp học, về những cuốn sách nó đọc, về những ngày một mình ở Hà Nội và cuộc sống trong căn phòng trọ học xa nhà, về những dự định trong tương lai... Cả sự cô đơn, mệt mỏi, khó khăn... Tất cả những điều đó, giữa cả hai không quá khó khăn để thấu hiểu. Thật là kì ngộ đến không ngờ.

Một đêm muộn khác, Nhật Duy đã gửi cho nó đoạn tin nhắn, nội dung tin nhắn như này:

“Chắc giờ này em đang ngủ say rồi. Tự dưng anh cảm giác thấy hạnh phúc khi quen một người dễ thương như em. Dù rằng mình đã quen nhau từ lâu trước khi anh nói ra những lời thật lòng này. Ước gì em ở Sài Gòn để mình có thể gặp nhau một chút mỗi ngày, mỗi tuần... để trò chuyện ha! Cảm ơn em đã ngang qua cuộc sống của anh (dù chỉ là trên Facebook này thôi), kể anh nghe những câu chuyện nhí nhảnh, hài hước nhưng cũng thật lành lặn! Mong em luôn an vui nhé!”

Lúc nó đọc tin trời đã gâ`n sáng, định bụng sẽ nhắ`n tin trách anh ngu muội như thế` là không tốt, như anh đã nhắ`c nhờ khéo nó hôm nào, và nó đã mắ`t dầ`n đi thói quen xấ`u xí đó tự hồ`i nào. Nhưng lại không nỡ trả lời tin nhắ`n đó, nó sợ phiề`n giấ`c ngu của anh, đêm qua anh đã bận bù đầ`u với dự án nào đó nhưng vẫn dành thời gian nhắ`n tin cho nó. Khoảnh khắ`c đọc tin nhắ`n nó đã vui đé`n kỳ lạ. Nó nghĩ vui vui, rằ`ng: việc có một(vài) người nào đó đé`y đé`n mình - dù là những cử chỉ nhỏ nhặt nhấ`t, điề`u á`y cũng có nghĩa là họ thực sự đé` tâm đé`n mình rồ`i. Nó lại luôn đánh giá cao những điề`u nhỏ nhặt, đáng yêu thế`, vì người ta thường không biế`t giả tạo trong những việc tưởng như bình dị, nhỏ nhoi á`y, nên nó nói lên con người thực sự.

Như Nhật Duy - một người ở xa. Nhưng bằ`ng cách nào đó, anh vẫn luôn đờ`ng hành cùng nó, ân câ`n và quan tâm đé`n nó!

Một khoảng lâu lâu sau đó, nó gửi tin nhắ`n cho Duy:

“Hãy luôn mỉm cười và vui vẻ, vì chúng ta hãy cứ nghĩ rằ`ng, ít ra anh còn có em và em còn có anh là đượ`c.” Không thể phủ nhận rằ`ng, việc nhắ`n tin từ trước đé`n nay luôn khiế`n người ta cảm thấ`y á`m lòng!

Nó mở lại mục ảnh đã lưu trong điện thoại, số` lượng ảnh đã nhiề`u lên theo năm tháng. Bức ảnh duy nhấ`t nó có chụp chung với Nhật Duy nằ`m tít ở gầ`n dưới những bức ảnh khác. Nó cài đặt làm ảnh nề`n màn hình điện thoại. Mỗi lúc vuô`t màn hình lên, nó lại thấ`y hân hoan và môi mỉm cười vu vơ.

Bao xa cũng nói lại cho gần

Không biết từ lúc nào, nó phát hiện ra mình luôn chờ đợi những tin nhắn, những cuộc gọi từ Nhật Duy. Anh luôn khiến nó ấm lòng và có động lực hơn sau mỗi lần nhận được điều gì đó mà anh chia sẻ cùng nó, luôn luôn là vậy!

Một hôm khác, nó nhắn tin cho anh, đều đặn như mỗi ngày. Nhưng nay có chút khác đi, nó thủ thỉ với anh:

“Sài Gòn, rất gần mà cũng rất xa, anh nhỉ?”. Chỉ là ngày hôm đó, nó thấy mỗi mệt với những tháng ngày ở thành phố hiện tại, sau những ngày gõng mình cố gắng vì điều này, điều kia, làm tất cả mọi việc, song chỉ có một mình loay hoay. Có đáng buồn không? Chỉ biết, sự cô độc dẫu tồn tại ở một người nào đó, cũng là một sự đáng thương đến xót lòng.

Những lúc thấy vất vả và yếu lòng, nó chỉ muốn đi tới nơi nào đó. Nó nghĩ ngay đến Sài Gòn - nơi nó đã dừng chân ghé thăm, nơi có Nhật Duy và là nơi cất giữ nhiều điều còn ở lại, gọi là kỷ niệm. Sau này khi nhìn lại những tháng ngày gần gũi ở Sài Gòn, nó cứ nghĩ, hóa ra là nó đã sống những ngày bình yên và hạnh phúc nhiều thế!

Anh trả lời, sau một khoảng lặng để lại cho nó.

“Gần thật gần. Mà cũng xa thật xa. Nói vậy chứ, xa về khoảng cách địa lý thôi mà em. Vẫn còn có thể về gần khi ta thật sự muốn mà. Vậy cho nên, cái quan trọng nhất vẫn là muốn hay không thôi”. Nhật Duy lý giải về xa, về gần nghe mới xuôi tai làm sao.

“Anh này, em đọc ở đâu đó có câu: “Tình yêu sẽ vượt qua những dặm dài. Vì thương yêu thì sẽ vượt qua tất cả. Vậy, thứ em cần, đó là một tình yêu để làm động lực vươn xa phải không?”. Nó trả lời anh, thật thà như những gì nó nghĩ lúc bấy giờ.

“Ừ, thì để anh yêu thương em nhé, được không?”

...

Ngay khi nhận được câu trả lời như một câu hỏi lại của Nhật Duy, nó đã biết mình phải làm gì rồi. Khoảng cách cả nghìn km đường chim bay - đi đâu ấy đã không hề gì. Nó đã biết, mình nên chuẩn bị chu đáo cho một chuyến đi mới. Ngay cả khi khó khăn chắt chò, cả nỗi cô đơn ở giữa thành phố lớn, những nhọc mệt dồn nén, những giọt nước mắt lặng lẽ, những đêm mất ngủ và loay hoay.... Nó tin rồi mình sẽ bước qua được hết tất cả, để nâng cánh bay về nơi ấy – nơi ta có nhau.

Đọc lại tin nhắn trả lời nhẹ nhàng và ngọt ngào của Nhật Duy. Tim nó như mê m ra hạnh phúc. Giấc ngủ tìm đến rất nhanh sau đó. Một giấc mơ xuất hiện. Trong mơ, nó thấy mình đứng trước mặt Nhật Duy, hai bàn tay đan chặt, ánh mắt nhìn nhau đầy tin tưởng và ấm lòng. Dường như nó chỉ cần có thế mà thôi. Dường như, đó đã là câu trả lời tròn vẹn nhất cho cả hai.

Rảnh: để anh/em yêu thương em/anh nhé!

+ + +

Yêu xa, sẽ có lúc bạn yêu mến người đó đến mức chỉ cần nghĩ đến một ngày nào đó hai người sẽ gặp lại nhau cũng đủ khiến bạn mỉm cười tin yêu và có động lực bước tiếp qua những dặm dài xa cách, dẫu có khó khăn thế nào cũng chẳng có hề gì.

Say nắng Sài Gòn

(Dành tặng buổi chiều sau lưng anh à y!)

Đến một thành phố mới

Tôi sinh ra và lớn lên là một người con của miền Bắc. Sau khi tốt nghiệp đại học và thi được tất cả những bằng cấp cần thiết, tôi đã Nam tiến để thử sức với môi trường làm việc mới lạ, mà cụ thể là Sài Gòn. Chẳng hiểu tại sao, đã từ lâu tôi đã đem lòng yêu mến cái xứ sở nhiệt đới phương Nam, dù chưa từng một lần đặt chân tới. Có chăng, tôi đã từng được tham quan, du lịch nhưng chỉ qua ảnh, qua mạng, qua lời kể lại mà thôi. Vậy mà, trời xui đất khiến và may mắn thế nào, tôi gửi CV xin ứng tuyển vào công ty truyền thông YAME ở quận Phú Nhuận và được nhận thử việc. Tôi sắp xếp hành lý, tư trang và mua vé máy bay về miền nắng ấm. Mọi thứ trở nên mới mẻ và lạ lẫm nhưng nó khiến tôi rất hào hứng và hào hứng về những tháng ngày sắp tới, khi lần đầu tiên đặt chân tới một thành phố mới. Sài Gòn, xin chào nhé!

Tôi thuê một căn hộ nhỏ ở cách công ty một khoảng không xa lắm! Trên ban công nhỏ đã có một vài chậu cây xanh do người chủ trước để lại. Dưới hẻm, những hàng quán xe đẩy bán đồ ăn thơm ngon hấp dẫn, những món ăn tôi chưa từng được nếm. Những tách cà phê dậy mùi mỗi sớm, phòng lúc nào cũng có hoa tươi, đọc tin trên báo giấy, đi làm tuôn tạt theo giờ hành chính... Mọi thứ với tôi ở đây đều trở nên thi vị, có vẻ là hương lạc hơn hẳn so với những tháng ngày còn ngò i “cày bừa” trên giảng đường. Đương nhiên rồi!

“Chào mừng em, nhân viên nói giọng Bắc duy nhất trong văn phòng truyền thông của công ty YAME”, chị trưởng phòng xinh đẹp nở nụ cười trìu mến khi giới thiệu tôi với cả văn phòng và chỉ cho tôi chỗ làm việc của mình. Hẳn là một góc riêng. Trước giờ tôi chỉ làm thêm ngoài giờ, chưa bao giờ được sở hữu một góc làm việc xịn và oách như thế này. Hoặc có lẽ với ai đó nó là xoàng xĩnh, nhưng với riêng tôi thì nó đã trở thành động lực để tôi phấn đấu.

Tất cả nhân viên trong văn phòng luôn tỏ ra thân thiện và nhiệt tình giúp đỡ một kẻ mới đến còn nhiều bỡ ngỡ và ngáo ngơ là tôi. Nhờ có khả năng tiếp thu và lĩnh hội tốt nên tôi nhanh chóng bắt nhịp được với công việc của văn phòng. Mỗi buổi sáng đến văn phòng, chúng tôi luôn gõ cửa chào nhau, trưa đến đi ăn cùng nhau, cuối tuần hứng thú lên thì đi ăn uống và trò chuyện.

Chỉ có riêng Nhật Duy là khác so với những người còn lại trong văn phòng. Anh phụ trách mảng mỹ thuật. Các đề tài, dự án liên quan đến thiết kế mỹ thuật, sau khi họp bàn và đưa ra ý tưởng, anh xin mang về để triển khai rồi tới nộp lại cho phòng thiết kế duyệt. Anh ấy - cũng chính là người đầu tiên tôi chạm mặt ở thang máy trong lần đầu tiên tới công ty. Tôi đã nở một nụ cười bình dị thay cho lời chào. Anh ta cũng cười hiền, đáp lại. Chậc! Một sự tình cờ nào đó khi tôi gặp lại anh ấy và lại còn ngồi cùng phòng nữa, nhưng kẻ ra thì “chung” như vậy vẫn hơi ít thật.

Cuối tuần nào cũng vậy, tôi dành riêng buổi sáng để tới nhà thờ cầu nguyện bởi tôi là một tín đồ theo đạo Công giáo. Mọi chuyện vẫn ổn cả và trôi đi trong buổi sáng cuối tuần đẹp trời nếu như axit chua trong bụng tôi không dâng lên khiến tôi đau thắt vùng bụng và phải ngồi sụp xuống vỉa hè. Chắc có lẽ buổi sáng tôi chưa kịp ăn gì mà đã vội uống một tách cà phê với mục đích để tỉnh táo hơn nên đã bị phản khoa học như thế! Một chàng thanh niên với dáng vẻ quen quen dừng xe lại bên lề đường. Tôi nhớ, mình kịp giờ

bàn tay gầy guộc ra bám víu vào người anh đó trước khi không còn chút sức lực nào, và tôi ngã t lịm đi...

Khi lò mò mở mắt ra, tôi mới biết mình đang ở trong lưu xá của một trạm y tế phường 26. Sao tôi lại ở đây, mọi thứ trở nên mơ hồ và không rõ ràng từ sau cú ngã t bất thình lình do cơn đau bao tử đột ngột phát chúng. Nhưng đến lúc này thì tôi đã cảm thấy khá khảm hơn rồi. Lúc chợt mình ngò i dậy thì có một bóng người đi vào phòng. Là anh, Nhật Duy sao? Sao mọi thứ có thể xảy ra tình cò như vậy. Ở giữa thành phố rộng lớn này, anh ấy đã bắt gặp tôi và tôi lại (may mắn) gặp được anh ấy. Nói gằn, nói xa, không bằ ng mở lời cảm ơn anh chàng trai này trước đã:

“Cảm ơn anh, không thì em đã không may mắn cho lắm!”

“Có gì đâu em, đồng nghiệp với nhau mà. Cũng may mắn cho em thật, sáng nay tôi đi lễ ở nhà thờ Phát Diệm về chợt thấy một bóng người quen, tóc búi cao ngã t lịm đi như vậy - thì ra là em. Bảo sao anh lại không lo? Giờ thì em đã ổn hơn chưa?”

“Em đã ổn hơn khi có anh đó! Em cảm ơn anh nhiều nhé!”. Khuôn miệng tôi nhợt nhạt cử động phát ra âm thanh còn hơi yếu u.

Sau khi được uống một ly sữa ấm nóng và ăn hết chiếc bánh mì hương bơ thơm ngọt, tự nhiên trong người tôi cảm thấy khỏe hơn nhiều. Có vẻ ổn, tôi bảo anh có việc gì quan trọng thì cứ đi đi, tôi có thể tự đi về nhà, nhà tôi cũng không xa đây lắm đâu. Nhật Duy gật đầu yên tâm, anh dặn tôi nhớ giữ gìn sức khỏe khi sống xa nhà rồi vẫy tay chào tạm biệt, anh rẽ ló i theo một ngã nào đó! Một sáng cuối tuần cũng không đến mức quá tệ hại đến nỗi phải cầu nài. Cũng như lời nguyện cầu tôi vừa suy ngẫm hồ i sáng nay ở nhà thờ. Trong mọi sự khôn khó, Chúa trời vẫn sẽ ban cho bạn những phúc lành nào đó để bước qua. Người sẽ không bỏ rơi con cái của mình.

Cũng như Nhật Duy, anh đã không bỏ mặc tôi lại, dù có đang sống trong cái môi trường quá nhiều thị phi. Sự xuất hiện của anh như một món quà mà Chúa muốn ban tặng cho tôi.

Bạn đồng hành

Chỉ có riêng Nhật Duy là khác với mọi người trong văn phòng, như tôi đã kể. Nhưng sau vài lần trò chuyện, tôi phát hiện ra anh ở cùng tuyến phố với tôi, cùng đi lễ ở một nhà thờ, thế nên chúng tôi mới gặp lại nhau và lại gặp nhau như thế! Kể ra cũng “chung” hơi nhiều đây chứ!

Anh biết tôi một thân một mình tới thành phố này, nên đã chủ động gợi ý xem tôi có cần anh giúp đỡ gì hay không? Tôi xin số điện thoại của Duy để khi cần tới sự trợ giúp của anh thì gọi, bởi dù sao anh cũng quen địa bàn ở đây hơn tôi. Hay nói một cách hơi thô nhưng thật thì anh là “ma cũ” nhưng anh đã không bắt nạt “ma mới” - là tôi. Chẳng hiểu sao, với cái sự quan tâm nhỏ nhoi mà chân thành ấy của Nhật Duy bỗng khiến tôi thấy ấm lòng nhiều lắm! Buổi tối, tôi gọi điện về nhà để báo rằng công việc và mọi thứ với con vẫn ổn, nói như vậy để cho ba mẹ yên lòng. Những ngày ở thành phố mới trôi đi trong bình yên và không có khó khăn gì nhiều.

Có đôi lần tôi gặp lại Nhật Duy ở văn phòng công ty, chúng tôi chia sẻ với nhau những thông tin cơ bản, nhưng không đáng bận tâm. Hình như, anh ấy tò mò về lý do tại sao tôi lại ứng tuyển vào một công ty tận miền Nam trong khi tôi lại là người Bắc. Tôi bảo:

“Anh sẽ như em thôi, khi người ta còn trẻ, người ta muốn được đi đây đi đó, thử sức với những điều mới lạ. Và cụ thể với em, đó là Sài

Gòn và công việc ở nơi đây. Mọi thứ đã không quá khó khăn với em trong những ngày đầu này, và em cảm thấy gắn bó với nơi này!”

“Thì anh cũng còn trẻ mà, nhưng cũng như em. Anh không sinh ra và lớn lên ở thành phố này. Như anh, như em, như bao người khác tới đây. Và đã thôi không hỏi vì sao, người ta lại đến Sài Gòn nhiều như vậy. Không phải vì nó dễ sống mà ở đây tự con người ta cảm thấy thoải mái và thấy gắn bó”.

Nói xong, như một phản xạ tự nhiên cả hai chúng tôi cùng cười lớn vì “đụng độ” nhau trong suy nghĩ. Anh bảo, bữa nay giờ nghỉ giải lao bỗng chốc không còn nhàm chán với những điều thuộc khi buồn miệng hay thơ thần một mình nữa...

Cũng có vài lần khác tôi tình cờ chạm mặt Nhật Duy khi mua cà phê từ máy bán nước tự động ở sảnh công ty. Cả hai chúng tôi mỉm cười chào nhau, dựa lưng vào lan can nói với nhau những câu chuyện rời rạc, thường là tôi nói và Duy lắng nghe. Cũng bởi lẽ tôi mới tới đây, còn nhiều điều háo hức và lạ lẫm quá, muốn kể hết cho anh ấy nghe với cái giọng đậm chất Bắc khác lạ. Thi thoảng Duy cười. Thi thoảng Duy lặng đi...

Tôi kể cho Duy nghe chuyện mình đã từng mạnh dạn và quả quyết với ba mẹ để được vào đây sinh sống và làm việc. Không những thế mỗi ngày tôi còn phải gọi điện về tường thuật cho ba mẹ nghe về công việc trong ngày để họ không lo lắng. Ba mẹ ai cũng thế mà, lo cho con cái thì luôn muốn lo cho đến tận cùng và hết lòng. Chỉ vì lòng đam mê với nghề truyền thông mà tôi đã gác lại rất nhiều thứ để vào đây bắt đầu lại từ đầu. Tôi vui vì nhận được sự giúp đỡ của mọi người ở đây, điều đó khiến tôi có cảm giác thân thuộc, mặc dù trước đó tôi chẳng có liên quan gì tới họ. Những món ăn hàng quán lạ và ngon, nó rất hợp khẩu vị của tôi. Tôi thích ứng nhanh chóng với tiết trời mùa nắng ở đây, trong khi lúc này miền

Bắc đang mùa Đông, hẳn là tôi sẽ rấ́t sợ lạnh, đúng thế. Tôi kễ́ giồ́ng như mọi thứ luôn đơn giản để bắ́t đầ̀u vậy.

Gặp nhau cũng chẳng được bao lâu!

Vì tính chấ́t công việc của Nhật Duy, nên thỉnh thoảng anh mới ghé lại công ty nhận thêm công việc mới. Những lầ̀n hiế́m hoi tôi gặp gỡ và trò chuyện với anh á́y cũng chỉ đé́m trên đầ̀u ngón tay. Nhưng bằng đi một khoảng thời gian, tôi không thấ́y anh á́y ghé lại góc làm việc của mình nữa. Chấ́c cũng khá lâu nên tôi mới thắ́c mắ́c về sự hiện diện của Duy. Tự nhiên, tôi nhớ đé́n những lầ̀n nói chuyện phiế́m với Duy, tuy không nhiề̀u, nhưng tôi có cảm giác được chia sẻ và Duy là thích hợp nhấ́t để lắ́ng nghe những tâm sự của tôi thì phải. Bởi vậy, tôi mới thắ́c mắ́c về anh bạn đồ̀ng nghiệp này. Tôi bển lên, dò hỏi thăm thông tin của anh từ chị trưởng phòng:

“Chị ơi, sao lâu nay không thấ́y anh Nhật Duy ghé qua văn phòng mình nữa chị nhỉ?”

“À, Nhật Duy mới gửi đơn xin nghỉ việc qua mail cho chị...”

Tôi sửng người, tại sao Duy có thể bỏ công việc ở nơi này nhỉ? Nhưng chị trưởng phòng đã kịp bồi thêm:

“Ngoài đơn xin nghỉ việc, cậu á́y có giải trình rõ lý do tại sao xin nghỉ. Chị thì cũng ủng hộ thôi, bạn á́y tài năng vậy cơ mà. Duy nhận được một học bổng toàn phần về thiế́t kế́ đồ̀ họa của Nhật Bản.”

Nghe xong, tôi lại thoáng có chút hẫng hụt không rõ, vì điề̀u gì nhỉ? Ủ́, đáng lẽ ra tôi phải mừng cho anh á́y chứ nhỉ! Cơ hội học tập

tốt như thế cơ mà. Nhưng cuối cùng tôi cũng nhận ra chúng ta quen nhau chẳng được bao lâu, Nhật Duy nhỉ?

Có đôi lần trong cuộc đời này, bạn gặp một người nào đó khiến bạn nở nụ cười, khiến bạn cảm thấy thoải mái, không vì lý do gì cả, thậm chí họ còn làm bạn ngẩn ngơ. Biết bao giờ mới gặp lại họ?

Gặp lại anh ấy!

Vẫn là một buổi sáng cuối tuần, sau khi dùng bữa sáng thơm mát, quần áo chỉnh tề, tôi sẽ đến nhà thờ tham dự thánh lễ.

“Em đi lễ sáng hả?”

Tôi ngược mắt lên. A! Nhật Duy. Tôi nhớ ra rồi, cũng một sớm cuối tuần như thế này, tôi gặp khó khăn và đã gặp được anh. Nhưng lần này thì khác, tôi hoàn toàn bình ổn để đối diện với anh ấy!

“Nghe nói anh sắp đi du học hả?”

“Ừ, chắc những ngày tới sẽ rất bận rộn để chuẩn bị các loại giấy tờ.”

“Vậy là, em sẽ mất đi một người đồng nghiệp, một người để nghe em kể chuyện luyên thuyên rồi, một người để...”. sau dấu ba chấm còn rất nhiều điều giữa hai chúng tôi nữa. Từ bao giờ, hai người đã kịp trở nên thân thiết vậy chứ!

“Thế em có buồn không?” - Câu hỏi bật ra từ phía anh, khiến tôi buồn thật, nhưng không, tôi lại lắc đầu phủ nhận:

“Dù sao thì em cũng nên mừng cùng anh mới phải. Sẽ không sao cả, em thấy vui và thoải mái nhiều khi trò chuyện với anh. Xét theo một khía cạnh nào đó, anh đã ít nhiều truyền cảm hứng cho em trong những ngày sống ở thành phố này”.

Cuộc gặp lại chưa được bao lâu thì Nhật Duy bảo anh có công chuyện phải làm nên xin phép đi trước. Trước khi đi, anh nói, nhất định anh sẽ hẹn gặp tôi một buổi khác nữa trước khi đi du học, được không? Tôi gật đầu đồng ý và vẫy tay chào Nhật Duy. Dáng người anh dần nhỏ đi và khuất lấp vào dòng người trên phố. Tôi đứng lặng ở một góc vỉa hè, đến khi nhận ra nắng lên le lói và sáng rực rỡ, lúc đó tôi mới hiểu rõ những suy tư trong đầu.

Có thứ tình cảm cứ chôn sâu ở trong lòng và chỉ cần nhìn thấy một ai đó được vui vẻ cũng đủ khiến ta an lòng và đủ đầy, vậy thôi.

Trên cung đường hôm ấy, mình đã nắm tay nhau.

Nhật Duy mặc áo pull màu mận đỏ, khoác ngoài chiếc áo màu xanh đậm, quần kaki tối màu. Đôi giày màu xám tôi đã từng thấy anh đi. Mái tóc chải 3/7, anh vẫn hiền lành và nụ cười tươi tắn vẫy vẫy tay chào tôi.

Anh đưa tôi đi dạo quanh các phố phường, nghe thành phố lên đèn trên chiếc xe máy đã cũ đi cùng năm tháng sinh viên cho tới ngày hôm nay.

Ngồi sau lưng anh, tôi thấy bình yên thật nhiều. Rất tự nhiên, tay tôi chạm vào vòng eo của anh, và vòng tay ôm anh từ đằng sau. Đầu tựa sát vào lưng anh, êm ái biết bao. Nhật Duy cũng không có

phản ứng gì. Suốt quãng đường đi, chúng tôi không nói chuyện gì nhiều cả. Ai cũng lơ đãng theo suy nghĩ của riêng mình, nhưng chúng tôi đều biết rằng, bên cạnh mình đã có một người, vì thế chúng tôi không còn cảm thấy cô độc nữa...

Chiếc xe cứ chạy, cứ chạy đưa chúng tôi qua những lối phố vắng màu khi đêm xuống. Xe chạy dần ra phía ngoại ô thành phố, ở đây gió mát lạnh và tĩnh mịch hơn, không còn ồn ã, kẹt xe. Tôi hỏi, anh đưa em đi tới đâu thế? Tôi không thạo đường ở thành phố này. Nhật Duy cười hiền bảo, anh không đưa em đi đào tẩu đâu mà lo. Vậy là tôi cũng phá lên cười cùng anh, do dự gì đâu chứ! Chỉ biết rằng khi ở bên anh ấy tôi cảm thấy bình yên đến lạ. Bình dị như chiếc ôm từ phía sau lưng, như cái tựa đầu vào vai anh... Cảm giác gần gũi bên một người là như thế sao?

Nhật Duy dừng xe ở một góc đường, khóa cổ cẩn thận lại, chúng tôi cùng nắm tay nhau đi trên con đường được chiếu sáng bởi thứ ánh sáng vàng vọt của đèn đường, buổi tối khiến người ta trở nên dạn dĩ hơn. Cũng bởi thế khiến người ta dễ dàng sẻ chia hơn, anh hỏi tôi: “Này, em có điều gì muốn nói thì nói ra đi, chỗ này hay đó, anh không thích hẹn hò quán xá, rồi đi đâu lại vào đó, tập trung ăn uống, check in, anh muốn có một khoảng riêng rẽ và tách biệt như thế này, để chúng ta có thể nói chuyện cùng nhau, hoặc cứ đi bên nhau như thế này cũng được ha, miễn là chúng ta dành thời gian cho nhau là đủ. Chẳng bao lâu nữa...” – đang nói, Nhật Duy bỗng ngắt quãng...

Rồi anh hỏi, có điều gì em muốn nói với anh, mai ta chia xa thật rồi... Vậy mà tôi chỉ bảo: “Những gì em muốn nói, chỉ là như một sự hiện diện vậy, rằng có em ở đây rồi. Đó là những điều em muốn nói với anh”. Anh cười hiền rồi siết chặt tay tôi. Hai người thong dong đi nốt con đường, bỏ lại những khoảng trống phía sau. Cũng sắp thôi, Nhật Duy sẽ bỏ lại mình và cả vùng đất này để bay

về nơi ấy - không có tôi. Khi phải nói ra những điều này với anh, tôi không biết mình sẽ nói được điều gì cụ thể. Phải chăng điều quan trọng là chúng tôi đã gặp nhau trong đời.

Tại sao không nghĩ rằng, hiện diện trong cuộc sống của nhau, nghĩa là đã được định mệnh trao cho một cơ hội rồi?

Chúng tôi cứ đi bên nhau như thế, cho tới một bờ kênh và ngõ nhỏ đó hóng gió thổi về từ dòng sông mát rượi. Tôi tựa đầu vào vai anh, im lặng một lúc rất lâu. Cho đến khi anh cất lời: “Anh sắp đi khỏi nơi đây! Em ở lại ráng giữ gìn sức khỏe nhé, em còn công việc, còn nhiều điều nên làm, anh biết, anh nhắc nhở thế không phải là thừa đâu! Nay, mà có nhớ anh hay ai thì cũng không được khóc nghe chưa? Nếu có những lúc yếu lòng như thế thì cứ gọi cho anh nghe. Anh không thể ở bên cạnh em được, nhưng cũng có thể dỗ dành, ru êm những lúc tủi thân như thế!” Dù sao chúng tôi cũng là những đứa con xa nhà từ lâu, nên ít nhiều hiểu rõ tình cảnh của nhau. Tôi nghe anh nói thế mà cảm động tới... rớt nước mắt. Chưa gì tôi đã yếu mềm thế này rồi sao? Tôi đã khóc ngon lành ... ngay trước mặt anh. Anh vừa nói gì với em nhỉ? Nhật Duy cũng thoáng bối rối khi thấy tôi khóc. Anh chẳng nói gì, chỉ ôm tôi vào lòng, siết chặt hơn, tay đan tay đầy tin tưởng. Tôi khóc, nước mắt rớt ướt cả vai áo anh. Tôi khóc. Khóc không phải là khổ đau gì đâu. Tôi biết đó là giọt nước mắt của hạnh phúc vỡ òa, của cảm xúc. Khóc một lúc, nước mắt tèm nhem, anh định đưa tay lau đi nhưng gió đã hong khô tự “lúc nào.

Ngày mai thôi, chúng tôi sẽ phải chia tay nhau. Mỗi người sẽ ở một phương trời rất khác. Cuộc hẹn tối nay trôi qua trong lặng lẽ mà cũng thật đẹp đẽ, ít ra là trong tâm trí chúng tôi. Vòng ôm, cái nắm tay, những chia sẻ nhỏ nhỏ và chân thành. Chắc chúng tôi sẽ không thể ở bên nhau dài lâu, dẫu biết rằng mãi thuộc về nhau là một điều rất khó thực hiện. Nhưng dù sao những giây phút thoáng

qua trong cuộc đời của nhau, cũng đủ khiến chúng ta vui vẻ. Dù chẳng có điều gì đó quá ngọt ngào, phô trương, tất cả đều rất thật lòng đến với nhau, bên nhau.

Anh à, cho dù phải chờ đợi bao nhiêu năm đi nữa, dù sau này chúng ta có cơ may gặp lại nhau trong bất cứ hoàn cảnh nào, thì em chỉ mong anh biết rằng, trong em vẫn còn nhớ mãi về buổi tối trời lồng gió trên cung đường ấy, và mình đã nắm lấy tay nhau.

Chúng ta đều có rất nhiều mối quan hệ trong cuộc sống. Đôi lúc chỉ cần tìm được người khiến mình cảm thấy đồng cảm và vui vẻ là được, không nhất thiết phải là người đặc biệt.

Dư vị thật thà

Cả hai chúng tôi đều không sinh ra và lớn lên ở thành phố này. Chỉ là lý tưởng của tuổi trẻ đã mang chúng tôi đến với nơi đây. Gặp nhau tình cờ, hợp nhau đến bất ngờ, nhưng rồi lại xa nhau bất chợt.

Chúng tôi gặp gỡ nhau và rồi chia tay nhau, cũng chỉ trong một mùa - mùa nắng, trong cùng một thành phố - Sài Gòn.

Cuộc đời này vốn dĩ là vậy. Tháng ngày vẫn cứ chảy xuôi. Nó chỉ chảy ngược trong những hồ ỳ ề êm đẹp, nhớ nhung... mà thôi. Đó hẳn là những điều đã từng ám áp, an lòng, những cung bậc của cảm xúc...

Sài Gòn à, chỉ xin được ôm vào lòng những điều đẹp để đã từng ở nơi đây.

Thời gian của chúng tôi

(Tặng anh - một người đã phải lòng Hà Nội)

Cuộc hẹn bất ngờ

Buổi chiều mùa Đông lạnh khô trôi đi nhàn nhạt và không có gì đặc biệt cho tới xế chiều, điện thoại bỗng có âm báo tin nhắn đến. Lời nhắn gửi từ một đầu số điện thoại xa lạ:

“Ra Hà Nội rồi mà anh chẳng biết loanh quanh đâu cả, muốn gặp em để được dẫn đường đi đâu đó. Tối 10h anh phải bay về lại Sài Gòn rồi.”

Tin nhắn đến lúc 5h, nó chần chừ đọc tin nhắn và lục tìm trí nhớ. Nhưng, chịu, chẳng nhớ nổi là ai. Vẫn tận ngần cầm điện thoại thì nó đổ chuông hồi dài, cuộc gọi đến từ số máy lạ vừa nhắn tin. Nó ngập ngừng nhấc máy:

“Alo...”

“Này, em có rảnh không?”

“Dạ, xin lỗi anh là...”- giọng nó ngập ngừng, dò hỏi.

“À, bữa anh có xin số điện thoại của em, chắc em không nhớ. Anh Quân này. Anh đang ở Hà Nội, muốn gặp em trò chuyện một xíu, lần đầu đó ha, em có ngại ngần gì không?”

“À, anh Quân ở Sài Gòn đó ạ! Bữa nói chuyện với anh qua Facebook rồi, nhưng em khá bất ngờ là anh lại có mặt ở Hà Nội

đầy!”. Nó reo lên mừng rỡ, kiêu như người quen lâu ngày mới gặp lại. À mà, cả hai người đã gặp mặt nhau bao giờ đâu?

“Anh đang dạo quanh bờ hồ, em đang ở đâu?”

“Em đang cách đó chừng 45’ ngò i xe buýt.”

“Bây giờ là gầ n 5h15’ rồ i, em lên tới đầ y khoảng 6h, vậy mình hẹn nhau ở nhà thờ lớn nhé. Anh muồ n đi lễ ở đó!”

“Vậ anh đợi em ha. Tới Hà Nội chắ c có lẽ nên dừng chân ghé vào nhà thờ, đọc lời nguyện câ u hoặc tham dự thánh lễ. Em đồ ng ý! Hẹn anh cùng tham dự thánh lễ lúc 6h15’ nhé!”

“Chào em! Hẹn gặp sớm hen!”

Một cuộc hẹn được thiế t lập giữa hai người chưa từng gặp mặt nhau ngoài đời thực. Có ảo diệu quá chừng không? Có theo kiểu mô típ gặp nhau rồ i sẽ thấ t vọng nhiề u về nhau không? Vì người ta thường nói rằ ng, khi bước ra từ thế giới ảo (ở đây là Facebook nhé!) chắ c sẽ có nhiề u điề u đổi khác đầ y! Nhưng điề u đó đã chẳng còn quan trọng nữa. Khi anh một mình tới Hà Nội và đã nghĩ đế n tôi, đặt một cuộc hẹn vào những giờ chót còn ở lại. Vì vậy, chẳng có lý do gì mà tôi không đáp lại bằ ng cái gậ đầ u thật thà, cho cả hai, cho cuộc hẹn chưa biế t ra sao, nhưng có ra sao cũng chẳng sao cả, vì nó tin thề !

+ + +

Anh Quân - nó tình cờ quen anh qua một page về Sài Gòn do anh làm admin. Nó yêu Sài Gòn từ dạo trước rồ i và page của anh luôn nhận được những com- ment triu mê n từ nó. Ghi nhận tình yêu mê n đó, anh đã kế t bạn với nó, và thỉnh thoảng trò chuyện với nó.

Anh cũng là một người thân thiện và hòa đồng, đã bảo Quân là người Sài Gòn mà.

Gặp anh là sự bất ngờ lẫn may mắn hiếm hoi nó có được.

3 tiếng đồng hồ giữa lòng Hà Nội

Nó xỏ giày vào và chạy ra điểm xe buýt nhanh như một con gió. Đứng vào giờ tan tầm, xe buýt lên mê dịch chuyển trên đường. Nó không có nhiều thời gian để chậm chễ thêm. Nó tiết kiệm thời gian cho anh, cho nó, cũng như cho cả hai.

Đúng như nó dự đoán, tắc đường và chiếc xe di chuyển ỉ ạch. Thú thật là nó thấy nôn nao trong lòng nhiều, chỉ lo lỡ hẹn. Đã định bụng xuống xe buýt để gọi xe ôm hoặc taxi, nhưng nhìn thấy dòng người dưới đường cũng nối đuôi nhau mà nhích từng chút một thì cũng chẳng khả quan hơn gì chiếc xe buýt nó đang ngồi, nó thấy nóng lòng đến kì lạ. Cuộc hẹn bất ngờ lại tạo cho nó nhiều cảm giác xoắn xang tới vậy sao?

Chệch ngoài dự đoán mất chừng gần 10'. Nó đạp xuống bờ hồ lúc 6h05' rồi cuồn cuộn chân "cuộc bộ" tới phố nhà thờ, vừa đúng lúc tiếng chuông ngân leng keng trầm ấm giữa ngày mùa Đông. Tiếng chuông gọi mời người tín hữu mộ đạo. Nó an vị trong thánh đường. Không ngó nghiêng. Vì như thế là không phải phép khi đang trong nguyện đường. Nó ngồi tĩnh tâm và bước vào thánh lễ, lòng định ninh một điếu rã ng, anh đang ở đâu đó quanh đây.

Một thánh lễ nghiêm trang và sốt sắng với 45' tịnh yên cho tâm hồn, kết thúc với nhiều dư âm lắng đọng và lời nguyện cầu tới Chúa Cha. Cho nó. Cho mọi người. Lần này, có thêm cả anh nữa,

mong điê`u an lành đê`n với anh, nó chỉ nghĩ cho anh được vậy thôi. Còn những điê`u lớn lao hơn thì chưa kịp thành hình, đơn giản là quan tâm nhỏ nhất để mong anh được an lòng.

Bước ra ngoài cửa, trời đã tồ`i sầm và gió lạnh, nó bắ`m sồ` gọi anh. Đê`n hồ`i chuông thứ ba, giọng anh trầ`m ắ`m và chắ`c nịch cá`t lên!

“Cúp máy đi em, anh ở phía sau lưng em đây này. Gọi làm chi”, vừa dứt lời, nó quay người lại và thắ`y bóng người mặc áo xanh lá. Nó reo lên.

“A ha! Anh Quân đó phải hông?” - nó còn ra bộ nói giọng miê`n Nam nghe thắ`y sê`n súa quá trời.

“Ừ ha, anh này. Quan sát thắ`y em một hồ`i rồ`i mới đê`n gầ`n đó. Bé nói được giọng miê`n Nam luôn đó hả”.

“Em thắ`y giọng ắ`y nghe dễ thương gì đâu, nên học theo ắ`y mà”. Vậy đó, mọi thứ luôn thật đơn giản để bắ`t đầ`u. Và họ đã quen nhau như thế`!

“Em học đòi mà khéo ghê ha”, anh bồ`i thêm.

“Hihi” - nó cười tít mắ`t, sáng khoái.

“Chắ`c em yêu Sài Gòn nhiê`u lắ`m hả?”

“Em không biế`t là nhiê`u tới cỡ nào hế`t! Nhưng em cứ nghĩ, một ngày nào đó em sẽ tới Sài Gòn.”

“Uả, thế` Hà Nội thì sao hả em? Anh cũng thắ`y nó dễ thương mà!”

“Em... chỉ tạm thời gác n bó để học tập thôi anh! Chắ c tại em phải lòng Sài Gòn trước rô i mới tới Hà Nội nên có so sánh thế đó!”, nó thoáng buồ n bã.

“Ừ ha, vậy anh biế t em thích điề u gì nhiề u hơn rô i ha!”, anh nháy mắ t với nó. Bỗng dung má nó ửng hờ ng. Cũng may mà trời về ì đêm tô i, nên anh không phát hiện ra.

Hơn một năm về ì trước, khi kế t thúc kì thi đại học êm xuôi, nó được ba mẹ thưởng cho một chuyề n du lịch Sài Gòn, homestay ở nhà ông bác họ. Nó có gầ n một tháng để khám phá mảnh đấ t năng động và tươi trẻ ấy! Sài Gòn có nhà thờ Đức Bà cổ kính, có những hàng me tây, hồ bán nguyệt đẹp xinh, cây câ u ánh sao sáng rực rỡ...Sài Gòn có nhiề u điể m đế n thật hay ho. Sài Gòn có bao món ăn thú vị, há p dẫn đế n mê người, bánh tráng trộn, hủ tiế u, cà phê bệt thật thân thiện... nó điề u nế m thử. Hình như dạo ấy, nó có béo lên xiu, nhưng chuyện đó có hê gì? Nó chẳng nghĩ mình yêu Sài Gòn nhiề u ơ là nhiề u đế n thế ! Khi mà tá t tâ n tậ t những chuyện kể về Sài Gòn bên trên, nó điề u làm cùng một người. Là Anh. Người yêu cũ của nó. Rô i sau đó, Anh đã biế n mắ t như một ngọn sóng trên mặt sông còn nó thì trở lại Hà Nội và cả hai bật tin nhau từ dạo ấy, nó thần thờ, băng khuâng với những tháng ngày tro ng trái anh bỏ lại. Nó nghe tim mình buồ n và hẫng nhịp xa xôi.

Như Anh vẫn có tên đàng hoàng, nhưng với nó, chỉ thích gọi là Anh thôi, kiểu vậy. Mơ hờ cho đế n mãi ngày xa nhau, nó vẫn không biế t cách nào để tìm gặp lại anh. Chuyện hẫ nhiên phải thế ! Nó không giận hờn hay trách móc anh. Nó thầ m mong mình quay trở lại nơi ấy! Nhưng giữa vô vàn xuôi ngược, vô vàn yêu thương liệu có gặp lại nhau một lâ n nữa? Chỉ biế t kỉ niệm đã từng gác n bó ấy khiề n nó nhớ Sài Gòn không nguôi. Đó không phải là điề u dễ dàng định nghĩa mà đơn giản là cảm nhận. Chỉ câ n biế t mình đã từng

hạnh phúc. Thêm nữa, nó nghĩ chắc anh đã có lựa chọn cho riêng mình ngay từ đầu.

Trở lại câu chuyện với Quân.

“Mình đi ăn gì đi anh. Anh đói chưa?”- nó gợi ý.

“Anh thích phở”

“Phở 10 Lý Quốc Sư nhé”

“Thiệt không em? Anh nghe thương hiệu đó lâu lắm rồi.”

“Đi luôn thôi anh”, nói rồi hai người cùng rảo bước.

Đoạn đường từ phố Nhà Chung tới Lý Quốc Sư tưởng chừng như chỉ dăm ba bước khi mà cơn đói đã vùng dậy.

Lúc ấy là mấy giờ nhỉ? 7h hơn rồi đó! Hai tô phở nóng sột, vị đặc trưng không lẫn vào đâu. Hai người hì hục ăn phở ấm sực và ngon lành. Những câu chuyện chia sẻ không đâu không cuối trong bữa ăn. Chiu, nó chẳng nhớ nổi hai người đã luyện thuyên bao nhiêu mẫu chuyện. Chỉ biết miết mãi và mê say... Trước đó, chắc cả hai chẳng thể nghĩ mình có thể nói nhiều tới ngần ấy với nhau. Ai mà biết trước được sự kì ngộ. Chắc chỉ có Chúa - người mới biết và sắp đặt cuộc hẹn định mệnh vào khung giờ khiêm tốn như thế!

Lúc ấy là mấy giờ rồi nhỉ? Khi hai tô phở đã được đánh chén ngon lành, tách trà thơm miễn phí cũng vui cạn. À, lúc đấy mới là 7h30’.

Bước xuống phố, gió lạnh ủa đết n. Nó quay sang hỏi Quân:

“Anh có lạnh lắm không? Xanh lá có đủ giữ ấm cho anh không?”

“À không em! Anh thấy thú vị mà, trời Sài Gòn cứ nóng rẫy hoài à, ra đây anh mới được đổi chút gió, thích thật đấy!”

“A ha, cứ như thế này thì thích nhỉ?”- nó nhái lại giọng anh đầy hài hước.

Anh và nó mỉm cười làm xua đi cái lạnh của mùa đông, hơi ấm bay ra từ miệng như khói rất hay. Họ cứ thế đi cạnh nhau, hết tuyên phốt, rồi râm trao đổi trò chuyện. Anh hỏi nó chuyện Hà Nội, còn nó thăm dò hỏi anh về đủ thứ ở Sài Gòn. Trong nó như có một vùng trời thương nhớ không ngớt cho mảnh đất ấy, nó ngẩn người ra một lúc băng qua giữa phốt đông. Quân lay vai nó và hỏi:

“Này bé, có ghé đâu tìm chút cafe cho ấm người không? Anh vẫn còn dư chút thời gian nữa”.

Mấy giờ rồi nhỉ? Kim đồng hồ trên tay nó đã nhích dần tới số 8. Nó gật đầu nhẹ nhẹ, như một lời đồng ý cho lời gợi ý thật thà của anh. Nó dẫn anh tới Cộng – quán cafe nhỏ thiết kế theo bố cục cảnh thời bao cấp ngày xưa, cổ điển và ấm cúng, gần gũi và thân thuộc. Mỗi lần ghé đó, nó thấy mình an yên nhiều. Nó muốn chia sẻ không gian ấy với anh. Như một cách ngời bình tâm nhìn lại chuỗi ngày đã qua. Của riêng nó, của riêng anh. Quân có chuyện của anh. Nó có chuyện của nó. Không phải vị kỉ, nhưng họ đã ngời lại với nhau và nhìn nhau là đủ.

Chi đến khi... bị ngắt quãng bởi cuộc gọi đến từ hãng taxi X, báo hiệu anh sắp phải rời khỏi đây và bắt xe ra sân bay Nội Bài cho kịp hoàn tất thủ tục check in và chuyến bay cất cánh đưa anh về Sài Gòn.

Anh lịch sự xin phép ra một góc khuất nghe điện thoại. Một khoảng không gian tĩnh mịch cho nó đắm chiêu suy tư...

Đã bao lâu rồi, nó không hẹn hò cafe hay lang thang trên phố với ai.

Đã bao lâu rồi nó biết mình cần được trò chuyện mà không thể biết mình cần tới đâu và nói cùng ai cho thỏa lòng?

Đã bao lâu rồi nó cứ quẩn quanh trong cái thế giới rõ to mà nó tự tạo ra và huyền hoặc mình là bá chủ của cô đơn và mang một vẻ đẹp hấp dẫn từ thứ cô đơn kì diệu đó.

Đã bao lâu nó cứ nghĩ mãi về một thành phố nhớ, về một chàng trai đến từ quá khứ mà không thể dứt khoát rõ ràng được?

Cho đến hôm nay, nó có cuộc hẹn với anh Quân.

Chắc biện minh cách nào, người ta cũng không tin nhiều về mối quan hệ qua mạng xã hội là có thật và đáng tin không? Có những điều không phải không thể, mà chỉ là không cần nói ra. Như nó đã tin Quân và anh tin nó, thế nên mới có cuộc hẹn này. Có như thế họ mới ngộ lại bên nhau, đôi điều chia sẻ hoặc lặng im chẳng nói gì cả, nhìn nhau cũng là giao tiếp hai người rồi. Vẫn hơn kiểu giả vờ độc thân.

Đã có lúc, nó nghĩ thành phố không đủ chỗ cho nỗi cô đơn của nó đứng khóc và nó chỉ muốn đi thật xa để bỏ lại những thứ mà tự nó cứ thấy xa lạ nhưng vẫn phải đi mỗi ngày. Rồi đến hôm nay nó gặp Quân. Một người ở thành phố mà nó luôn nhớ và ao ước được sống ở đó – Sài Gòn.

Thoáng nghĩ về nơi đó, nó chỉ ước, trong tay mình có sẵn một tấm vé để được đi cùng anh về miền nắng ấm. Hoặc, nó đã nghĩ

màu mè phép thuật thế này, hô biế n cho mình bé lại, rô ì có thể chiu vô vali của Quân để anh đưa về miề n nhiệt đới. Ở Hà Nội mùa này, có những ngày buồ n và lạnh khủng khiế p.

Bấ y lâu nay, nó đã luôn hướng về một điề u gì đó! Nhỏ nhoi thôi á y mà. Ở đâu cũng được. Để biế t mình còn đang mong đợi điề u gì đó, giồ ng như ao ước sẽ được đặt chân tới Sài Gòn chẳng hạn. Ngẫm thấ y, rấ t gầ n mà cũng rấ t xa.

Như Quân. Như nó. Mỗi người một phương trời Bắ c - Nam, cùng nhau đặt một cuộc hẹn chóng vánh, chỉ lát nữa thôi cánh bay sẽ tách cả hai ở hai hướng ngược nhau. Biế t khi nào sẽ gặp lại? Nó không dám hỏi anh về điề u đó! Thôi đành, chẳng hứa hẹn điề u gì cả. Vì bao lâu nay nó đã mong chờ biế t bao một điề u. Rô ì trên hế t mọi thứ, mọi lời hứa hẹn vẫn là chờ đợi mà thôi.

Bao điề u đã qua lần những chặng đường dài nó đã lẳng lẳng một mình. Nghĩ đế n đó, nó so vai và nén một tiế ng thở dài thượt, mắ t hướng ra khung cửa sổ nhỏ, bên hàng cây có cột đèn vàng vọt câ n mẫ chiế u sáng, đơn độc.

Một lát sau, Quân quay trở lại: “Này, nghĩ gì mà ngô ì thừ ra thế hả em?”, anh hỏi.

“À, em nghĩ vẫn vơ á y mà”. Nó á p úng và ngượng ngùng với anh một cách không câ n thiế t.

“Em nghĩ gì thế , nói anh nghe được không???”- Quân gặ ng hỏi, ra chiề u muố n nghe nó chia sẻ thật lòng. Nó e dè và ngầ n ngại. Rô ì nó vẫn nói ra, dù biế t là ngô c nghế ch lắ m!

“Em mơ màng nghĩ mình có trong tay tá m vé máy bay, xong lại sực nhớ về khả năng tài chính của mình. Vỡ mộng. Nhưng mộng vẫn

còn, em lại nghĩ mình sẽ bé lại xiu xiu để có thể chui vào vali của anh. Tất cả chỉ là để về gần một thành phố nhỏ!”

“Sài Gòn phải không em?” - Anh biết thừa rồi còn hỏi nó một câu tới thừa thãi như thế! Anh có để ý tới tâm trạng nó đang cháy nãy ra khi nghĩ về thực tại của mình không? Rồi anh bảo:

“Anh biết em buồn, anh biết em không vui. Nhưng nếu em buồn thì Sài Gòn cũng sẽ không vui đó!”. Nó bật cười, Sài Gòn chẳng vui hay ai không vui, hả anh? Anh vẫn từ tốn nói tiếp:

“Em hãy bình tâm lại và phấn đấu vươn lên để vượt qua những khó khăn, để rồi năm tháng sẽ chứng minh cho những nỗ lực và cố gắng của em. Biết đâu em sẽ thành công ngay chính trên môi trường hiện tại đó. Còn không thì cả vũ trụ này cũng không đủ rộng cho nỗi cô đơn của mỗi người chúng ta đâu. Ở đâu cũng thế, đi đâu đó không vá víu được trong thăm sâu nỗi cô đơn được. Mà chúng ta cần biết chữa lành bằng thương yêu rồi nó cũng sẽ lành lặn bởi được khóa lấp bằng những điều chân thành và yêu thương nhất từ con người. Em hãy nhớ những gì chúng ta đã nói trong buổi hẹn hôm nay nhé!” - Anh nói những lời đó từ tốn thôi nhưng chẳng khác gì như đang va vào mặt nó, áy là nó nghĩ thế thôi. Những điều anh nói không hề sai, nó mang trải nghiệm của một con người trưởng thành và từng trải. Nó nghĩ về những điều đã qua thì nó sẽ ở lại nơi đây. Chắc nó sẽ ở lại cho tới khi đáng ra đi thì thôi. Và nó nghĩ, chắc đó cũng là nó lúc được yên lòng và bằng tâm cho những chọn lựa và quyết định của mình rồi. Sớm hay muộn không còn quan trọng bằng việc sống cho hiện tại, mình đã sống được trọn vẹn và đủ đầy hay chưa?

“Vâng! Nói là hẹn mà ngắn xiu thôi hà, nhưng nói được bao nhiêu là chuyện!” - giọng nó nhỏ nhẹ. Nó biết ơn anh nhiều và rất nhiều.

“Ừ ha, chúng ta cũng thật là lắ m chuyện. Có dịp trở lại Hà Nội, nhắ t định anh sẽ tìm em, không chỉ để kể chuyện và lắ ng nghe mà chúng ta còn đi đây đó nữa nhé?! Anh cứ nghĩ Hà Nội nhỏ bé thôi, cho tới khi được gặp em, được nghe về` biế t bao câu chuyện gắ n với chỗ này, chỗ kia và bỗng nhiên anh thắ y hồ i hộp lạ kì khi chưa được ghé thăm những nơi ấy. Nế u lâ n sau trở lại, chưa kịp quen ai, thì anh sẽ gọi em đầ u tiên, như hôm nay vậy, có được không?”

“Biế t đâu, một ngày nào đó!”, giọng nó thoảng trong gió, nhẹ bẫng.

Anh lúi húi xem giờ. À, mắ y giờ rô i ấy nhỉ? Kim dài điể m 8h30'. Cũng là lúc cuộc gọi từ hãng taxi báo đã chờ sẵn.

Và đã đế n lúc nói lời tạm biệt, mặc dù cả hai người đề u đã biế t trước không sớm thì muộn cũng phải nói lời chào nhau.

3 giờ đầ ng hồ cho cả hai người: đi lễ ở giáo đường, ăn phở, nhâm nhi cafe và chia tay tại điể m ta gặp nhau lâ n đầ u, biế t khi nào mới là lâ n sau? Cuộc gặp gỡ nào rô i cũng đế n lúc phải chia tay, nhưng mọi thứ mau lẹ quá, và chưa bao giờ tôi cảm thắ y khó nói lời tạm biệt như lúc này.

Anh trở lại sau cuộc điện thoại. Chiế c taxi phía xa đang tiế n lại gầ n, không đoán cũng biế t được, nó sẽ đưa anh đi xa tôi, sớm thôi. Anh chỉ kịp đưa tay ra ôm lắ y nó một cái thật chặt. Nó như một con thú hồ i bông trong lớp áo dày sụ chồ ng rét mùa Đông, khế thì thắ m đủ để anh nghe thắ y: “Lên chuyế n bay an toàn về` vùng nắ ng ấm nha! Hà Nội chờ anh một ngày nào đó! Em vẫn ở lại mà. Anh đừng lo”.

“O, em nói thế` là không nhớ thương chi Sài Gòn nữa hả?”, anh nửa đùa.

“Không phải, em vẫn ương mắ m nhớ thương, chờ cho nó đủ lớn để vượt qua những dặm dài thôi”.

“Sớm thôi! Mai này em sẽ thấ y yêu thương trong mình đủ lớn. Để...”

“Chào anh ngenh!”, nó nhái giọng miê n Nam nghe trùu mế n và gầ n gũi với anh.

“Ồ ha, cảm ơn em ngenh! Ở lại cùng những ngày an nhiên ngenh em”, giọng anh trầ m ấm và chắ c nịch.

“Cảm ơn anh. Hẹn gặp lại, nế u chúng ta có duyên.”

Điều còn ở lại

Trải qua cuộc gặp gỡ cùng Quân, trái tim nó mới kịp nhận ra, dững cảm không phải là nói ra tâ t cả những nỗi niê m thương mế n mà nó chọn cách giữ lại cho riêng mình. Như nó đã thầ m mế n anh một cách đặc biệt và ấm áp.

Khép lại tâ t cả ở đó, cánh cửa taxi đóng sập lại lái theo hướng ra sân bay Nội Bài, mang anh đi về phía đường nó không chung lộ i. Nhưng nó thầ m nghĩ, chính cung đường anh đi hôm nay, đã là cung đường của cả hai rô i. Vì biế t đâu một ngày, nó cũng sẽ chạy vượt trên cung đường ấy, đưa mình lên cánh bay về vùng nắ ng ấm!

+++

Họ đã chia tay nhau như thế ! Sau cuộc hẹn với những chia sẻ nhỏ nhoi và chân thành.

Buổi tối mùa Đông hôm ấy, gió rít và lạnh hanh hao. Nhưng nó thấy lòng ấm lạ lẫm và cất bước đi trên cung đường của riêng mình. Âm thầm với ý nghĩ rằng, nó đã thử đặt niềm tin vào một người xa lạ mà nó may mắn gặp được, là lần đầu nhưng cũng không chắc hứa hẹn gì nhiều. Có lẽ từ đây Quân sẽ trở thành một phần của năm tháng tươi đẹp trong suốt những tháng ngày về sau của nó. Thoáng qua đời nhau một chút thôi, ngỡ ngàng mà nhiều cảm tình đến thế, để rồi nhớ nhiều ghê.

Hà Nội, một ngày gió ấm.

*P/s: Thực ra, chưa bao giờ em viết cho Hà Nội nhiều như thế!
Chỉ là anh đã cho em cảm xúc để viết lại những điều thật và dễ thương ở nơi đây! Hóa ra là có những điều như thế, từ anh!*

Người bạn đồng hành

Năm 18 tuổi, tôi đón nhận niềm vui khi được bắt đầu học đại học ở ngôi trường mình từng mơ ước. Tôi cũng vừa chuyển tới đây, làm thủ tục nhập học, thuê nhà và làm quen với cuộc sống mới. Mọi thứ có vẻ ổn kể từ khi tôi bắt đầu đến đây.

Công viên nhỏ xíu từ ban công nhìn ra, trông như một khoảng xanh hiếm hoi được gọt đẽo vuông vức giữa chốn thị thành, còn có thêm một cái hồ nước be bé lấp loáng nữa. Tôi vẫn có thói quen thức dậy sớm vào mỗi buổi sáng như hôm nay còn đi học cấp 3, những buổi sớm tinh sương và mát lạnh. Không khí còn như vẫn vương cả vị ẩm ướt của sương đêm còn đọng lại trên lá, cỏ cây mềm mượt. Người và xe cộ qua lại cũng không nhiều. Tiếng người rao bán đồ ăn sáng vang vọng. Dăm ba người trung niên dậy sớm tập thể dục. Cũng như tôi, xỏ giày vào và chạy trong ánh bình minh. Chỉ cần như thế, mỗi sớm bắt đầu đã quá thi vị.

Khi đã chạy bộ được vài ba vòng, sức lực tiêu tòn, mồ hôi tứa ra ướt ướt, dính bết lại những cọng tóc mai lòa xòa trước trán, tôi thong thả bước về phía chiếc ghế đá để ngồi nghỉ, tận hưởng hương vị trong lành, mát mẻ của buổi sớm, đợi đến khi khô tóc rồi về, trong tinh thần sáng khoái và tỉnh táo. Bắt đầu cho một ngày học với bộn bề sách vở, bài tập trên giảng đường. Nhất định phải tỉnh táo, chăm chú thì mới có thể tiếp thu đầy đủ, rõ ràng các bài học của giáo viên. Tôi tới đây để học chứ không phải làm điều gì kỳ quặc khác.

Đường chạy hôm nay có lẽ vẫn bình thường cho đến khi có những điều bất thường xảy đến, bất thường đến vô duyên vô cớ, nếu

không có một cái gì đó trên trời rơi xuống. Quả bóng bay một vòng quỹ đạo parabol siêu đẹp rơi đánh bộp vào đầu tôi, trọng lượng của trái bóng căng tròn đáng mạnh xuống người tôi rồi rơi bịch xuống đất, tôi choáng váng khoảng chừng chục giây mới hoàn hồn được. Một cậu bạn thở phì phò đang chạy hùng hục theo trái bóng đang lăn lông lốc để nhặt lại, khuôn mặt hốt hải chạy lại từ phía xa. Đầu tôi vẫn còn ong ong và hơi choáng, dư âm từ cú rơi vô duyên của trái bóng, mà đích thị chủ nhân của trái bóng không phải ai khác mà là cậu bạn trai kia rồi. Cậu ta tiến lại gần phía tôi và quả bóng với vẻ mặt bối rối, ngập ngừng, gãi như sứt cả da đầu.

“Xin lỗi, quả bóng nó rơi vào bạn phải không?”

“Có!”. Tôi quay ra nhìn cậu ta trong tích tắc rồi đáp nhanh gọn.

Tôi không nghĩ mình sẽ bình tĩnh và thản nhiên đáp lại cậu ta như thế! Thản nhiên như kiểu trái bóng to uỳnh vụt đến với tốc lực không xoàng kia chỉ như lá vàng rơi vậy. Nhưng không, chắc tại cái vẻ biết lỗi rồi rít và không ngừng hỏi xem tôi có làm sao không khiến tôi không thể làm toáng chuyện này to hơn nữa. Những lời xin lỗi tiếp theo được cậu ta lặp lại. Tôi cười hiên, vẻ bình ổn và nói không sao. Đầu có bị hơi ê ẩm một chút nhưng lát nữa sẽ hết. Mặt trời đã bắt đầu rạng sáng, ánh nắng dịu hiền chiếu xuyên qua những tán lá, chiếu rõ cả gương mặt của cậu ấy vẫn còn đang lấm lấm mồ hôi, mắt cười hiên nhìn tôi với một sự quan tâm tỏ vẻ biết lỗi. Nhưng không sao cả, thật mà.

Buổi tập thể dục hôm ấy kết thúc, tôi và cậu ấy chia tay, mỗi người đi về một hướng. Nhưng tôi vẫn nhớ rõ, sáng hôm đó nắng đẹp lắm và nụ cười của cậu ấy cũng thật hiên. Vậy thôi.

Nhưng thú thật, tôi cũng không muốn háng thêm một trái bóng nào nữa đâu.

Vô tình, chúng tôi đã gặp lại nhau, nhưng không có trái bóng vô duyên nào xen vào cả.

Ngày hôm sau, tôi vẫn bắt đầu những vòng chạy của mình như đã thành thông lệ buổi sáng, nghe có tiếng bước chân chạy đều đều từ phía sau lưng, rồi như tăng tốc để tiến lên ngang hàng với tôi, hai nhịp chạy song song.

“Chào buổi sáng, mình vẫn nhớ bạn. Đầu bạn có còn đau nữa không? Mình hỏi thật.”

“À, ừ, mình không sao nữa rồi. Sao nay bạn không chơi bóng nữa?”

“Tại tụi bạn lười nên không ai chơi cùng tở, nên tở chuyển qua chạy bộ.”

“Cũng thiệt may ha, vậy thì hôm nay có thể sẽ không vướng phải vật cản nào trên đường chạy nữa rồi.”

“Cậu nhớ chuyện cũ dai ghê...”

“Ừ, mới có một ngày trôi qua thôi mà.”

“Ừ, tở vẫn biết mình có lỗi mà. Chạy xong, tở mời cậu uống nước nhé, được không?”

“Một gợi ý không tồi. Duyệt.”

Đường chạy buổi sáng hôm đó dường như ngừng lại bởi tiếng nói chuyện rì rầm, rì rầm, thi thoảng lại có tiếng cười vang lên... Ra là có người đồng hành cùng.

Quán nước vỉa hè mới mở, chưa có gì bày bán nhiều, chỉ có ấm nước chè xanh đã được bác chủ quán chuẩn bị trước. Chúng tôi ngồi xuống nghỉ ngơi sau những vòng chạy. Một hồi từa ra ươn ướt. Đón lấy hai ly trà xanh thơm, chúng tôi cụng ly như chẳng cần có một dịp đặc biệt nào cả. Chỉ là chúng tôi mới gặp nhau lần thứ hai và nói những câu chuyện nhỏ nhỏ với nhau.

“Rất vui vì quen cậu. Tớ là Nhật Duy, dân Xây dựng, hiện đang thuộc loại U51”, nói xong cậu ta cười khì.

“Tớ là Ánh Mai, học Báo Chí. Ồ, mà U51 nghĩa là sao?”, tôi tò mò hỏi.

“À, cậu nghe tớ đọc là ‘sô’ thì xin cậu hãy hiểu là ‘chữ’ – ‘U-năm-nhất’ nhé, nghĩa là tớ đang học năm nhất đó! Hehe”. Lời giải thích siêu hóm hỉnh của cậu bạn khiến tôi sực cười.

“Ừ, thế cùng tuổi rồi, nhưng khác trường, cũng vui khi biết cậu”. Tôi chìa bàn tay của mình về phía cậu ấy, cái nắm tay thân tình, hết như hai người bạn đã thân từ lâu lắm rồi.

Nhìn đồng hồ, tôi để lại lời nhắn:

“Mình sẽ gặp nhau vào mỗi sớm tại công viên này, nếu không có gì thay đổi hay trục trặc về thời tiết, chuyện cá nhân, vân vân và mây mây... Hẹn gặp lại!”

“Ừ, bye. Mình biết. Ngày mới tốt lành.”

+ + +

Những buổi sáng sau đó, chúng tôi chạm mặt nhau trên những cung đường chạy. Gặp gỡ nhau, tán dóc dăm ba câu chuyện, những chia sẻ vụn vặt về tháng ngày sinh viên xa nhà. Nói chuyện nhiều tôi mới phát hiện ra, chúng tôi ở trọ không cách xa nhau lắm, chỉ vài

khúc quơ, nhưng ngược hướng rô`i sẽ tìm thấ`y. Chúng tôi cho nhau địa chỉ nhà trọ để tiện liên lạc với nhau, khi thì đề uố`ng thứ gì đó cùng nhau, rô`i tôi đọc sách và viế`t lách, Duy mày mò với những bản thiế`t kế` xây dựng. Chúng tôi cùng chậ`p chững những bước chuyển mình vào đời và nhận thức. Học cách gắ`n bó và yêu thương.

Cuố`i tuầ`n, chúng tôi đi chợ cóc gầ`n nhà mua đồ` ăn để nấ`u nướng một bữa thật á`m no. Những buổi tập thể dục buổi sáng vẫn được duy trì đê`u đặn, hầ`u như tầ`n suấ`t chạm mặt nhau cũng đê`u đặn.

Đôi lúc cô đơn, lạc lõng, sáng tinh dậy bàng hoàng thấ`y nơi này chỉ là một chồ`n xa lạ với mình. Thế` nhưng ngoài những con người đê`n từ các vùng miề`n, tinh thành có tính cách, lố`i số`ng khác nhau thì vẫn còn có cậu á`y cười hiề`n hiề`n, vẫy tay chào tôi mỗi sớm trên cung đường chạy quen thuộc, bỗng dưng tôi thấ`y á`m lòng, vì ít ra tôi cũng tìm thấ`y một người cùng chung một vài sở thích nho nhỏ với mình. Vẫn nụ cười á`y, nhưng một ngày, tôi phát hiện ra trái tim mình đập nhanh những nhịp lạ lùng.

Nhưng sau tấ`t cả, vẫn còn mãi những nụ cười dành cho nhau, vui vẻ và chan hòa như những người bạn thực sự. Chúng tôi đã bên nhau, cùng chứng kiế`n những tháng ngày tuổi trẻ của nhau trôi qua một cách êm đê`m.

+ + +

Thời gian qua đi. Lại nói theo một cách hài hước và dí dỏm của Nhật Duy thì chúng tôi cùng bước vào thời kì U54 - tức là năm thứ tư đại học. Đó là khoảng thời gian bận rộn, vừa khó khăn, vừa mệt nhọc của chúng tôi. Những bài tiểu luận quan trọng, hồ` sơ, giấ`y tờ xin thực tập, khóa luận tồ`t nghiệp. Ai cũng bận rộn, chú tâm lo liệu các khoản câ`n thiế`t. Trong một lớp học tới cả trăm sinh viên, chấ`c ai

ai ra trường cũng muốn có “bê n đố” an nhàn và yên vị. Tương lai trước mắt đối với người này có thể rộng mở, nhưng với người kia lại chưa biết sẽ ra sao để kể.

Thành thực mà nói thì quãng thời gian ấy, trong thâm tâm tôi chia làm hai nửa. Tôi mong ngày tốt nghiệp để sớm trở về quê nhà. Nhưng cũng lại sợ ngày ấy tới quá nhanh chóng. Tôi muốn trở về là để dùng khả năng viết của mình để cộng tác với báo tỉnh nhà, viết những bài quảng bá, truyền thông về du lịch, con người, văn hóa của miền đất nơi tôi sinh ra và lớn lên. Tới bây giờ tôi vẫn chưa bao giờ thôi tự hào và ngừng yêu mến mảnh đất ấy! Tha thiết muốn quay trở về phụng sự, góp chút công sức bé nhỏ của mình. Cũng một phần là được về gần với gia đình thân thương - những người tôi chưa bao giờ lãng quên trong đời. Sống trong nhịp chảy của quê nhà, yên ổn.

Nhưng tôi cũng sợ ngày rời khỏi nơi đây, xa cái xóm trọ đơn sơ mà ấm tình, xa cái công viên xanh nhỏ xíu, những cung đường chạy...và cả Nhật Duy. Tôi biết rằng, một khi mình đã ra về, thì chắc sẽ ít có dịp quay trở lại chốn này. Bởi vì, ngay từ đầu tôi đã xác định mục tiêu cho ngành mình theo học, ra đi để lĩnh hội rồi trở về. Kế hoạch đã được vạch ra như mong muốn có thể lấp đầy những tháng ngày của tuổi trẻ một cách có ý nghĩa.

Bước vào năm thứ tư, ai ai cũng bận rộn, rộ rờ, nhưng thỉnh thoảng Nhật Duy vẫn hay chạy qua nhà trọ của tôi vào những chiều tan học sớm. Khi thì tôi mời cậu ăn tối cùng cho vui, khi thì ngô i uống trà, ăn chút bánh ngọt. Nhưng tuyệt nhiên, tôi lại không muốn nhắc tới ý định cho ngày trở về, ý định đi khỏi nơi này. Nhật Duy cũng không hề có ý gặng hỏi.

Thời gian của cả hai chúng tôi cũng chẳng dư giả là bao nhiêu. Đành phải cắt bớt thời gian chạy bộ buổi sáng, thời gian chạy bộ

được rút ngắn lại để nghỉ ngơi lắm nhằm nghiên cứu bài vở mỗi ngày như nều thêm. Dần dần, chúng tôi không còn có dịp chạm mặt nhau nều, những lập trình riêng tư trong bản kế hoạch cứ cuốn cả hai vào guồng quay khác nhịp. Không còn ăn chung bữa nào. Không hàng quán nước chè... Chuyện của tương lai sắp tới, hai chúng tôi vẫn chưa kịp chia sẻ với nhau nều.

Cho đến một chiều, tình cờ thầy Nhật Duy mặc quần ngắn, mang giày thể thao chạy qua xóm trọ. Tôi may mắn rảnh rang buổi chiều hôm đó! Vậy là cuối cùng, cũng có thể gạt bỏ tất cả những lo lắng, tính toán sang một bên để dành thời gian nói chuyện với nhau như những người bạn trên cùng đường chạy quen thuộc trước đây. Tôi và Nhật Duy, cứ chạy, cứ trò chuyện, tán dóc, chạy vài vòng trong công viên, mới đó thôi mà đã trôi vèo hết ba năm rồi. Phân đoạn cuối cùng của đoạn hội thoại hôm ấy!

“Bài luận văn tốt nghiệp cậu làm đến đâu rồi?”

“Mọi thứ cũng ổn cả rồi. Tớ chỉ đợi chờ ngày bảo vệ nữa, hơi hơi hộp một chút.”

“Tớ tin là cậu sẽ hoàn thành như ý!”

“Cảm ơn cậu. Mà này, cậu sẽ đến dự lễ tốt nghiệp của tớ chứ? Ở nơi này, người thân quen của tớ không nều...”

“Ừ, tớ sẽ sắp xếp đến để ủng hộ tinh thần cho cậu. Có lẽ cậu sẽ ra trường sớm hơn tớ vài tháng rồi.”

“Không biết tớ có cơ may dự lễ tốt nghiệp của cậu không?”

“Cậu không được ích kỉ thế chứ! Phải công bằng với tớ đây!”

“Tớ chỉ muốn trở về quê nhà và ổn định mọi thứ càng sớm càng tốt thôi.”

“Ra là cậu muố n về` tinh nhà làm việc hả?”

“Ừ, tớ đi học là để về` nhà mà. Lĩnh hội kiế n thức đàng hoàng rồi.”

“Cậu là mẫu người của gia đình. Tớ mong mọi thứ sẽ tốt và như ý cậu nhé!”

“Ừ, cảm ơn Nhật Duy vì những tháng năm qua nhé! Nhiê u quá, tớ không biế t kể gì nữa đâu...”

“Sau này vẫn cứ giữ liên lạc với nhau là được”

Chỉ câ n biế t rằ ng, còn giữ liên lạc là còn nhớ đế n nhau. Vì biế t chắ c rằ ng, mỗi người đê u có những bản kế hoạch riêng như một cách tận dụng hế t mình, hế t sức cho tuổi trẻ mình có, để nó không trôi qua trong vô nghĩa.

Nhật Duy - người đã đôn g hành cùng tôi suố t những ngày còn là sinh viên, tôi chẳng quen thêm một ai tới mức thân tình như thế ! Một người bạn tốt có thể chia sẻ và lắng nghe nhiê u điê u. Tôi không tìm thấ y được sự ấm áp, tin tưởng, thoải mái ở bất kỳ người bạn khác ở chổ n thị thành này. Rồi đế n lúc ra trường, ai cũng có những ngã rẽ, chọn lựa khác nhau. Vì chúng tôi là những con người ở những nơi khác nhau, ước mơ khác nhau, niê m tin cũng khác nhau. Chẳng biế t nói gì cho hế t, chỉ mong cho nhau những an lành - như ý!

+ + +

Ngày trở về`. Nhật Duy qua xóm trọ cùng tôi đóng gói đồ đạc và giúp tôi chở hành lý ra bệ n xe. Chẳng hiểu sao, suố t bớ n năm qua chúng tôi đã nói với nhau nhiê u tới chừng nào, mà ngày hôm đó bỗng dưng chẳng còn cạy ra lời nào để nói nữa... Cậu ấy lặng lẽ giúp

đỡ tôi. Tôi cũng lặng lẽ song hành bên cậu ấy. Dừng chân ăn sáng tại một quán cháo quây. Chả hiểu sao, hôm đó bếp lò của quán nhiều khói tỏa hay không mà mắt tôi rung rung, đỏ hoe khóe mắt. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, vẫn lặng lẽ. Những lời thì thào trao đổi trong những giờ phút cuối ở thành phố này.

“Nếu có dịp nào đó trở lại thăm nơi này, nhớ gọi tớ nhé!”

“Chắc chắn thế rồi, vì ở thành phố này, tớ cũng đâu có thân với ai nhiều ngoài Duy đâu. Mà cậu cũng thử tới thăm quê tớ đi? Sẽ không hối hận vì lời mời này đâu.”

“Một ngày nào đó nhé!”

“Ừ, biệt đâu!”

Sau đó, Nhật Duy chở tôi ra bên xe để bắt chuyến 61 cho kịp giờ khởi hành. Lúc lên xe, cậu ấy gửi vào tay tôi một hộp quà màu đỏ be bé, dặn dò tôi chỉ được mở khi xe đã chạy khỏi thành phố này. Tôi mỉm cười, nói lời cảm ơn. Gửi tặng Nhật Duy một cái ôm triu mến, như ôm vào lòng tất cả những điều đẹp để suốt những năm tháng thanh xuân chúng tôi có ở nơi đây. Và rồi bắt đầu một hành trình mới mẻ và rục rờ phía trước.

+ + +

Thành phố này của ai chứ không phải của tôi. Nhưng tôi đã để lại một phần tuổi trẻ của mình ở nơi này, cùng với Nhật Duy để cùng nhau học tập, buồn bã hay đã từng cười vui, cùng lĩnh hội nhiều điều...

Dẫu có ngày chia tay như hôm đó thì khi nghĩ lại vẫn biệt được rằng, ít ra chúng tôi từng có quãng thời gian đồng hành cùng nhau, san sẻ và giúp đỡ, cười vui và đồng cảm... vậy thôi, chỉ bấy nhiêu

thôi đã là thước phim đáng giá. Vì niềm vui, niềm hạnh phúc đơn giản là sự an yên trong lòng. Ít ra, chúng tôi đã từng như vậy.

Tôi mở hộp quà nhỏ xinh Nhật Duy đã tặng, ngôi sao trắng bé nhỏ và tờ giấy gấp làm bó n, tôi mở tờ giấy ra và đọc những lời nhắn gửi của Nhật Duy để cảm nhận một thời tuổi trẻ ulla về ...

Trước nay, tớ và cậu vẫn là đôi bạn cực kỳ thân thiết. Đôi ng hành cùng nhau trên những cung đường chạy buổi sáng, kể cho nhau nghe những câu chuyện cuộc sống, những chia sẻ nhỏ nhoi, chân thành... Nghĩ lại, tớ thật may mắn vì gặp được cậu. À, chắc tại bắt đầu với trái bóng vô duyên mà thành ra hữu duyên từ đó. Biết không thể bên nhau dài lâu ... nhưng được gắn bó, tìm thấy nhau giữa hàng triệu người để có thể bước đi cùng nhau, trải qua những năm tháng tuổi trẻ, phải chăng đã là một điều may mắn và nhân duyên, tớ vẫn muốn nhắc lại với cậu về điều đó!

Dù có thể cậu đã biết, nhưng tớ vẫn muốn nói thật lòng rằng, tớ yêu mến cậu rất nhiều. Chỉ có điều tớ chưa thể hiện điều đó với cậu nhiều, nhưng tớ vẫn luôn hài lòng, bình an vì những ngày được sánh bước bên cậu. Thật đó!

...

Tớ đi mua quà kỷ niệm tặng cậu, trong đầu tớ cũng không rõ sẽ mua gì, thế mà lại lấy thứ quà như hàng tồn kho của shop. Ngôi sao trắng nhỏ bé này chẳng phải là món quà quá màu mè, cũng chẳng phải tặng cho dịp Giáng Sinh. Thế mà tớ muốn tặng cậu thứ đó. Tớ chỉ mong cậu luôn được an lành và hạnh phúc với chặng đường tương lai phía trước.

Hãy sống và yêu thật trọn vẹn và hết mình nhé! Vì tuổi trẻ của chúng ta là để học hỏi, yêu thương và gắn bó, phải không?

P/s: Này bạn yêu quý, để tránh tình trạng mất tích một cách lãng xẹt sau khi tách nhau ra... thì hãy để lại liên lạc với tớ qua mail, số điện thoại... nhé!

0982 6xx xxx

Best wish for you.

Nhật Duy.

Phải rồi, còn liên lạc là còn nhớ đến nhau.

Có lẽ một ngày đẹp trời nào đó, tớ sẽ nhận tin cho cậu hoặc tớ sẽ tìm đến cậu mà chẳng cần dịp nào đặc biệt cả, sẽ là như thế nhé!
Được không?

Một ngày đẹp trời nào đó, mình sẽ gặp lại nhau. Biết đâu.

+++

Cầm ngôi sao trắng nhỏ xinh trong tay, lòng tôi dấy lên những niềm xúc cảm thật thà và chân thực.

Như cậu bạn của tôi ấy mà. Cậu ta là dân xây dựng nhưng đã hết lòng, hết dạ viết ra những dòng đó.

Ừ, hẳn là tôi sẽ còn nhớ lâu về cậu ấy!

Sớm mai anh sẽ trở về

Câu chuyện tình yêu

Một buổi chiều mùa Hè gió mát, nắng vẫn trải vàng uơm trên những vòm cây xanh lá hiên hòa. Tôi đi dạo thong thả trên bờ hồ lúc nào cũng đông người qua lại. Rồi tôi chọn cho mình chiếc ghế đá trống dưới gốc cây cổ thụ lớn, ngồi nghỉ chân, đưa đôi mắt lơ đãng nhìn hoàng hôn với những áng mây bông bẽn lẽn như kem xốp trên nền trời mênh mang. Tai đeo headphone nghe một bản nhạc không lời của Yiruma phát ra êm ái, nhẹ nhàng. Khẽ chớp mắt mê mải, cảm nhận và lắng nghe những thanh âm, sắc màu của cuộc sống. Một buổi chiều hoàn hảo.

Chỉ một lát nữa thôi, J sẽ đến. Anh xuất hiện như mọi khi, với quần jean giản dị, áo sơ mi và đặc biệt là nụ cười răng khểnh hiên lành của anh thì không thể lẫn với bất cứ một ai khác được. J sẽ vẫy vẫy tay từ đằng xa, ra hiệu cho tôi biết. Tôi đứng dậy, mỉm cười thật tươi và đợi anh chạy tới chỗ mình. Cả hai cùng nhìn nhau, ánh mắt âu yếm nhìn nhau như ẩn chứa cả trời yêu thương trong đó. Chúng tôi nắm tay nhau, cùng bước đi trên đường đầy nắng và gió. Những buổi hẹn hò, những buổi chiều như thế, bình yên và hạnh phúc biết bao. Nó khiến cho những sóng gió, khó khăn của cuộc đời ngoài kia không có chỗ len chân vào câu chuyện tình yêu của chúng tôi.

Anh cùng tôi đi lên phố sách Đinh Lễ chọn vài tựa sách về cùng đọc chung. Thông thường, cả hai chúng tôi hay lui tới góc quán cafe

quen thuộc tên “Cối xưa” trên phố Lê Văn Sỹ với không gian trâm ấm và thân thuộc với những chùm cây xanh nhỏ xinh đáng yêu được bày biện, tạo nên không khí bình yên, không hề ngọt nhạt. Cả hai sẽ gọi chung một combo gồm đồ uống và bánh ngọt thơm ngon, tôi và J thong thả như thế mới gọi là “tình cảm”, nhân viên phục vụ nếu không biết sẽ nghĩ là chúng tôi ki-bo, nhưng thực ra với riêng chúng tôi thì đó đã là một điều lãng mạn rồi. Mà tôi cũng chẳng màng đến điều đó nữa, vì J yêu thương tôi nhiều đến thế cơ mà. Vì sao tôi phải e ngại về những điều còn con nít như thế làm gì cơ chứ! Tôi đọc cho anh nghe đôi đoạn trong cuốn sách mình yêu thích. Có lúc, anh khẽ khàng kéo tôi vào lòng, tựa đầu vào bờ vai anh êm ái, tôi hít ngửi thứ mùi hương quen thuộc mát dịu trên cơ thể anh, nghịch ngợm như một đứa con nít.

Chúng tôi đã ở bên nhau cả tám mùa luân chuyển. Chắc chỉ khi định cư sinh sống ở xứ Bắc, người ta mới có thể cảm nhận được rõ nét nhất sắc thái riêng của bốn mùa. Hai năm chúng tôi bên nhau cùng hẹn hò, tất cả trôi đi trong lãng mạn, nhẹ nhàng và bình yên thật nhiều.

Tôi yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên. Đó là một sớm Hà Nội trong lành với tiết trời mùa Thu dễ chịu, trên đường đến trường tôi đã gặp em ở điểm chờ xe buýt có giàn hoa tigôn màu hồng. Em nổi bật trong chiếc váy maxi màu xanh ngọc nữ tính với cardigan mỏng màu vàng khoác bên ngoài. Làn da trắng như trứng gà bóc, mái tóc đen mượt để buông xõa dịu dàng. Có khi nào chỉ mình tôi thấy em đặc biệt nổi bật trong sớm mai ấy chẳng? Tôi đột nhiên chú ý tới sự xuất hiện của em. Tôi tiến lại gần để được ngồi cạnh em, chờ đợi xe buýt. Thường ngày, khi phải chờ đợi xe buýt tôi sẽ ngáp ngáp, ngáp dài vì còn buồn ngủ. Nhưng hôm ấy là một

ngoại lệ, tôi tỉnh bơ, quên bém con buôn ngủ bởi tâm điểm của tôi lúc đó là em.

Tôi cứ ngơ ỉ băng khuôn cạnh em như thế, nhìn vu vơ, rồi vô tình bắt gặp ánh nhìn trùng lặp với em. Em đã mỉm cười với tôi! Bạn tin không? Trong giây phút đó, tôi đã thâm nhủ với chính mình “Chúa ơi, con như phải lòng cô gái này rồi, giờ con phải làm gì đây?”. Không nghĩ ngợi nhiều, tôi bật dậy đi theo em ngay khi em rời khỏi điểm chờ để lên chuyến xe buýt 08, mặc dù tôi không hề có lịch trình trên chuyến xe buýt tình cờ này. Như có vị thần thánh nào đó thôi thúc, giục giã tôi mạnh dạn bước lại gần trò chuyện. Chúng tôi quen nhau từ đây. Rồi sau đó mau chóng trở thành một cặp và hẹn hò. Đến nay, đã gần hai năm trôi qua, em đã dành cho tôi những tình cảm yêu thương mà mỗi khi nhớ lại, tôi vẫn thấy ấm áp đến tận tim. Không phải ai cũng có thể mang lại cho tôi cảm giác như vậy! Và tôi luôn yêu em vì điều đó!

Thử nghiệm yêu xa

J là sinh viên trường Đại học Kiến trúc, đến năm thứ ba anh được đi du học theo suất học bổng toàn phần của một học viện nước Anh. Đó là cơ hội may mắn hiếm có. Nó sẽ mở mang con đường học thức cho anh tới một chân trời mới, ở đó anh được sống và học tập những điều mới, sống hết mình với những hoài bão và ước mơ. Vậy nên, dù có thương nhớ anh tới cỡ nào tôi cũng cố gắng dằn lòng mỉm cười, chúc anh lên đường mạnh giỏi, dặn anh nhớ liên lạc thường xuyên với em là được. Thực sự, để nói lời chào tạm biệt tiễn anh đến một miền đất cách xa tôi cả vạn cây số là một điều vô cùng khó khăn. Nó khiến tôi buồn bã đến nao lòng.

Lúc đó, trời đang là mùa Thu, rồi Đông lạnh lẽo sẽ kéo sang - một mùa lạnh hanh hao lòng, sẽ chẳng còn bàn tay ấm của J nắm lấy tay tôi để sưởi ấm nữa.

Rồi tôi tự hoạch định kế hoạch cho riêng mình. Tự mình hoàn thiện từng gạch đá vào dòng trong to-do-list, tôi lao đầu vào học thêm các môn học ngoại khóa, xin làm thêm ở tiệm bán đồ handmade để mong lấp đầy khoảng trống thừa thãi, để tránh những nỗi nhớ về anh kéo đến một cách không bất ngờ, nếu không làm như thế có lẽ tôi sẽ lại chẳng cầm lòng nổi mà khóc rầm rức mãi! Biết là thương nhau nhiều, nhưng hoàn cảnh cứ làm nên cách trở. Mong sao thời gian thấm thoắt trôi và dù dấn nhau qua đi mau, được không? Anh đi, rồi anh lại về thôi mà!

Tôi đã chọn cách nhả tin thủ thủ với anh mỗi khi buồn bã, cô đơn và mệt mỏi. Dù trong vô thức, tôi muốn tha thiết nói với J rằng: “Ước gì chúng ta ở bên nhau và anh nắm tay em thật chặt”. Tôi nhận được tin nhắn trả lời từ anh, giản dị và chân thành: “Nắm tay anh đây này”. Cảm giác ấy mới tuyệt vời làm sao, trong lòng bỗng thấy an nhiên và ấm áp lạ. Như thể dẫu có đi giữa bão tố, mưa giông hay gió giật, nhưng chỉ cần có bàn tay anh chìa ra hướng về phía có tôi, thì dường như mọi sợ hãi, lo lắng đều rú nhau đi đâu hết.

Tôi vẫn cảm thấy như có một tình cảm êm đềm còn dang dở ở nơi lòng ngực. Giữa lưng chừng mùa nhớ, nỗi nhớ thân thuộc về một người con trai có nụ cười răng khểnh hiền lành. Tôi nhớ nụ cười răng khểnh hiền lành của J. Mỗi khi nhìn nụ cười ấy tôi thấy tim mình dâng lên những nhịp đập nhẹ nhàng và bình yên nhiều lắm! Tôi không biết tự bao giờ, anh đã kịp gieo mầm yêu thương trong tôi, cảm giác nhớ một người ở xa cũng rất hay. Mọi thứ trở nên tươi tắn như một đợt mầm vươn lên xanh non, lạ lùng.

Sớm mùa Đông, tôi thức giấc trong căn phòng trên tầng hai ngập nắng tràn về, những tia nắng còn yếu ớt và mang trong mình những luồng gió lạnh. Tôi vươn vai, rồi với lấy chiếc khăn len đỏ, bước ra ban công ngắm phố phường cùng dòng người qua lại tấp nập. Tôi thường có thói quen như thế vào mỗi sớm mai. Như kiểu tôi thắm nghĩ, biết đâu trong buổi bình minh nào đó, tôi sẽ thấy J đứng dưới hiên nhà bấm chuông cửa rồi nhả nại chờ đợi tôi và nói: “Anh trở về với em rồi đây” Tôi cứ giữ trong lòng một mối định ninh như thế! Và tôi vẫn đợi anh về. Để con tim được yêu thương tha thiết, để đôi bàn tay được ủ ấm mùa đông...

Lời nhắn gửi mùa Đông cho em

Sớm nay tôi mở mắt, choàng tỉnh vì thấy cái không khí lạnh đã chạm tới căn phòng nhỏ của mình. Tôi rút rè quơ tay đón lấy làn gió lành lạnh và hanh hao. Vậy là mùa Đông đến thật rồi. Trời đã đuổi hết nắng đi rồi, chỉ còn những đợt gió lạnh thổi gai người tới xác xơ lòng. Tôi chợt nhớ ra rằng, lúc này Hà Nội cũng đang là mùa Đông. Hình ảnh cô gái nhỏ với chiếc khăn choàng màu đỏ tươi sống động lặn át tâm trí tôi. Là Ngọc - người bạn gái tôi đã rứt mứt thương yêu trong suốt hai năm tám mùa xuân trôi qua. Cô gái có bàn tay nhỏ gầy lúc nào cũng lạnh lạnh, tôi chỉ muốn được nắm lấy tay em để ủ ấm cho em suốt cả mùa Đông.

Một buổi tối trời khá muộn, em nhắn tin qua what- sapp cho tôi, nội dung tin nhắn chỉ vắn vắn vài dòng, nhưng tôi thấy thương em tới thắt lòng: “Ước gì chúng ta ở bên nhau và anh sẽ nắm tay em thật chặt”. Hình dung trong vô thức, tôi hiểu ra rằng, đó là lúc em đang nhớ tôi da diết. Là lúc em đang cần một vòng tay thật chặt để giữ hơi ấm trong đêm mùa Đông giá lạnh. Là lúc

em đang mệt mỏi với những công việc, dù rằng, vốn dĩ em là một cô gái rất mạnh mẽ và cứng cỏi. Nhưng có những giây phút em cũng yếu mềm và mong manh như thế! Tôi thấu hiểu và thương đến xót lòng. Tôi biết mình cần phải bảo vệ và chở che em suốt đời, nhưng thực tại lại không cho phép tôi làm điều đó. Đôi khi, chuyện xa cách trong tình yêu cũng là một thử nghiệm, để cho chúng ta biết tìm cách vượt qua.

Một động lực vô hình thôi thúc tôi gõ một dòng tin có dấu, gửi cho em: “Năm lấy tay anh đây này”. Tôi hy vọng với những câu chữ chân thành đó sẽ là động lực giúp em vui bớt những nỗi niềm riêng, nỗi cô đơn, trống trải khi thiếu vắng tôi.

Rồi thì một ngày tôi sẽ trở về, năm chặt lấy đôi bàn tay em không rời, trên một cung đường lộng gió và nắng lá rơi đầy. Em nhẹ nhàng so vai tựa vào ấm áp. Anh như thắm nghe thấy cả những nhịp đập nơi con tim yêu của thời thanh xuân, nồng nhiệt nhất. Những niềm hạnh phúc mệnh mang, nụ cười em sáng trong và không vương muộn phiền.

“Ra ngoài đường, em nhớ mặc ấm nhé!”. Cứ tưởng rằng những câu nhắc nhở, hỏi han kiểu “Mùa Đông về rồi, em nhớ chuẩn bị áo ấm, khăn len, găng tay nhé!” sẽ là thừa thừa, nhỏ nhoi, có thể còn lọt thỏm trong biển bao lời nhắn gửi khác nhưng anh vẫn luôn nhớ và dặn dò em như thế, có chăng là bằng thừa không? Chắc là không đâu em nhỉ? Vì ít ra, trong một khoảnh khắc nào đó, em ngẫm nghĩ rồi chợt nhận ra: Ít ra, mình cũng được ai đó quan tâm, nhắc nhở tận tình và thật tâm như thế! Hơn ai hết, tôi biết rằng, chỉ mình mới yêu em theo cách như thế! Bình lặng và quan tâm. Thương yêu em rất mực, tôi chưa một lần toan tính hay suy lòng, đối dạ hay mưu bụng lợi bàn tay em.

Chuyện của nhánh cây

Trời đất phương Bắc đang là mùa Xuân với những đợt mưa phùn lất phất, ẩm ướt khiến người ta luôn có cảm giác ướt át và khó chịu. Nhưng rốt cuộc mùa nào cũng có những cái hay ho, cái dở tệ riêng mà. Mùa này, cây cối đâm chồi những lộc non xanh tốt lạ lùng và vươn lên mạnh mẽ.

Một sớm tôi check Facebook và tình cờ thấy bức ảnh anh chụp ở một nơi xa xôi lắm! Tấm ảnh ấy anh chụp bên một rừng miosa hoa vàng bung nở rực rỡ, dáng anh thoáng có vẻ hao gầy, nét mặt hiên lành, nụ cười răng khểnh và đôi mắt sáng ngời sau cái kính cận. Vẫn là anh của ngày hôm nào.

Tôi đặc biệt chú ý tới những nhánh lá cây xanh non nhú lên trong tấm hình anh chụp. Thứ màu xanh như muốn làm tôi buồn đến phát khóc lên được. Tôi chợt nhận ra rằng, chúng tôi đã xa nhau từ rất lâu rồi. Như đâu đây có những nỗi buồn không tên trào dâng đầy trong lòng ngực. Da diết và thốn thức vô cùng.

Kéo xuống phía dưới bức ảnh, có một đường link nhỏ anh gửi riêng cho tôi qua ô cửa chat Facebook. Tôi nhấp chuột, theo đường link chỉ dẫn đến là một bản nhạc của nghệ sĩ piano nổi tiếng – Yiruma - The moments - là những khoảnh khắc. Dòng nhạc nhẹ nhàng trôi chảy êm mượt, bỗng dung trái tim tôi như dịu lại, không còn nặng trĩu như mọi lần nhớ tới anh nữa. Phải là tâm ý của anh thế nào thì anh mới gửi bản nhạc này cho tôi. *Nó như gọi nhấc lại những khoảnh khắc của tuổi thanh xuân bên cạnh nhau. Năm tháng bắt đầu từ đó, cũng vì vậy mà đẹp để biết bao, và chúng ta cùng trân quý nhường nào. Năm tháng qua đi bao lâu không quan trọng, mà quan trọng là việc ta đã có biết bao khoảnh khắc đáng nhớ trong cuộc đời mình sống.*

Em kể anh nghe về` câu chuyện cái cây em trông ở nhà. Đó là một nhánh hoa trạng nguyên của một người bạn tặng cho em, nhưng hồ`i em lên thành phố` đi học đại học, không ai chăm sóc, em tưởng nó sẽ chết quay quắt lâu rồi. Nhưng ai ngờ, một hôm em tình cờ thấy nhánh cây trong góc ban công cũ kĩ đâm ra những chồi lá xanh non căng mọng đầy sức sống, mà lại là ngay giữa mùa Đông. Em đưa nhánh trạng nguyên ấy về` trông lại hẳn hoi trong chiếc chậu màu vàng để chăm sóc nó mỗi ngày. Đến một ngày nào đó, nó sẽ nở hoa ngay giữa mùa Xuân này. Điều` ấy thật là kì diệu. Nói là hoa đỏ thì chẳng phải đâu anh, màu đỏ tươi ấy cũng chỉ là lá của nó mà thôi - một loại lá đặc biệt. Còn hoa thực sự của nó lại bé xíu xiu màu vàng bên trong kẽ lá đỏ cơ. Có biết bao người cứ lầm tưởng, trạng nguyên có hoa màu đỏ au.

Thông thường, sẽ ít có loài thực vật nhỏ nào có thể sống qua nổi mùa Đông ở phương Bắc khắc nghiệt và rét mướt, lại còn sương muối nữa chứ. Thường thì đến mùa đông, cây cối sẽ bị rụng lá, trút hết đến cái lá cuối cùng, chỉ còn trơ trọi toàn cành khẳng khiu. Thế` mà cây trạng nguyên vẫn bất chấp mà sống sót qua cả một mùa Đông ấy với những cánh hoa (lá) đỏ au. *Khi nhìn thấy những nhánh hoa bé nhỏ màu đỏ nổi bật kì lạ ấy, em thấy nhớ anh rất nhiều, rồi lại nghĩ tới chuyện của mình. Em đã nghĩ rằng đó là cây hoa can đảm nhất mà em từng biết.*

Anh có thể tưởng tượng ra hình ảnh đó chứ? Em lúc nào cũng là thế` đấy, toàn liên tưởng đến cây cối rồi suy nghĩ vẩn vơ. Rồi em nghĩ về` những điều` mình đã và đang có, nghĩ về` hiện tại của cả hai, cả những ngày còn ở phía trước, em không thấy mình còn buồn rầu, tủi thân nữa.

Nghĩ lại, chúng ta đã thật may mắn khi đi cùng nhau cả một quãng đường dài, tất cả đều vui vẻ và hạnh phúc. Có phải chẳng như thế` đã là nhân duyên rồi?

Anh sẽ trở về

Tôi nhận được email hồ i đáp của em. Chẳng hiểu có phải do vô tình hay không mà trong lần viết mail về cho em đợt trước, tôi có gửi cho em xem tấm hình chụp tôi bên cạnh cây hoa miosa vàng rực rỡ trong khuôn viên trường đại học. Tấm hình đã gợi nhắc nỗi nhớ về em. Tôi hiểu cảm giác đó, khi mà tôi nhảm tính cũng đã xa em cả mấy mùa dài trôi qua rồi. Mùa trôi qua kẽ tay, lạnh lòng khi chẳng còn được ở bên nhau nữa. Từng cơn gió vô tình khiến tim tôi đau tái tê và quặn thắt! Anh biết em buồn, anh biết em không vui. Nỗi buồn ấy xa xôi quá, anh không thể chạm vào được.

Câu chuyện giản dị em kể trong email về một nhánh cây trạng nguyên em đang chăm sóc. Anh không nghĩ em đã trân trọng những điều nhỏ bé như vậy. Có lẽ nhịp sống ở nơi đây quá bận rộn và áp lực đã làm anh quên mất những điều nhỏ bé như vậy. Cảm ơn em thật nhiều, vì đã khéo léo nhắc nhở một gã con trai 24 tuổi khờ khạo này. Qua những email em gửi, anh hiểu rằng: Chuyện của chiếc cây em trồng cũng như chuyện của chúng ta, đã từng mạnh mẽ, can đảm như thế nào để có nhau và yêu thương tới giây phút này. Chúng ta đã may mắn gặp được nhau, đã đan tay vào nhau thật chặt, đã cùng nhau vượt qua những khó khăn, thách thức, để khi nhìn lại thực sự mỉm cười, dù đã từng có lúc nản lòng và rất nhiều nước mắt. Trong suốt những năm tháng đó, với biết bao cung bậc cảm xúc khác nhau dâng đầy trong lòng mỗi người. Chúng ta cùng nhau trải qua tất cả hạnh phúc, nước mắt, nụ cười, khổ đau...và đã từng dùng cảm như thế nào để giữ lấy nhau.

Cảm ơn em, vì đã cho anh cảm giác biết yêu thương một người. Từ khi chọn lựa yêu em, anh đã nhận ra nhiều điều về cuộc sống này.

Cảm ơn em đã luôn hiểu anh hơn cả cách những người yêu nhau thường có.

Em là một điều kì diệu và may mắn mà anh có được trong cuộc đời này. Nhắm mắt lại, em vẫn ở đây, trong tim anh, với những hồ i ước tình yêu êm đềm và ngọt ngào. Về một thời ta yêu nhau, như chưa từng có gì chia cắt.

Sau rất nhiều lá thư tôi viết cho em, chiều nay anh quyết định viết cho em một lá thư, chỉ vắn vẹn vài từ: “Anh sẽ trở về”.

Ngày chung đôi

Tôi check mail và thấy thư anh gửi về. Anh chỉ nhắn nhủ với bốn từ giản dị: “Anh sẽ trở về”, vậy thôi.

À, thế là điều ước mỗi sớm mai trên ban công của tôi sẽ sớm thành hiện thực rồi đúng không?

Tôi sẽ thấy J đứng dưới hiên nhà nhắn nại chờ tôi, rồi thì thào với giọng trầm ấm và hiền lành: “Anh trở về với em rồi đây.”

Rồi anh sẽ tìm về nơi đã ghi dấu bao kỉ niệm chung đôi của chúng tôi. Sớm thôi, chắc chắn là thế!

Rồi bàn tay em sẽ lại ấm thật ấm vì được bàn tay anh truyền hơi ấm.

+ + +

Dưới ánh nắng sáng rực rỡ của một buổi bình minh, bên khung cửa sổ đó, có một cô gái mỉm cười xinh đẹp tuyệt vời và mãi nguyện.

Vì cô sắp có cuộc hẹn hò với người cô đợi chờ tha thiết bấy lâu nay.

Ninh Bình, một ngày nắng đẹp.

Những cuộc gặp gỡ

Trong cùng một thành phố

Hoàn thành khóa du học ở một xứ sở xa lạ, tôi nhanh chóng thu xếp p hành lý và đáp máy bay trở về thành phố.

Thành phố sau những tháng năm tôi không trở lại, vẫn mang trong mình cái hơi thở nhộn nhịp và phồn hoa của một nơi chốn có tiếng năng động bậc nhất của đất nước. Chỉ riêng những người thân của tôi sống trong thành phố cũng đủ khiến tôi bẽ mặt, xấu hổ trước lúc gặp lại họ. Ừ thì, đã lâu không gặp.

Nhưng có điều đặc biệt là ở thành phố này, tôi đã để lại những thương yêu đã cũ cho một người và cả những thương yêu mới đang dành cho một người. Hẳn là tôi có duyên may với thành phố này, vậy là tôi đã quay trở lại nơi đây. Sau bao lần xuôi ngược. Gặp lại hai nửa thương yêu cũ - mới của mình. Hành trình tìm về và tìm thấy! Tôi tin là như thế! Dù có được điều gì đi chăng nữa...

Trở về - gặp lại anh ấy!

Chẳng hiểu sao, ngay khi đặt chân tới nơi này, tôi lại chọn gọi và hẹn gặp với anh ấy đầu tiên. Gặp lại Vinh - một nửa thương yêu cũ.

Chúng tôi hẹn địa điểm gặp nhau trước. Anh ấy đưa ra gợi ý một quán cà phê gần văn phòng anh làm việc. Tôi bảo, đã lâu em không

trở lại nơi này, chắc không quen đường xá lắm đâu. Vinh hỏi lại, chỗ nào tiện cho em thì hẹn nha! Tôi bẽn lẽn gợi ý cho anh, quán cũ được không anh? Ừ, em cũng còn nhớ rõ quá nhỉ! Vậy nha, quán cũ, buổi chiều u tan sở.

Đó là góc quán nhỏ với không gian trầm ấm trên một con phố cũng nho nhỏ, với giai điệu nhạc bật lên du dương. Đó cũng là không gian Vinh đưa tôi tới hẹn hò lần đầu tiên. Cái nắm tay đầu tiên. Cái ôm triu mến và môi hôn rất mê m... Ừ thì, tình đầu mà, gắn với những thứ mang tên là đầu tiên. Vậy nên, hẳn là nó đã khiến tôi nhớ nhiều đến thế! Về sau này, tôi và anh ghé quán thêm vài lần nữa. Vinh thích đọc sách mọi nơi, mọi lúc. Lúc anh đọc sách, dáng vẻ anh trầm tĩnh, hiên lành, tập trung nhưng cũng rất thư thả. Trong lúc chờ đợi anh đọc sách, tôi sẽ làm việc gì đó ở cạnh bên anh, khi thì làm bài tập, viết lách gì đó... Chúng tôi không trao đổi gì quá nhiều. Nhưng thực ra, việc chỉ cần có người nào đó luôn bên cạnh sẽ khiến người ta vững tâm và an lành nhiều lắm! Vì biết mình không hề đơn độc.

Rồi cho đến một ngày, khi mọi chuyện hẳn phải như thế, chúng tôi tạm thời chia tay. Tôi lên đường đi du học và sinh sống ở một đất nước khác, cho tới hôm nay mới có dịp trở về thành phố của kỷ niệm, gặp lại anh ấy, vậy là bao nỗi nhớ lại ùa về. Những lần đầu tiên...

“Ôi! Đã lâu không gặp lại em!”

Anh ấy nở nụ cười thân thiện chào hỏi, vẫn giọng nói trầm ấm và chắc nịch. Tim tôi bỗng đập loạn nhịp, rộn ràng và xốn xang. Trước mặt tôi là anh, người mà tôi đã không gặp sau nhiều năm xa cách. Phải, chính xác Vinh giờ đã là người yêu cũ. Điêu mà tôi vẫn thấy rõ ở anh lúc này là sự chân thành của ngày đó! Vậy mà khi tôi chọn cách rời xa Vinh, tôi đã rất muốn ôm anh thật chặt, muốn

đặt lên bờ môi ấy một nụ hôn. Cho đến hôm nay, Vinh đứng trước mặt tôi, vẫn là anh ấy của ngày hôm nào, khiến tôi vẫn thẫn thờ nghĩ vậy, rằng mình có thể nắm lấy tay anh ấy, đặt lên môi một nụ hôn, lại một lần nữa, có được không?

Chúng tôi ngồi cạnh nhau. Mùi thơm từ áo Vinh tỏa ra, không phải thứ nước hoa đắt tiền nào đó, mà là mùi nước xả vải dễ chịu. Tôi thẫn thờ, hẳn mình đã kiếm chế lắm mới không làm gì khác ngoài ngồi cạnh bên anh! Chúng tôi bắt đầu những câu chuyện trao đổi không đầu, không cuối, sẽ chia một vài điều về cuộc sống của nhau.

“Từ lúc chia tay anh em có yêu ai không?”- Anh ấy hỏi tôi, giọng tò mò.

“Có anh à! Em đã thấy mình được yêu thêm lần nữa, cũng mới đây thôi.”

“Với ai hả em?”- Giọng anh ấy vẫn tò mò.

“Anh muốn biết đến vậy sao? Người trong cùng thành phố này. Lần này em trở về đây, là để gặp cả anh và người ấy! Vậy mà em đã chọn gặp anh đầu tiên đó!”. Tôi nói điềm nhiên như không cần chớp mắt.

“Hẳn là em có duyên với thành phố này ghê ha, à mà chính xác là người trong thành phố này. Chúc em hạnh phúc nhé!”, tôi gạt đầu nhẹ ra chiều tán thành với Vinh. Sau đó, cả hai lại lặng im bên nhau, như những ngày trước chúng tôi vẫn thường như thế trong mỗi lần hẹn hò. Anh ấy có chuyện suy tư của anh ấy, tôi cũng bàng lảng theo dòng suy nghĩ của mình. Không ai nói với ai điều gì nhiều nhất. Những phút giây không lời.

Sau những tháng ngày không gặp lại Vinh! Nhìn anh ấy vừa thoáng nét lạ, vừa thoáng nét quen. Quen với cái dáng hình ấy, nụ cười ấy, thái độ chân thành ấy. Nhưng lạ ở chỗ, chúng tôi chẳng còn có nhiều điều để sẻ chia cùng nhau, dù sau bao nhiêu ngày không gặp nhau. Đó cũng chính là điểm mấu chốt của cái chia tay không lời khi tôi lên đường đi du học xa. Chúng tôi từng là một cặp yêu xa. Thật ra khoảng cách giữa chúng tôi quá xa, và lâu dần khiến cả hai đều mệt mỏi. Sự mệt mỏi thấm dần, thấm dần... cho đến một ngày, tất cả mọi thứ trở nên quá nặng nề và chúng tôi buông tay. Không lời cãi vã. Không hờn trách nhau nhiều. Không dằn vặt nhau. Đơn giản là buông tay lặng lẽ. Không ai nói với ai điều gì, chỉ là chuyện của cả hai nên là như thế!

Ngày đó, tôi nghĩ rất thật thà, chân thành và giản đơn lắm! Nghĩ rằng, yêu hết lòng là sẽ được đền đáp. Cứ chân thành là người ta sẽ ở lại cùng mình. Yêu xa- thì bao xa cũng có thể nối lại cho gần... Nhưng hạnh ngộ cuộc đời lại mang đến cho ta những điều rất khác, nhưng cũng không tới mức không thể chấp nhận được. Như tôi đã chọn gặp lại anh ấy trong lần trở lại thành phố kì diệu này. Và đã đến lúc tôi có thể nói: “Chào anh, người yêu cũ” một cách nhẹ lòng nhất!

Tôi đã không gặp lại Vinh thêm lần nào nữa. Phải chăng, nếu có gặp lại, cả hai chúng tôi cũng chẳng biết nói gì với nhau. Cứ lặng im hoài sẽ là điều đáng sợ của một mối quan hệ, khi người ta đối diện nhau mà chẳng còn điều gì để nói với nhau. Anh ấy như cơn gió mềm mại, thoáng qua đời tôi vậy. Chúng tôi không thuộc về nhau mãi, nhưng ít ra anh ấy và tôi đã từng gặp gỡ nhau, đó đã là một điều vui vẻ lắm rồi.

Rồi sau đó, tôi không thể không gặp người ấy của tôi trong cùng một thành phố này.

Ra đi - Gặp người ấy ở nơi xa

Hơn một lần trong cuộc đời này, chúng ta không muốn mình cô độc. Nhưng có mấy ai dám can đảm bước tới và vượt qua.

Thời gian qua đi tôi cũng gặp gỡ thêm một vài người mới trong đời mình, nhưng thú thực, mọi chuyện vẫn chẳng đi tới đâu cả. Vì nhiều lý do khác nhau, nhưng rõ ràng tôi thừa nhận rằng mình không tìm được ở ánh mắt họ sự chân thành và tràn đầy thương yêu như Vinh đã dành cho tôi. Thật kỳ lạ, kỳ lạ vì tôi đã từng buông tay với tình yêu ấy nhưng những hồ ức về anh và dư âm cuộc tình cũ vẫn còn đọng lại.

Cho đến một ngày, giữa phương trời xa lạ, tôi may mắn gặp được người ấy - là Nhật Duy. Như hai kẻ đồng hương xa quê có cùng chung suy nghĩ, hai con người trò chuyện với nhau, xoay quanh những câu chuyện cũ và mới được chia sẻ một cách tự nhiên. Có lần, tôi hỏi Duy, anh này, tại sao anh lại quan tâm và để ý tới một người lạ là em đây? Anh biết đấy, chúng ta chưa kịp hiểu gì nhiều về nhau mà. Anh bảo, cũng bình thường thôi mà em. Vì có những điều rất tự nhiên thôi. Ngay khi thấy em ở Autumn Coffee, anh đã nghĩ rằng, có lẽ mình đã gặp em ở đâu đó rồi. Chưa hiểu rồi sẽ hiểu, bắt đầu như những người bạn ấy mà. Khi nghe hết lời Duy nói, tôi thấy sống mũi mình cay cay, một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp người.

Tôi kể anh nghe chuyện của người tình cũ - anh ấy, chuyện của thành phố những ngày còn đang yêu, chuyện của những ngày sống xa nhà ở một nơi không người thân thích... Anh cũng chẳng khá khẩm hơn tôi chút nào, cũng một mình. Chúng tôi hẹn hò nhau thêm một vài lần và chuyện trò thêm đôi lần như thế nữa. Sau những lần trò chuyện, Duy có việc của anh còn tôi quay lại với những việc

của mình, nhưng lúc nào cũng với một tâm trạng khá khâm hơn. Hoặc thỉnh thoảng Duy ghé qua chỗ tôi, cùng nấu nướng một bữa ăn thật ngon. Hay cả hai sẽ lên thư viện lựa những tựa sách để cùng ngồi đọc và uống chung ly cà phê ấm nóng. Tháng năm dẫu chút chúng tôi qua như thế.

Duy bảo, anh không quên được người yêu cũ. Tôi nói với anh, đừng cố gắng quên vì mọi thứ luôn cần có thời gian. Chuyện tình của anh là chuyện tình dài và đẹp đẽ. Chia tay, đờn đau để lại chắc cũng lâu lâu. Tôi nhận ra rằng, như Duy, như tôi, như ai đó khác nữa... sẽ không bao giờ quên hẳn những người mình đã từng yêu, không bao giờ hết yêu hay có thể cự tuyệt với những người mình đã từng yêu. Nhưng không có nghĩa là không trân trọng những người mình đang thực sự yêu hết lòng.

Một thời gian sau đó, chương trình trao đổi du học sinh của anh hết hạn, anh phải trở về nước, chúng tôi gặp gỡ nhau lần đầu và lần cuối cũng tại một thành phố xa lạ. Lúc đó, tôi đã thấy khóe mắt mình rớt một giọt nước mắt nóng hổi. Buồn thật chứ! Giữa lòng thành phố rộng thênh thang, tôi chỉ có một người quen là anh, vậy mà bây giờ tôi phải nói lời tạm biệt với anh, quả thật là một điếu buồn tới mức không tả nổi. Duy khẽ đặt tay lên khóe mắt tôi, để chặn lại giọt nước mắt đang rớt xuống. Anh ôm tôi vào lòng, thì thầm nói ra những tâm trạng của anh lúc bấy giờ: “Không ai có thể sống mãi với mùa nắng cũ được. Với anh, cô ấy đã là quá khứ rồi. Anh đã thôi không bận tâm gì nữa, đã đến lúc để bắt đầu một mối quan hệ mới. Em còn bận tâm điếu gì nữa không?”

Tôi biết chính những cô đơn, lạnh lẽo của hoàn cảnh hay cả sự đồng điệu giữa hai tâm hồn đã đưa tôi lại gần Duy hơn, nhưng tôi vẫn tự nhủ mình phải làm gì để bắt đầu lại một mối quan hệ mới khi mà Duy cũng sẽ rời xa tôi để trở về thành phố cũ, vẫn xa tôi

hàng nghìn cây số. Như tôi và Vinh của ngày xưa. Anh ơi, ngày xưa đã từng...

Kế hoạch của anh đã hoạch định sẵn, như một cách lập đầy những tháng năm tuổi trẻ. Tiễn anh trở về nước, tôi cầu mong anh thành đạt với chọn lựa của riêng mình. Câu hỏi của Duy vẫn thẳm nhắc lại trong đầu tôi, nhưng tuyệt nhiên tôi nghĩ rằng nó cần thời gian suy nghĩ để có câu trả lời tròn vẹn nhất. Bao lâu tôi cũng không rõ, có thể là chờ cho tới khi tôi trở lại thành phố. Nhất định không thể không gặp lại anh!

Trở về - không thể không gặp lại người ấy!

Duy nhận được cuộc gọi hẹn gặp của tôi. Chỉ cần gặp lại anh, đời diện và trái lòng tâm sự với nhau. Duy không biết rằng tôi đã gặp lại Vinh trước cả khi hẹn gặp anh, nhưng bây giờ tôi đến để hẹn gặp với Duy, khi mọi thứ trong tôi đã trở nên nhẹ nhàng. Tôi chờ Duy ở một góc quán trà ấm ấm. Khoảng thời gian tôi và Duy xa nhau khiến tôi nhận ra nhiều điều, tất cả những ý niệm đều trở nên rõ ràng.

Tôi đã nhớ đến Duy mỗi khi thực sự cảm thấy cô đơn và yếu đuối. Nhớ đến anh mỗi khi bị ai đó đời xử tệ với mình. Nhớ đến anh mỗi lần ghé thư viện hay khi trời đổ mưa. Nhớ đến anh mỗi lần loay hoay nấu ăn một mình... Tôi nhận thấy ngoài gia đình ra, hiếm có ai có thể đồng hành bên cạnh tôi như Duy. Anh vẫn luôn đủ tốt để tôi nhớ về anh mãi.

Những ngày qua, dù ở xa nhưng Duy vẫn luôn quan tâm tới tôi bằng cách này hay cách khác, khi thì nhắn tin hỏi han, nhắc nhở, khi thì cuộc gọi đường dài tâm sự những ngày trống vắng. Mọi thứ

dường như chẳng còn khó khăn như tôi vẫn nghĩ về việc phải một mình đối mặt với mọi thứ. Duy vẫn hiện diện đâu đó trong cuộc sống của tôi, xa xa mà ngỡ gần gũi. Tôi biết, anh đã thấm thía thích tôi. Thứ tình cảm chân thành, thuần khiết và giản dị.

Duy đến quán. Anh đã trở lại thành phố trước tôi, và dồn sức vào gây dựng sự nghiệp nên nhìn anh có nét lịch lãm, trưởng thành hơn rất nhiều so với bữa trước tôi gặp. Ừ thì đã lâu không gặp rồi mà.

Duy chào tôi bằng cái ôm thật chặt, ngò�i xuống bên cạnh tôi, anh mở lời:

“Em về nước đã lâu chưa?”

“Em cũng mới về định cư được vài ngày thôi! À, lần này em đến gặp anh để trả lời một câu hỏi cũ thôi”- Duy có vẻ hơi ngỡ ngàng và ngạc nhiên, không để anh đợi lâu, tôi bổìi thêm:

Câu hỏi bữa trước của anh: “Em còn bận tâm điềù gì không?”. À, chắc là không đâu anh ạ.

“Anh tưởng, tưởng em đã quên hoặc mãi mãi anh sẽ không có câu trả lời từ em.”

Chẳng cần để anh nói thêm lời nào nữa. Sau câu nói ấy, anh đã xích lại gần hơn và ôm tôi vào lòng:

“Ít ra cuộc sống có người nắm tay vẫn khiến người ta cảm thấy ấm lòng nhiều lắm anh à.”

✦ ✦ ✦

Bạn rồi sẽ tìm được ai đó ở bên cạnh mình, như vốn dĩ mọi chuyện là như thế! Hoặc bạn đang hạnh phúc bên một ai đó, hãy

*tận hưởng, giữ gìn và trân quý. Đó cũng như vô ́n dĩ mọi chuyện là
thê ́ đó!*

Tặng những người đã làm nên Sài Gòn trong tôi.

Xóa hết những nỗi cô đơn

(Cảm ơn anh, vì những ngày nổi gió đã có anh ở bên.)

Vào những đêm trời nổi gió lạnh và trớ ng trái. Tôi vùi mình trong mớ chăn hỗn độn như chính tâm trạng của mình vậy. Tôi úp mặt vào gối, thấy nỗi nhớ hù dọa sau lưng và khoảng trống hoang hoải trước mặt. Có lẽ dành cho mình ngủ yên giấc, nhưng không hề dễ dàng chút nào.

Trước đó, có những ngày tôi hay giật mình tỉnh dậy lúc nửa đêm, khi mở đèn thì đồng hồ chưa điểm tới hai giờ sáng.

Trước đó, là những khoảng trống để lại của những ngày dài xa vắng Vinh - một người người đã từng xa lạ.

Dần dà, tôi bớt nặng lòng hơn khi nghĩ về anh. Ban đêm, dù tôi vẫn hay giật mình tỉnh giấc, nhưng không còn nhớ Vinh tới mức hoang hoải lòng nữa. Chỉ đơn giản là thói quen lặp lại hằng đêm mà thôi. Rồi tôi tự ru êm mình bằng những tình khúc không lời của Yiruma. Nhẹ nhàng và êm ái. Thứ âm nhạc xoa đêm dịu dàng. Mí mắt tôi lim dim và dần khép lại, đi vào giấc ngủ lưng chừng cho tới khi sáng hẳn.

Việc phải quên đi một người mà mình đã từng yêu chưa bao giờ là điều dễ dàng cả.

+ + +

Tiết trời lành lạnh của Hà Nội vào độ cuối thu cũng thật thích thú, Tú ngô ì lạng lẽ bên khung cửa sổ, tay cầm cốc ca cao ấm nóng còn đang tỏa những ngọn khói thơm phức, em nâng lên uống

một ngụm nhỏ rồi mơ màng nhìn ngắm bầu trời về đêm. Em bảo, muốn nghe tôi kể về người yêu cũ. Tôi khẽ nhíu mày. Thực ra, từ lâu tôi đã không còn muốn nhắc lại chuyện cũ nữa, tôi muốn đẩy tất cả những hồi ức ấy ra khỏi đầu, cho nhẹ nhàng và thanh thoi đôi chút. Tôi muốn nói với Tú rằng, anh chẳng muốn nhắc mãi về chuyện cũ, hãy để nó qua đi, thường thì người ta hướng đến tương lai hơn là nhìn lại quá khứ, em à. Nhưng trước ánh mắt chờ đợi của Tú, tôi lại không nở lách đầu khỏi em.

Những đoạn hồi ức tôi chưa thể quên hẳn bỗng chốc ùa về trong tâm trí. Hương - người yêu cũ của tôi là một cô gái dịu dàng, nụ cười rạng rỡ của cô ấy là yếu tố thu hút tôi ngay từ những ngày đầu tiên gặp em. Tôi đã mạnh dạn nấn ná tới xin làm quen và kết thân với em. Chúng tôi học cùng lớp đại học, tôi đã cùng em bắt tay vào làm quen với những môn học mới, cùng nhau thu lượm kiến thức ở thư viện trường, các trang mạng, cùng dịch thuật tài liệu nước ngoài để có thể hoàn thành tốt những bài thảo luận chuyên ngành của hai đứa. Chúng tôi đều làm mọi thứ cùng nhau. Tôi không rõ mình đã phải lòng em từ khi nào. Tôi thích phong thái nhẹ nhàng của em, thích những món ăn ngon lành do bàn tay em chuẩn bị sẵn và mang tới giảng đường để hai đứa ngồi ăn chung. Từ miếng bánh, trái cây và nhiều thứ khác mà em dành cho tôi. Tôi cảm mến sự quan tâm công khai của em dành cho tôi, không một chút giấu giếm hay vụng dại. Rất chân thành và gần gũi. Và tôi khá hài lòng với một mối quan hệ như thế!

Rồi một ngày đẹp trời đổ với ai đó, chứ không phải với tôi. Thằng bạn chung của hai đứa báo cho tôi một tin chẳng mấy hay ho rằng Hương đã có người yêu, rằng cậu bạn ấy đang là du học sinh Mỹ. Tôi choáng váng và chệnh chao như bị mất thăng bằng. Tôi hăng hực, chắc là thế rồi. Lặng người đi suy nghĩ, rồi tôi quyết định, mình nên dừng lại thì hơn. Tôi nghĩ rằng, thà một

mình tôi đau sẽ tốt hơn là cả ba người, sẽ tốt hơn là đành lòng để ai đó quay bước đi. Trước khi mọi thứ trở nên quá phức tạp và rối ren cho tất cả. Tôi lặng lẽ rút lui, và chuỗi ngày dài sau đó tôi bước đi âm thầm, không em. Tôi khẽ nén một tiếng thở dài, tôi chỉ nên xử sự như thế, chứ tôi không muốn mang danh là một thằng đi “đập chậu cướp hoa” hay trở thành người thứ ba bất đắc dĩ. Hương tìm đến tôi, em gắng hỏi lý do. Nhưng chỉ còn lại những khoảng không lặng im đến nghẹn ngào. Em vòng tay ôm tôi. Thật lòng thì tới lúc đó, tôi vẫn cảm nhận được sự ấm áp của cái ôm ấy, nhưng khoảng cách giữa tôi và em cứ dần ra, dần dần và xa thật xa từ đó. Hương rướn chân, hôn môi tôi ngọt ngào. Nụ hôn rơi rớt trên môi mà cuộc tình đã chia phôi đôi ngả. Tôi thì thầm chúc em, phải thật hạnh phúc nhé, được không?

Chuyện cũng đã qua, tôi quyết định xếp vào một ngăn quá khứ, nhưng giờ nhắc lại lòng tôi không khỏi chập chới một nỗi buồn tênh. Tú cầm tách ca cao ấm nóng đưa về phía tôi, kèm với một lời ủi an dịu dàng của em:

“Em biết anh đã yêu cô ấy, thứ tình yêu rất trong sáng, đơn sơ và thật thà. Tình yêu ấy không phải là thứ gì đó quá bi lụy. Dù thế nào, em cũng mong anh như anh mong cho cô ấy, rằng anh cũng phải thật hạnh phúc nhé, được không? Anh à, cho dù sau này anh có yêu ai đi nữa, em tin anh sẽ gặp một người tốt và thương yêu anh hết lòng.”

Những lời của Tú nói khiến tôi thấy nhẹ nhàng và ấm áp hơn rất nhiều. Dường như trước mặt tôi, không phải là Tú - cô nhóc tôi quen biết trước đó nữa, cô nhóc mới đó cũng vừa chia tay người yêu. Gương mặt em thanh tú nhưng có vẻ mang nhiều tâm sự. Hẳn rồi, mỗi sáng tôi gặp Tú, dù môi em cười tươi thật đầy ý nhưng vẫn không thể giấu được ánh mắt mong manh như chực chờ tuôn nước mắt. Chắc hẳn, em còn nhớ người đó nhiều và rất nhiều. Nay em có

biết, yêu một người thật nhiều vẫn chưa đủ, em phải yêu họ theo cách mà họ muốn, em à!

Mỗi ngày, Tú vẫn luôn hăng say và không sao nhãng với công việc học tập ở trung tâm ngoại ngữ cùng tôi, như một cách lấp đầy khoảng trống trong em, có lẽ vậy. Có lẽ, tôi cũng như em thôi, không hơn.

Có thể tôi không giúp gì nhiều cho em được, nhưng tôi chỉ muốn em biết rằng, tôi luôn ở đây và em sẽ không bao giờ đơn độc cả.

Sáu tháng trước, tôi may mắn được quen Hải. Một chàng trai chung lớp học tiếng Pháp ở trung tâm ngoại ngữ, anh đã mang lại cho tôi thứ cảm giác gần gũi và thân thuộc đến kì lạ. Chàng trai cao hơn tôi hẳn một cái đầu, mái tóc chải mái 3/7, giọng nói trầm ấm và ánh mắt như biết cười. Hải hòa đồng và dễ gần. Chúng tôi đã may mắn được quen nhau. Tôi chỉ nghĩ đơn giản rằng, ngày nào chúng tôi còn được gặp nhau thì hãy cứ vui vẻ, hãy cứ kể cho nhau nghe những câu chuyện, dù là bình thường nhất. Miễn là cả hai đều cảm thấy thoải mái, thấy mình được trải lòng và tin tưởng nhau là được rồi.

Một sự trùng hợp của hai chúng tôi đó là cả hai vừa mới chệnh chao bước ra từ cuộc tình không thành. Với câu chuyện của Hải thì anh ấy quả là một người cao thượng trong tình yêu, anh đã không muốn trở thành người thứ ba trong một cuộc tình mà hai người còn lại đang rất hạnh phúc. Hành động lặng lẽ rút lui của anh không phải là hèn nhát hay thiếu can đảm, mà tôi tin rằng anh đã hành động theo những gì con tim mình mách bảo. Đôi khi, buông tay cũng là hạnh phúc, tự cho nhau lối đi riêng, và bước đi thật mạnh mẽ trên

con đường mới ấy, rồi bạn cũng sẽ đi đến tới được con đường hạnh phúc của riêng mình.

Nói tới chuyện của anh, tôi mới trở lại câu chuyện của chính bản thân mình. Tôi đã yêu Vinh nhiều và rất nhiều. Tôi yêu anh nhiều đến mức ích kỷ. Đến mức nghĩ rằng, nếu Vinh có bỏ tôi đi, chắc tôi chẳng còn thiết sống nữa. Hôm còn yêu nhau, tôi vẫn thẳng thốt tự hỏi, tự day dứt và tự lo lắng rằng, nếu một ngày xa nhau, biết đi cùng ai trên đoạn đường còn lại? Lo lắng, dự cảm thể thôi, thể mà xa nhau thật. Ngày Vinh đề nghị chia tay, anh nói cho tôi nghe những khoảng cách mơ hồ không chỉ là khoảng cách địa lý. Tôi đã không khóc, sau những giây phút lặng người đi vì bàng hoàng và xúc động, tôi gạt đầu chấp nhận. Đó cũng là khi tôi nuốt vào trong mình nhiều ghen ngào và nhức buốt. Đó cũng là khi tôi biết mình đang rất đau. Vậy là chúng tôi xa nhau. Cả hai cùng đi về hai phía chân trời thật khác.

Những ngày về sau, có những lúc, tôi đã cần có Vinh khi lặng bước đi trong một chiều mưa bay bay lạnh âm, chỉ mong có một cái siết tay mình thật ấm và chặt. Có những đêm tôi giật mình nhớ anh, thôn thức và không sao ngủ lại được.

Thoảng qua đời nhau một chút thôi, vậy mà có những khoảnh khắc để lại, để rồi đôi khi ta muốn òa khóc lên vì chợt nhận ra, nhớ một chiếc ôm, nụ hôn... nhiều lắm!

Mất bao lâu để quên đi một người? Tôi vẫn còn yêu anh trong thâm lặng, chưa thể quên được. Vẫn là thứ tình cảm trong trẻo và bền bỉ, chỉ biết rằng tâm trí mình rất nặng... nhớ về anh. Từng ánh mắt, cử chỉ, giọng nói... của con người ấy, là anh, là Vinh. Phải chia tay một người rất khó, phải dứt bỏ những thứ đã từng là kỷ niệm, là miền ký ức còn khó hơn nhiều...

Tôi vẫn nhớ anh rất nhiều. Nhưng tôi nghĩ, đó không phải là một cái tội. Tội lớn nhất là tôi không đủ can đảm để thừa nhận và bảo vệ nó.

Hải bảo: “Em đã tin người ta đến trọn cuộc tình, tại sao câu chia tay cứ phải tự cho nó không phải là sự thật? Họ xa em, chắc hẳn chuyện đã là như thế rồi! Nếu em còn yêu thì hãy cứ yêu. Hãy cứ để hoài niệm về một thứ gì đó. Như ai đó của em cũng được. Vì những nhớ mong để dành luôn là thứ đáng trân quý”.

Tôi lại nghĩ về Vinh, dù rằng anh đã ở xa tôi thật xa, nhưng dù sao thì chúng tôi đã may mắn gặp được nhau giữa cuộc đời này, cùng nắm tay nhau đi một quãng đường và yêu nhau đến chùng áy thời gian. Thứ tình yêu áy không dễ gì định nghĩa, mà đơn giản là cảm nhận. Vinh đã trở thành kỷ niệm đẹp đẽ trong lòng tôi. Ừ thì, chuyện của chúng tôi cũng đã từng rất vui.

Nhưng tôi cũng nhận ra, bao lâu nay tôi đã chân thành và dốc lòng để yêu thương một người mà không toan tính. Điều đó đồng nghĩa với việc, tôi đã cố gắng hết sức giành lấy một điều, là anh. Nếu sau tất cả, điều đó vẫn không thể thuộc về mình thì có nghĩa là tôi trượt, chúng tôi đành xa nhau. Điều đó đồng nghĩa với việc tôi cũng xứng đáng đón nhận một điều gì đó khác, phải không?

Từ khi gặp Hải, anh đã nói với tôi đủ điều, anh dặn dò kiểu thủ thi. Anh lúc nào cũng như thế, quan tâm và ân cần với tôi: “Em hãy tự động viên mình sống lạc quan và vui vẻ nhé! Hãy nhớ rằng, dù em có khổ sở, cô đơn, dằn vặt mãi cho những điều đã qua, đã cũ thì cả thế giới này hay anh cũng không thể hiểu hết nỗi lòng trong em hay gánh chịu dùm em được. Anh thương em. Mạnh mẽ lên nào cô gái!”

+ + +

Sau này, khi nhìn lại những ngày tháng đó, tôi thấy mình đã vượt qua những đứt gãy tưởng như không thể và rất nhiều nước mắt, vậy mà cuối cùng vẫn vượt qua đó thôi.

Cuộc đời này sẽ luôn có những điều tình cờ, hết sức tình cờ. Như chuyện tôi và Hải gặp nhau vậy. Bỗng một ngày, Hải xuất hiện, như một vạt nắng dịu dàng sau những ngày mưa buồn âm ỉm. Và mỗi người ta gặp trong đời đều là một phần quà tặng từ định mệnh của Chúa trời ban tặng cho ta.

Và tôi biết, mình rồi cũng sẽ hạnh phúc và không còn đơn độc nữa, vì ít ra, tôi còn có Hải.

Hà Nội, một ngày, trong mối quan hệ mới.

Sau khi hết yêu một người

Nó hay thử tưởng tượng về người yêu đầu của mình sẽ gặp trong đời. Kiểu như thế này: nhất định là một người phải có thật nhiều điểm chung với nó, thích đọc sách, đi dạo, du lịch, trồng cây và thích nếm nếm thức ăn cùng nó... Nghe có vẻ sến súa và rườm rà, nhưng khi yêu thì nó nhất định sẽ cùng người ấy làm tất cả những điều đó, cùng nhau...

Hay khung cảnh hai người gặp nhau sẽ ở trong thư viện chẳng hạn. Nó cứ cố với một cuốn sách ở trên kệ cao, nhưng với mãi không được, anh đến và hỏi, em muốn lấy cuốn sách đó phải không, anh cũng thích cuốn sách đó, mình đọc chung được không?

Cũng có thể sẽ là một bến xe buýt nào đó, ngày cuối tuần nó nghĩ mình nhất định phải ra ngoài, ở nhà mãi như bị cuồng chân vậy, rồi nó lại đứng tần ngần ở bến xe buýt mà không rõ mình sẽ đi đâu, anh đến và hỏi, em muốn đi đâu, anh cũng muốn dạo quanh đây đó, mình đi cùng nhau nhé! Hoặc không, dù em có đi đâu, thì anh nghĩ mình cũng nên gặp lại nhau, cô bé à.

Cũng có thể là trong một buổi chiều thánh lễ kết thúc, hòa vào dòng người dịch chuyển, anh đến và nắm lấy tay nó. Ánh mắt chạm nhau, nó nhận ra anh ấy chính là người mà mình tha thiết mong chờ bấy lâu nay. Suốt quãng thời gian trước đó, nó đã lắm lắm, bé nhỏ một mình giữa thành phố xa lạ, chỉ biết chờ đợi và chờ đợi mà thôi, giờ đã có người nắm lấy tay mình và đi.

Nhưng tất cả những điều kể trên chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng vô cùng phong phú của nó về một người yêu đầu mà nó tha

thiệt nghĩ sẽ gặp trong đời. Nhưng mãi mãi chỉ là viễn vông. Cho đến khi gặp J, anh ấy khác xa hoàn toàn so với những gì nó từng màu mè mừng tượng ra.

Nó gặp anh trong một buổi đi chơi chung cùng đám bạn trong câu lạc bộ guitar của lớp, một mình nó lạc quẻ như ra rìa khỏi nhóm vì nó đâu có biết chơi một loại nhạc cụ nào đâu, chỉ là đi ké, rồi hóa ra bị bơ vơ. Nó nghĩ, sự hiện diện của mình lúc đó là vô duyên vô chùng và định bỏ về. Phút chót trong suy nghĩ ấy kịp thành hành động thì J đến, nắm tay nó và bảo, ở lại chơi chung cho vui, không biết đàn thì nghe, đong đưa, miệng lảm nhảm cũng được, miễn là em cảm thấy vui, đừng ngại ngần gì, ở đây ai cũng trẻ, đừng lo xấu hổ. Và nó ở lại với anh tới cuối buổi khi anh đã đánh đàn rã rời đôi tay nhưng miệng vẫn không ngớt lời ca, nụ cười. Hai người lấy số điện thoại của nhau, và sau đó tầm hơn hai tháng thì chính thức hẹn hò. Thật sự, chẳng có gì giống với trí tưởng tượng của nó. Mà nói thật lòng thì hôm đó nó thấy mình bị quê chết đi được, ấy vậy mà, anh cũng đã đến bên cuộc đời nó, như một sự thật hết sức hiển nhiên vậy.

J hiền lành, phải công nhận một điều là anh cười rất đẹp. Thứ lôi cuốn và nổi bật ở nơi anh cũng chính là nụ cười trên gương mặt bánh bao ấy. Dù cách ăn vận của anh cũng bình thường thôi, không màu mè ăn diện kiểu nghệ sĩ, nhưng ít ra thì J cũng tham gia một môn nghệ thuật đấy chứ! Anh không xài nước hoa, có chẳng mùi hương từ cơ thể anh tỏa ra là mùi nước xả vải thơm dịu dịu mà nó đã mua cho anh. Những lúc ôm J, nó cảm nhận được hơi ấm, hơi thở rất gần gũi và nó nghe thấy bình yên dâng trong tâm hồn. Nắm tay anh, cũng đơn giản là tay đan tay, trù mệnh, nhưng nhận lại là một sự ấm cúng quen thuộc và đầy tin tưởng. Nó vào bếp nấu nướng, anh cố gắng ăn hết những gì nó nấu, không phàn nàn cũng không khen ngợi ngợi – điều đó khiến nó ngượng ngùng, mà

nó thường quan sát xem hôm nay J ăn hai bát hay ba bát cơm. Thịnh thoảng, anh soạn hợp âm những bài mới và đàn cho nó nghe, những dây đàn như căng lên trong niềm vui. Có hôm anh dành ra buổi cuối tuần để cả hai đi tham gia gánh hát đường phố không thù lao công cán, không vụ lợi mà hoàn toàn ngẫu hứng và vui tươi. Thịnh thoảng, hai người sẽ rủ nhau đi dạo bờ hồ đón gió vào mỗi tối thong dong, ăn vặt gì đó hoặc không gì cả. Những chia sẻ nhỏ nhỏ, vụn vặt. Có kì học, anh hỗ trợ dạy nó môn logic học. Nó giúp anh môn anh văn...

Từ lúc J đến, những gương tượng trong nó về người ấy của nó cũng tự tan biến. Không theo khuôn sáo từng mộng mơ. Sự xuất hiện của J đơn giản là khiến nó an lòng và hài lòng. Mọi thứ dường như có vẻ ổn.

Lúc đó, nó nghĩ, yêu thương thật đơn giản. Đôi khi những mong mỏi, kỳ vọng háo hức về người mình yêu có thể khiến mình cảm thấy mệt mỏi đến khôn lường. Hoặc không, cũng nhúng mình trong bể dâu của tưởng tượng mơ mộng và xa vời. Nhưng thực ra, có những điều rất tự nhiên thôi, như việc quen một ai đó, bên một ai đó. Kì thực chúng ta sẽ không biết được hạnh ngộ của cuộc đời sẽ đưa ta đến với điều gì, vì thế hãy cứ phó thác cho đời và bước tiếp. Như nó đang song hành cùng anh. Và nó nhắm nghĩ, vốn dĩ yêu thương và tình cảm là thứ không thể đong đếm và sắp đặt được. Mỗi ngày qua đi, chỉ cần tập trung vào sự biết ơn của nhau, từ tình yêu, tình cảm, lòng chân thành dành cho nhau thì bỗng nhiên bao thứ nhỏ nhặt, tỉ mỉ trong quá khứ, hay những tính toán thiệt hơn cũng tự nhiên biến mất.

+ + +

Nó công nhận J xứng đáng với danh hiệu Good Boy, ít ra là trong mắt nó. Kiểu một người có thể tin tưởng và nắm tay đồng hành đi

tới bất cứ nơi đâu, làm bất cứ điều gì, sao cũng được, gì cũng xong, miễn là cùng nhau.

Nhưng đừng mừng vội, cuộc sống luôn đem đến những ngã rẽ bất ngờ cho chúng ta, dù có đề phòng hay chuẩn bị thế nào thì cuối cùng cũng phải đón nhận và chấp nhận mà thôi.

J may mắn dành được học bổng của trường, vì vậy anh đi du học theo diện trao đổi học sinh ở tận nước Ý xa xôi. Nó vừa mừng cho anh, vừa băn khoăn lo lắng xa xăm, dự cảm về một ngày xa nhau không định trước. Nhưng nó biết chắc chắn trong mình nghĩ gì. Biết chắc mình không thể nào níu giữ anh lại bằng một cách sến súa, bánh bèo như nắm lấy tay anh thật chặt, nước mắt rơm rớm mà bảo rằng: “Anh đừng đi, hãy ở lại với em”. Chắc chắn rồi, nó không hề muốn mình như vậy. Nó muốn anh thực hiện được giấc mơ của mình. Và con đường tương lai sẽ sáng lạn hơn.

Khi không thể nắm giữ, thì hãy biết buông, để tất cả đều được nhẹ lòng, hài lòng... Sau tất cả, mọi thứ sẽ tốt dần lên, chắc thế!

Từ ngày vắng J, nó hay chọn nghe những bản nhạc không lời của Yiruma - thứ nhạc mà cả hai thường nghe chung, hơi hoài niệm một chút, nhưng ít ra, nó nhắc nhở về một thời chẳng hề cô đơn.

+ + +

Sau một thời gian, J nói, anh và em xa quá! Từ “xa” ở đây có thể hiểu là: xa mặt, xa khoảng cách địa lý... nhưng chung quy lại trong một sự thật, hai người quá xa nhau. Hóa ra là vậy. Càng mến yêu nhiều, càng kỳ vọng cao xa, về những ngày nắm tay đi hết con đường. Càng yêu nhiều, càng mơ nghĩ về những điều trong tương lai nhưng kỳ thực những điều đó lại quá xa vời còn thực tại thì sống với lưng chừng cô đơn. Không rõ tự lúc nào, J trở nên bận rộn, những

cuộc gọi của anh thừa thốt dần, những dòng email cũng vội vã. Ban đầu, nó nghĩ, chắc lúc đầu mới sang, anh còn lả lẫm với môi trường học tập mới cần thì giờ để làm quen, để thích ứng. Khác biệt múi giờ, đến giờ ăn, giấc ngủ, có muốn quan tâm cũng như kiểu lệch phương đến gương gao.

Thời khắc cho lời chia tay cũng không có gì đặc biệt. Là một cuộc chia tay bằng email gửi về từ phương xa, vài ba tháng sau khi chia tay, bằng cách này hay cách khác J tránh mặt hoặc không thêm để tâm tới sự có mặt của nó trên cõi đời này. Thật ra, nó biết chắc rồi cũng sẽ có ngày này, kết thúc một chuyện tình như đã không còn chung chí hướng và phương trời nữa.

J bảo, xin lỗi em rất nhiều, nhưng mình nên chia tay thì hơn, anh và em xa nhau quá. Vậy nên, mọi chuyện cũng không thể tiến xa hơn được. Trong tương lai, anh và em rồi cũng sẽ ổn, rồi cũng sẽ có người đồng hành mới đến với cuộc đời mình. Đọc đến đây, nó mới nhận ra anh đã đi trước nó cả một quãng dài, trong khi nó mới bắt đầu cuộc sống, mọi thứ với nó còn mới mẻ đầy hào hứng mê say thì anh đã trải nghiệm qua biết bao điều rồi. Chúng ta phải đưa mình qua những gian nan, được mất để trưởng thành từ đó!

Trong mơ kí ức hỗn độn, nó vẫn nhớ, khi ấy là tháng Mười Một. Vậy mà chẳng hiểu sao nó đã đi qua mùa Đông năm ấy, một mình. Dẫu biết rằng có những đêm lạnh và buồn khủng khiếp, nó giấu mình trong mớ chăn, nước mắt rơi lặng lẽ. Nghĩ mình chẳng thể nghĩ ngợi được gì màu mè nhiều như ngày trước nữa, chỉ thấy khoảng trống cứ tan ra trong lòng và trái tim thì không ngừng run rẩy. Như thế, nó chỉ từng yêu J ở trong mơ, chứ không phải ở hiện thực. Hiện thực nó muốn nhấn mạnh rằng, J đã ở một chân trời rất khác, phía hai người không có nhau. Song, nó vẫn muốn nói lời cảm ơn quãng thời gian đó, nó đã biết tìm cách xoay sở, đi qua

những ngày buồn, nhưng rồi mọi thứ đã ổn dần lên, mặc dù trước đó một phần thế giới như sụp đổ trong nó.

Nó đã vẽ ý nghĩ về những ngày chung đôi, và ít nhiều đã đi qua những ngày như thế, trọn vẹn, nhưng trước đó lại có thiếu sót, rằng chưa từng nghĩ về kết cục của những ngày chia tay. Nhưng chung quy lại, dù nó đã từng là kẻ mơ mộng như thế nào thì khi thất tình, nó cũng trải qua những điều tương tự như: khóc, muốn thay đổi bản thân như kiểu tóc, quần áo, mùi hương, viết lách giải tỏa nỗi niềm, bước ra ngoài...

Và luôn có những điều xứng đáng hơn ở ngoài kia đang chờ đợi mỗi người.

Có những tình yêu tự nhiên sẽ dừng lại, vậy nên đừng trách nhau làm chi, cũng đừng cố chấp níu kéo làm chi. Ngay cả khi hai người rời xa nhau - có lẽ đó là một đáp án, một kết thúc gây thương tổn nhất cho nhau, nhưng đó cũng là một chọn lựa mở. Hãy cứ tin rằng, mình đã từng có những ngày bên nhau thật trọn vẹn, đã từng trao hết những yêu thương thật lòng, trước lúc cho nhau lối đi riêng, những con đường thật khác mở ra, chờ đợi mỗi người.

Quá khứ, suy cho cùng thì nên cất trong lòng, để nó trở thành hoài niệm. Vì trong mỗi chúng ta, bao giờ cũng có cho mình những vùng trời kí ức.

Mùa yêu trở lại

Mùa Xuân của đất trời phương Bắc với thứ mưa phùn rải rác đặc trưng. Kiểu mưa nhỏ nhỏ, không đủ ướt sũng để người ta mặc áo mưa lùm xùm, cũng không thể vừa lái xe mà tay cầm ô được. Mưa cứ rơi lâm thâm. Mưa dầm thắm lâu. Đúng là thế! Mưa làm mọi thứ trở nên nhếch nhác và thây phiến hà chết đi được. My đi ngoài đường với bộ dạng dính mưa được tính từ đầu đến chân luôn. Mùi ẩm ẩm bốc lên hòa với mùi nước hoa, nước xả vải thật kinh dị. My bị cận, thỉnh thoảng cứ phải dừng xe lại lấy khăn giấy lau kính rồi đi tiếp...

Cứ mỗi lần phải ra ngoài dưới cái thời tiết này, My lại không tìm được một câu chữ thế. Nhưng rồi My chợt nghĩ, mình có hành xử thế cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ tốn mất... duyên. Ừ, giá mà có anh ấy, chắc mọi chuyện sẽ không đến nỗi thế này...

Anh sẽ mặc sẵn chiếc áo mưa đôi và chạy xe qua nhà My, rồi xòe một tà áo ra đằng sau cho My rúc rích trong đó, nghiêm nhiên chẳng cần đội mũ bảo hiểm cũng chẳng có chú cảnh sát giao thông nào biết, nên My khoái chí mỗi lần ngó vào sau lưng anh ấy vào mỗi ngày mưa như thế! Vòng tay ôm anh từ phía sau thật ấm chặt mà không ngưng ngừng khi ai đó nhìn vào. Những câu chuyện vu vơ được kể ra. Những ngày bên anh ấy, kể cả ngày trời có đổ mưa thì My vẫn thấy thích thú và thi vị phần nào. My đặt tên cho những ngày ấy là: Những ngày mưa bên anh.

Hai người bên nhau cả trong những ngày mưa gió như thế! Đương nhiên, My thích nắng, nhiều lắm! Những ngày quang mây, nắng trải vàng trên từng con phố, My sẽ diện váy xòe, giày búp bê,

mũ cói điệu đà... Anh cao lớn và vững chãi, mặc quần jeans tối màu, sơ mi kẻ caro, mái tóc chải gọn ghẽ và nhìn thật hiên lành... Hai người nắm tay nhau đi trong công viên những ngày cuối tuần thanh thoi, nhìn nhau, cười với nhau, ăn uống cùng nhau... My cũng gọi tên những ngày ấy là: Tình yêu màu nắng. Trong veo và khúc khích.

Ngay từ đầu tới đăng kí học Anh Văn, Mi đã gặp anh và bị ánh nhìn của anh thu hút. Há p lực chỉ hướng My về phía anh thôi, chứ không phải một anh chàng nào khác trong cả lớp có n học viên. My thú nhận, cũng chỉ vì thích nụ cười rạng rỡ của anh, bởi nó rất hiên và đáng tin lắm! Thế mà, sau đây, anh bảo, sao My dễ tin người ta chỉ qua nụ cười nhìn một lần thôi vậy? My xua tay bảo: “Không phải em là người cả tin nhưng em tin vào những thứ đầu tiên em có cảm giác là tin. Con người ta có quyết tin vào điều mình cho là đúng mà. Như vậy, em chỉ làm những điều đúng vì chỉ làm như thế mới đúng”. Như cái cách My đã tự tin tới gần anh và hỏi có thể ngồi chung một chút được không? Anh và My nói chuyện lần đầu ngay hôm đó.

Yêu nhau chắc cũng từ dạo đó trở đi. Mọi thứ thật đơn giản để bắt đầu.

Những ngày sau đó, nghĩa là cả hai người đã từng bên nhau như kiểu các cặp đôi yêu nhau thường có. Nghĩa là cùng nhau đi qua những ngày mưa - nắng, ăn uống, hẹn hò, nhắn tin, nắm tay, thi thoảng ôm nhau, đôi lần cãi vã, rồi làm lành... Nhưng tất cả những điều đó đều gắn với hai chữ: đã từng.

Nhưng khi đất trời phương Bắc đang vào mùa Xuân, là những ngày mưa lạnh chiêm phần nhiều, những tia nắng thì cực hiếm hoi. Chỉ khác điều, My vẫn hay làm bằm trong miệng mỗi khi đi ngoài đường một mình rằng: Giá mà có anh ấy, thì mọi chuyện

chắc sẽ không đến nỗi thế! Bởi bây giờ, với My đã là những ngày mưa không anh. Và những ngày nắng ấm đã xa dần. Chuỗi ngày nối dài, dù mưa, dù nắng, cũng chỉ có một mình My mà thôi. Vì anh đã không còn ở lại bên My, không rõ một ngày nào sẽ quay trở lại nữa. Mưa hay nắng đến với đất trời thì cũng chỉ có riêng bóng hình My đứng dưới.

Anh bỗng dung mất tích một cách lẳng xẹt. Anh bỏ đi và bỏ lại mọi thứ, kể cả My. Kiểu như những ngày tháng qua chẳng đáng để anh bận lòng. Chỉ riêng My biết, biết rõ lắm chứ, rằng chỉ có riêng mình còn nặng lòng với anh rất nhiều. Cho đến khi hai người tách nhau ra, tự My lại thấy mọi thứ thật khó khăn đến khó chấp nhận.

Những ngày mưa xuân rải rích và dai dẳng, My nghe thấy nỗi buồn trong mình chảy tràn. My hướng mắt nhìn ra hiên nhà, những giọt mưa nhỏ giọt, nối nhau, chạy dọc theo khung cửa, rơi tí tách theo những phương chiều khác nhau. Hành trình của những chuyển đi vô định. Như anh. Như My. Chạm vào nhau rồi lại tách nhau ra, giữa một biển người, biết tìm nhau nơi đâu?

Có những sớm cuối tuần lơ lửng tan và trầm buồn, lặng lẽ. Còn riêng những ngày thường còn lại, My vẫn thả mình vào dòng người, xuống phố đi làm tuần tự và nghiêm nhiên như mọi chuyện phải xảy ra như thế! Bận rộn và mờ nhạt. Cũng không còn vô tư và hồn nhiên nữa.

Đang là mùa Xuân, mưa phùn vẫn không thôi rơi mỗi ngày, nhưng hình như càng lúc lại càng nặng hạt hơn. Căn phòng vốn dĩ đã âm ẩm và buồn bã, lại càng thấy lạnh lẽo và đơn độc hơn nữa. Thêm bản nhạc không lời buồn tới da diết “When the love falls” của Yiruma. Bối cảnh, không gian và cả màn không khí chao ôi là phù hợp để đưa lòng My về với những miền lạnh, trầm ngâm suy tư vụn

vật, cảm xúc đi lạc về trong những hô ì ức. Mà những lúc thường nhật, My đã chọn cách chỉ là giấ u nhem đi gọn ghẽ. Dặn lòng quên đi nhưng vẫn còn nhớ nhiề u lấ m!

Vẫn là những ngày mưa đổ dài và dai. Vẫn không gian cũ. Là bản nhạc cũ. Tách cà phê ấm sục xưa kia cùng uớ ng chung, những lọn khói con con vẫn tỏa ra, không đủ nhiề u nhưng sao khéo mắ t thấ y cay cay, bùì ngùi... Mới hôm nào, cảm giác ấm áp khi tựa vai bên một người, tay đan tay, những vòng ôm, những lời thì thầ m ngọt ngào bên vành tai vẫn nhớ như in, nhưng nay với My chỉ còn lại gớ i chẵn một mình, mệt nhoài và trớ ng trái vô bờ. Lời nói trên môi anh thố t ra hôm nào mà giờ tình đã chia phôi đôi ngã. Mưa cũng tự nhiên trở thành cái cứ khiế n My bực dọc đế n mức buông cả câu chữ thề kém duyên. My ghét thời tiế t này, bản thủ và chán chường. Mưa ướt lạnh và phiề n hà. Mưa chỉ hay ho khi ngồ i sau lưng anh ấ y chui chung một vạt áo mưa. Mưa chỉ hay ho khi cả hai ngồ i trong căn phòng có đầ y hoa tươi, rèm lụa, ghế sofa ú ụ và hàng đồ ng gớ i, nhạc không lời nhè nhẹ...

Con mưa vẫn đế n, nhưng anh đã thôi không đế n cùng con mưa để chở che My nữa rồ i. Mưa vẫn đế n, như một quy luật của đầ t trời. Dường như đủ để giẩng mắ c cho lòng người ướt lạnh, đủ để khiế n người ta tỉnh táo và nhận ra... Dù con mưa có dai dẳng tới cỡ nào thì đế n một lúc nào đó nó sẽ phải nhường lại cho những tia nắ ng lên dịu dàng. Thật vậy, cũng như một quy luật của đầ t trời.

Thực sự, My cũng sợ quy luật chóng qua của cuộc đời này. Ai rồ i cũng sẽ khác. My cũng sẽ khác và anh cũng không nắ m ngoài quy luật đó. Anh rồ i cũng khác. Có thể cơ may sẽ cho hai người gặp lại, nhưng khi đó, mọi thứ đã khác đi, đúng người, nhưng không đúng lúc, hoặc đúng lúc gặp lại nhưng không đúng là người mình đã từng đố c lòng yêu thương. Vì đã đế n lúc nhận ra, những điề u mà mình

đã từng tha thiết mong cái n đã thôi chẳng còn phù hợp với mình ở hiện tại nữa rồi.

Ai đó đã nói với My rằng: Chỉ có thời gian mới giúp con người chữa lành những điều đã làm mình từng vui, buồn, sầu khổ trong quá khứ. Hay cũng theo cùng với đó, thời gian sẽ đem đến cho My một người đồng hành mới.

Đúng là như thế thật!

Cho đến ngày Vinh đến bên My để cùng vượt qua những tháng ngày mưa gió. Chuyện xảy ra như một chương trình của tạo hóa đã sắp đặt dành cho riêng My vậy. Chàng trai ấy cũng đến cùng con mưa - mưa mùa Xuân. My có thể yêu ghét người này hay không cũng chưa biết nữa, My chỉ muốn mọi thứ diễn ra một cách tự nhiên nhất mà thôi.

Mỗi buổi tối tuần Vinh sẽ đến căn hộ của My. Anh pha cho My ly cà phê ấm nóng, vẫn là cà phê nhưng không phải thứ My hay uống là loại đắng và ít sữa mà nó ngọt ngào hơn, nồng đậm hơn. Như một thói quen cũ lặp lại vào mỗi buổi tối. Nghe mưa rơi, nhạc đò, cà phê... nhưng những ngày này đã khác dần đi chút ít, bước vào cuộc sống của My song hành còn có Vinh ở bên. Vinh không quá kiêu kì. Cũng không nắm tay hay để cho My tựa vai vào. Mà cũng không nhất thiết phải như thế đúng không? Tự bao giờ, My đã không cho phép bản thân mình mắc vào những ràng buộc yêu thương. Để mai này lỡ có xa nhau, thì mọi thứ cũng trở nên không quá khó khăn để vượt qua. Vinh ngồi xuống cùng với My và kể đủ thứ chuyện xoay tròn bên hai tách cà phê cho hai người. Như một người bạn đồng hành thấu hiểu và tận tâm hết mình. Như những ấm áp và nồng nàn của ly cà phê tỏa ra. Như những ngày mưa nhỏ li ti, bầu trời xám xám cũng trở nên rất đổi hiền hòa dưới căn nhà gác mái có hai người song hành bên nhau... Hẳn là ai cũng hiểu rõ

trong suy nghĩ của nhau. Ai cũng nghĩ, với người đồ i diện mình, mình có cảm nhận có thứ gì đó nhiều hơn tình bạn một chút thôi. Nhưng không ai nói với ai cả. Vinh không nói ra thì My cũng không gặng hỏi. Và ngược lại, ở đây có những điều không phải không có, mà chỉ là không cần phải nói ra mà thôi. Chỉ cần đưa ánh mắt nhìn nhau thật lâu, cũng đủ thấy những niềm cảm mến dâng lên cuộn trào trong Vinh, trĩu mến. Vậy mà My vẫn máy may, thắm sâu trong tiềm thức, My vẫn thôi không mong ngóng hoài một hình bóng đã từng âm thầm ra đi không một dấu vết, để lại những ngày xót xa trong cuộc đời My, cả những day dứt và rất nhiều câu hỏi tại sao không ở lại bên mình. Liệu có đáng để níu giữ vậy không?

Vậy nên, một ngày nào khác khi Vinh đến, My chỉ muốn lặng im, bản khoăn và kìm nén mãi mới có thể cất tiếng nói, có lẽ điều đó sẽ khiến Vinh buồn, nhưng thực sự là My không muốn Vinh dành quá nhiều thời gian cho mình nữa. My có cảm giác như mình đang phạm thời gian của Vinh. Chắc Vinh sẽ buồn nhiều khi My bảo anh đừng tới và không gặp mặt. Dứt câu, Vinh cũng lặng im, ánh mắt Vinh phủ một lớp buồn, u uẩn và ám ảnh đến mức khiến My nhớ mãi và thấy chạnh lòng thương anh biết bao. Kiểu thương hại chứ đâu phải thương yêu.

Sau một khoảng lặng đủ lâu giữa cả hai, Vinh nói với My những lời thật tâm sau cuối. Anh nói rằng, trong cuộc đời này vẫn còn rất nhiều người em yêu thương và rất nhiều người thương yêu em. Và mỗi người đều có một cách quan tâm khác nhau, như anh chẳng hạn. Cá nhân anh lại rất dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của người khác. Khi em buồn, trong lòng anh cũng chẳng vui, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười, kể cho em nghe những câu chuyện kiểu như mình đang rất ổn nhưng thực ra là chẳng ổn chút nào. Anh biết có những đêm em khóc thầm, em đã giã u nhem đi, nhưng đôi mắt em lại không giã u nổi, anh cũng chẳng vui gì và thấy xót lòng trong

những ngày em kém xinh chỉ vì đôi mắt sưng húp lên. Vậy nên, nếu có ngày anh rời đi, anh cũng chẳng hề muốn em ở lại phải sống trong sự buồn rầu mãi, em phải sống thật tích cực lên, quên đi những nỗi buồn trong quá khứ, tìm cho mình một người chung lối chứ không phải mãi một mình nghe không? Những điều đó sẽ dẫn lối em tới những niềm vui, những điều rất hay và rất khác. Nay, em có biết?

Ai cũng phải sống cùng tình yêu. Tình yêu nó không phải là tất cả, nhưng thiếu nó em lại luôn có cảm giác như mình thiếu tất cả. Dù anh biết, hai chữ tình yêu trong em còn bị giới hạn bởi nhiều điều.

Những ngày bên em, anh chỉ có thể là một người bạn tâm giao vô hình. Vì đơn giản, có lẽ anh với em chỉ là những điểm xuất phát vô tình giao với nhau và hợp lại thành một con đường, vậy thôi. Nhưng trong sự trùng hợp ấy, chắc vẫn còn những điểm khác biệt, những điểm chưa chạm vào nhau được. Và nếu như ta chưa nắm bắt được những khác biệt ấy, chắc ta vẫn chỉ là những người bạn tâm giao vô hình mà thôi.

Dứt lời, Vinh tiến lại gần phía My, dịu dàng cúi xuống đặt lên trán My một nụ hôn phớt, nụ hôn thật thà nhất từng có giữa hai người. Và sau đó, cuộc gặp gỡ giữa hai người chấm dứt. Không một tiếng cười.

Cuối cùng, Vinh cũng rời đi thật sự, không phải để lại cho My những khoảng trống để hoang hoải, mà là những lời ấm áp và thật tâm. Về những tâm sự của một người tâm giao vô hình.

Bởi vậy, khi nhớ lại những gì Vinh nói với mình cũng là khi My thoáng nhìn ra khung cửa sổ, vừa vặn như một sớm mai rực rỡ - một

ngày nắng đẹp. Hình như mùa Xuân đã dần nhón bước qua thềm. Đi qua những ngày mưa, bỗng thấy ánh nắng trở nên hiem hoi và đáng quý biết bao. Cũng như đủ để nhận ra, sau tất cả vẫn có những thứ tình cảm cần được trân quý và giữ gìn.

Những u uẩn, buồn rầu dường như đã rời xa dần, nhường chỗ cho bình minh lên nhẹ nhàng. Đã từ rất lâu My có thói quen ở nhà ngày cuối tuần và vui mình trong phòng riêng trống trải đến hoang mang? Cũng rất tự nhiên thôi, một ý định chạy xẹt qua tâm thức của My: Hãy thử hẹn hò với người bạn tâm giao vô hình kia. Để xem ban ngày ban mặt, người ta có hiện nguyên hình không? Để xem My có thể ôm hẳn vào lòng và tâm sự những điều chưa bao giờ nói. Để xem My có thể nắm bắt được những khác biệt có quá khác biệt giữa hai người hay không? Nhất định vậy đi.

Suy nghĩ vừa dứt thì đột nhiên chuông cửa kêu reng reng khiến My giật mình. Vinh không giống anh người yêu cũ. Vinh đã trở lại vào một sớm cuối tuần rực rỡ với nụ cười bùng sáng. Chỉ đợi tới khi cánh cửa bật mở thì My ôm choàng lấy Vinh, làn hơi ấm từ lồng ngực len qua các lớp áo, thấm vào tận tim, nồng ấm. Chỉ đến lúc này, khi được chở che trong vòng tay của Vinh đầy ắp ỉn an, My nghe mình xúc động đến gần như bật khóc. Và rồi, những giọt nước mắt trong veo rót xuống vai áo Vinh, nóng hổi, đầy cảm xúc. Có lẽ đó sẽ là giọt nước mắt cuối cùng của mùa cũ.

Hóa ra là Vinh không phải người vô hình. Vinh đã ở đây rồi, thật thà và vô điều kiện, với My. Lời thì thầm ngọt ngào bên tai Vinh, My bảo, em cần có anh song hành qua những ngày giông bão. Vì với em, anh đã hiểu em nhiều hơn cả cách những người yêu nhau thường có. Cảm ơn anh, vì đã cho em cảm giác biết yêu thêm lần nữa.

Và như thế, từ ngày tình yêu ghé đến đây đã khiến cho những nụ cười bình yên ấm áp hơn, vòng ôm ấm áp hơn... những ngày bình yên bên Vinh rồi sẽ xóa hết những ngày buồn thương trước đây.

Đã đến lúc nói lời chào mùa mới - mùa yêu trở lại.

Spring Time 2015.

Tròn vẹn những nhớ thương

(Tặng anh - người đã cho em năng lực phi thường - đó là biết nhớ mãi về một người)

Câu chuyện kể về anh và em.

Anh - 24 tuổi, người hùng tâm lý trong mắt em, hiền lành và ấm áp.

Em - 19 tuổi, người trẻ trưởng thành và khôn ngoan.

Định mệnh của Chúa trời đã mang anh, mang em, cho hai ta đến bên nhau.

Anh thương em. Em yêu anh nhiều. Thứ tình yêu ngọt ngào với những dư vị thật thà của tuổi thanh xuân. *Có lẽ nhiều năm tháng qua đi, anh và em sẽ còn nhớ mãi về bức tranh tình yêu được thêu dệt bằng những yêu thương, giản dị và chân thành. Ta vẫn nhớ về nhau, và bình yên như thế!*

Chuyện của anh

Anh sinh ra và lớn lên trong một gia đình thiếu hụt người cha. Ba anh mất do căn bệnh ung thư, lúc đó anh còn rất nhỏ. Bởi vậy, anh là đứa trẻ mồ côi từ khi còn thơ bé.

Anh kể, nhớ mãi cái buổi hôm ấy, ba ân cần gọi anh lại và đưa cho vài đồng bạc lẻ để đi mua kẹo mút hình con gấu mà anh thích ăn. Anh vui sướng cảm ơn ba rồi rít, và chạy lon ton đi mua kẹo. Nhưng khi trở về thì chợt thấy ba đã nằm im ở đó, mắt nhắm nghiền lại, hiên lạnh. Cha xứ mặc áo đen, choàng sợi dây các phép thuật màu tím đã kịp tới rảy nước thánh lên người ba, họ hàng đã kéo đến từ lúc nào chập cả căn phòng nhỏ chỗ ba nằm, mắt ai cũng đỏ hoe, anh cũng không cầm được nước mắt. Mẹ bước đến ôm anh vào lòng và khóc nức nở, bàn tay mẹ bắt chặt vào vai anh để không gục ngã.

Anh thấy cuộc đời mình mất mát từ khi ấy. Anh đau, nhưng nỗi đau không gào lên thành lời được. Cảm giác như đó không phải chuyện của gia đình anh mà nó thuộc về một ai đó khác. *Đón đau vô cùng là khoảnh khắc ta chợt mất đi người mà ta thương yêu nhất.*

Chuyện xảy ra cũng lâu lắm rồi, hồi ấy anh còn là một cậu nhóc học lớp 2 và chưa thể hiểu được nhiều điều. Phải đến nhiều tuần, nhiều ngày sau đó, anh vẫn cứ lặng lẽ. Mẹ kể, có đôi lần trong giấc mơ, anh cũng gọi tên ba không ngớt. Rất nhiều đêm, anh tỉnh giấc trong nước mắt ướt đầm gối, đầu rã ng ban ngày, anh cố gắng kìm nén ngăn không để mình khóc. Mẹ nhìn anh, thương xót tới nhói lòng.

Tháng năm dường như là phương thuốc tốt nhất để chữa lành những thương tổn và mất mát.

Rồi ngày tháng qua đi, mẹ dìu dắt, nuôi nấng anh khôn lớn thành người. Bà luôn dành tất cả tình yêu thương bao bọc để chở che cho anh. Mẹ anh làm nghề y, kế thừa nghiệp ông ngoại bác thuốc đông y. Với sự đòi hỏi tỉ mỉ và độ chính xác cao trong công việc, nên với việc giáo dục con cái, mẹ cũng rất nghiêm nghị và kỹ tính. Cũng

hơn hết là mẹ mong anh luôn ngoan ngoãn, nghe lời, sớm dọn dĩ và trưởng thành hơn.

Khi tình anh em trở nên thân thiết, có lần anh chia sẻ với em, trong một lần chúng ta đi ăn đêm tại quán nhỏ trên vỉa hè, anh nói thì thào trong men say ngà ngà vì có uống dăm chai bia: “Giá như, ba anh không mất sớm. Giá như, ba vẫn còn ở bên anh để những lúc yếu lòng nhất anh có thể tựa vào vai ba để san sẻ, để ba có thể hiểu tâm lý của một thằng con trai đương tuổi mới lớn, tiếp thêm cho anh phần nào sự mạnh mẽ, sự cứng rắn của ông. Giá như, mẹ anh không quá nghiêm khắc và cấm cản anh bất cứ điều gì. Nếu không, anh đã chẳng gâ n gũi nhiều với bọn con trai khác hơn mức bình thường để giờ này cũng có thể có một tình yêu bình thường, giản dị giống như người ta. Nhưng rốt cuộc, anh cũng chẳng nên trách cứ mẹ làm gì. Dù sao thì mẹ cũng luôn mong anh được hạnh phúc. Bà đã dạy anh cách thương yêu một người là như thế nào. Anh dành hết những thứ tình cảm chân thành ấy cho em, theo cách yêu của mẹ đã dạy. Rồi mẹ gửi anh vào trong nhà xứ để theo đuổi lý tưởng mơ ước từ hồi bé của mình. Và anh gặp được em, anh như hiểu ra rằng, có lẽ chính em là tâm hồn đồng điệu của anh. Cuối cùng, anh đã chọn em mà không toan tính, không do dự. Cũng chỉ bởi tình yêu và sự quan tâm của em khiến anh tin tưởng và thấy ấm áp và được an ủi nhiều. Em bước vào cuộc đời anh, mang theo bao sắc màu tươi vui và tràn ngập tình yêu. *Sự thật thà, dễ thương giúp tình yêu trở nên trong veo, nổi bật - nếu có cũng trong veo. Và mọi thứ trong veo sẽ trở nên sáng tinh khiết.* Anh hạnh phúc với tình yêu của mình”.

Làm sao có thể không yêu một người chưa bao giờ thôi xúc động khi nhận được những món quà bé xinh từ em, dù chúng rất giản dị và không hề đắt tiền.

Là những chiếc bookmark in hình ảnh ngộ nghĩnh, mộc mạc với những slogan đầy nhiệt huyết, tin yêu và cổ vũ mà em đã dành được từ phần quà tặng đính kèm sách rồi đem tặng lại nó cho anh. Bởi em biết anh mê đọc sách và em vẫn hay lui tới nhà anh cùng pha tách cafe sữa cỡ lớn rồi ngồi nhâm nhi bên kệ sách cùng anh, cùng lắng nghe nhạc của Yiruma nhẹ nhàng, sâu lắng. Điều đó cũng khiến anh hiểu rằng, chưa khi nào em ngừng hướng về phía anh. Bằng những cuốn sách em đọc, chỉ vì muốn biết thêm nhiều thứ để kể cho anh nghe để mong anh được vui, mong anh được cười, giải tỏa đi những căng thẳng.

Hay như chiếc cốc in dòng chữ “Our life will become more fine” màu xanh lá mà em mua tặng anh, nó thay em ở bên cạnh anh, ngày ngày chăm sóc cho anh. Hơi ấm nồng tỏa ra dây mùi cafe sẽ thay em ủi an anh mỗi khi cô đơn. Thứ nước mát lạnh trong chiếc cốc xoa dịu cơn khát cho anh mỗi khi mệt mỏi.

Những chiếc u thứ Bảy, em cùng anh tới nguyện đường cắm hoa. Những bình hoa đồng nội có hồn và đẹp sắc lạ. Em là đứa trẻ ngoan, thông minh và rất có năng khiếu. Cả những sớm chiều cùng em trên con đường đi đi, về về tới nhà thờ xứ Khiết Kỷ.

Và còn nhiều thứ khác mà em mang đến cho cuộc sống của anh, tươi mới và sống động. Như em vậy, đã mang đến cho anh sự trong lành nhất mà mình có, bằng thứ tình cảm rất đổi vẹn nguyên, chân thành.

Và anh yêu em đã như thế đó, rất trong sáng và cao quý thứ “tình cảm anh dành cho em”, nhưng thứ tình cảm đó vẫn luôn bị anh đè chùng vì sợ nó đi quá giới hạn. Chính vì thế mà nó luôn luôn phải sống trong sự kiềm tỏa của bản năng, của những kì thị hà khắc. Có đôi lần nó lên ra sau vườn khóc một mình, thôn thức... Tuy nhiên, nó cũng mừng vì vẫn còn được sống sót... Anh yêu em,

vì em yêu anh nhiều, có khi nhiều hơn anh yêu em. Vì anh đã trưởng thành, anh nhận thức được tình yêu anh dành cho Chúa, tình yêu ấy đã chiếm lấy con người anh, vì thế nếu trong cuộc đời này có ai đó dành cho anh thứ tình cảm dễ mến thì anh sẽ rất trân trọng. Tuy nhiên, nếu nó ra đi, anh cũng sẽ không quá bám víu. Vì anh luôn nhớ mình là một người đi tu. Bây giờ khi chưa chính thức bước vào đời sống đó, anh đón nhận những tình cảm người khác dành cho anh như một món quà mà Chúa gửi đến, miễn là anh vẫn luôn đặt Chúa lên trên hết mọi thứ, để từ đó có tâm lòng bao dung yêu người yêu anh hết lòng - những nơi thực sự rất cần!

Em lắng nghe những gì anh chia sẻ. Anh rõ ràng sẽ như một cơn gió đại ngàn bao la, chẳng ai có thể níu chân lại được. Lời anh nói hôm nào cứ gọi lại trong đầu em, kéo theo biết bao những dự cảm, những lo lắng mơ hồ chẳng hiểu rõ. Liệu rằng có thể nắm tay nhau đi đến cuối con đường đầy nắng, gió, mưa bay...hay không? Hay rốt cuộc, cũng chỉ đi cùng nhau một đoạn đường, rồi dừng lại. Buồn làm sao có thể buông lơi, dấu biết rằng những lời anh nói chưa thực sự xảy ra, nhưng chỉ nghĩ đến thôi nó đã khiến em suy nghĩ mông lung về chuyện của đôi mình. Điều em lo lắng, rồi một ngày cũng sẽ xảy ra...

Chúng ta đã hẹn hò và nắm tay, bên nhau chưa được bao lâu thì đã vội vàng chia tay. Chợt nhận ra những mảnh ghét vừa khít ban đầu không phải là những yêu cầu để tin rằng cuối cùng chúng sẽ hoàn thành một bức tranh đẹp đẽ... Nhưng khi nhớ lại những kỷ niệm thì đã thấy rất vui và không ân hận vì đã từng có nhau trong đời. Quan trọng nhất là chúng ta đã yêu nhau hết lòng, hết dạ và vô cùng thật thà. Dù là một quãng thời gian, dù chỉ chung một đoạn đường cùng nhau.

Chuyện của em

Bỗng nhiên, năm em tròn 19 tuổi. Em đi du học về chuyên ngành truyền thông và quảng cáo, quyết định đột ngột quá khiến anh không kịp trở tay. Hồ sơ xin học bổng của em đã được duyệt. Tài chính nhà em đầy đủ. Buổi phỏng vấn xin visa thành công trơn tru, tốt đẹp. Thông điệp em gửi đến anh ngắn gọn nói rằng: “Em đã sẵn sàng cho cuộc sống mới tại trường đại học thánh Gio-an rô-i. Tạm biệt anh nhé! Em sẽ nhớ anh rất nhiều”. Em đã không chọn cách gục mặt trên vai anh mà khóc òa, bởi làm như thế cả hai chúng ta sẽ mê mẩn yếu lắm. Em đã không cần bờ vai anh, vì vốn dĩ bờ vai ấy rô-i cũng rời xa em sớm thôi. Em úp mặt vào lòng bàn tay, chỉ thấy toàn là bóng tối tĩnh mịch và dạn dĩ, nơi em thấy mình được bình yên chốc lát. Em tìm về bên lời cam kết nguyện và thề thì.

Anh đành thắt lòng để em rời xa, dù chẳng hề mong muốn. Nhưng sẽ là một chân trời mới được mở ra cho con người trẻ trung và tài năng như em. Anh biết, trong lòng mình sẽ thoáng dang nên những nhịp buồn mệnh mang không tên, về sự ra đi của em. Nhưng biết sao bây giờ?

Anh nghĩ, cuộc sống là không ngừng đón nhận. Không được ở bên người mình yêu cũng là một ý niệm của cuộc đời, nên anh cũng đón nhận và chấp nhận thôi. Anh luôn thương em. Để quên được em cũng là một khó khăn rất lớn. Em có biết những mất mát, những hy sinh này.

Anh vẫn còn nhớ ngày tiễn em ra phi trường. Em cười - nụ cười có đôi nét méo mào, rô-i đùa nghịch bảo: “Có ôm em không đây? Không mai này em thành người nổi tiếng rô-i, em không cho ôm đâu nhé!”. Rô-i anh vòng tay ôm em, rụt rè. Anh muốn nói với em thật nhiều trong buổi hôm ấy, nhưng lời nói còn vương trên môi,

mà chúng ta đã đành phải chia tay mất rồi. Anh nhớ, vòng ôm ấy chẳng đủ ấm được, vì trời buổi đêm ở sân bay lạnh khủng khiếp. Chúng ta đã tạm biệt nhau, hệt như hai người anh - em. Không hẹn ước, không thể thốt gì nữa. Nhưng lúc về, lác lác trên chuyến xe buýt đầu tiên của ngày, vắng người, anh ngạc nhiên vì thấy khóe mắt mình cay xè. *Và anh chợt nghĩ, đôi khi, có những cuộc chia ly không hẳn là xấu, mà chỉ là nó sẽ đưa chúng ta tiến gần về tương lai hơn mà thôi.* Phải không em?

Tháng năm đi qua, em đi, rồi em sẽ lại trở về nơi này, để nói lời xin chào. Chào anh, một người em đã từng rất mực thương yêu. Một ngày nào đó gặp lại, hy vọng chúng ta có thể nói với nhau nhiều hơn. Biệt đầu.

Chuyện của mình đã từng rất vui.

Một buổi sáng sớm lạnh của mùa Đông, anh đi lễ nhà thờ với mẹ về, thấy hộp thư trước thềm nhà bỗng nhiên hết buồn bã triền miên. Lá thư của em gửi về từ một miền đất xa xôi, bỗng dung anh hô i hộp vô cùng khi cầm bao thư ấy trên tay. Anh vội vàng bóc tách lớp phong bì, tấm postcard em viết có đôi dòng. Anh đọc, lòng thoáng vui lên biệt bao, mà không hiểu sao khi đọc xong những lời em nhắn nhủ, mắt anh ướt nhòe đi lúc nào không hay. Anh đã trở nên nhạy cảm từ lúc nào không hay! Nhưng thật đáng ý! Trong lòng anh vẫn cứ đau đáu rằng, liệu ở phương trời xa xôi ấy, liệu rằng em của anh có đang thực sự hạnh phúc, những phỏng đoán không chắc chắn và mơ hồ về em luôn làm lòng anh khẽ nhói lên, lo lắng không yên. Và còn buồn phiền suốt một thời gian dài nữa!

Rồi anh chỉ thôi muộn phiền vào một buổi sáng mùa Xuân, hôm thu trước hiên nhà có thư của em gửi về cũng từ một thành

phố xa nơi anh đang ở. Chỉ duy nhất tấm hình em cười rạng rỡ được chụp trong khuôn viên trường đại học thánh Gio-an ở mãi tận bên nước Pháp xa xôi. Với duy nhất một dòng chú thích ngắn gọn: “Năm tháng được yêu thích nhất”. Chỉ cần như thế thôi anh đã cảm thấy vui mừng lắm rồi. Bất giác, có một cảm giác dịu dàng xông nhẹ lên trái tim anh, đầy ắp ỉn an. Vì ỉt ra em của anh đang sống trọn vẹn những tháng ngày ỉn ỏn, vui vẻ và hạnh phúc rồi.

Nhìn ngược lên bầu trời tháng hai đẹp như một chiếc đĩa thủy tinh xanh ngắt, anh thẳm nguyện cầu, mong em mãi được an lành, hạnh phúc bên những gì con tim em đã chọn và em đang có.

Rồi tôi mở laptop, gõ một dòng email gửi cho em, trái tim tôi không còn cảm thấy nặng trĩu như mọi lần nữa.

Baby Blue thương mê n!

Hoàn cảnh và số phận không cho chúng ta ở bên nhau. Tuy nhiên, tình yêu của chúng ta mãi còn nguyên vẹn. Không ở bên nhau nhưng ta vẫn hiểu nhau trong lời cầu nguyện. Sau này, khi đã vào đan viện, anh sẽ không bao giờ hối hận vì đã từng yêu em, người yêu đầu à! Trong tương lại, anh sẽ giữ mãi tình cảm tự mình, nhưng nó sẽ từ từ chuyển hóa từ tình yêu thành tình anh - em, vì tất cả đều đẹp và hạnh phúc. Anh sẽ luôn dành tặng em những tình cảm tự nhiên nhất, trong sáng nhất. Em đừng buồn và nhớ anh nhiều. Sau cuộc sống trần gian này, hai ta sẽ yêu nhau trong tình yêu vĩnh cửu của Chúa đến muôn đời.

Anh chờ em nhé!

Yêu thương.

Anh J

Tôi gửi mail đi cho em. Trong giấc mơ, tôi mơ về khung cảnh chúng tôi đã từng nắm tay trên con đường lộng gió của năm tháng ngày xưa, nhưng hình ảnh ấy thân thuộc như vừa mới xảy ra. À, chợt nhận ra, chúng tôi đã cùng nhau đi qua cả một đoạn đường dài rồi đấy! Giờ đã là lúc bắt đầu con đường riêng của mỗi người, để tất cả đều vui vẻ và hạnh phúc. Chúa sẽ luôn che chở cho chúng ta.

Cuộc đời dài rộng này em cứ bước, tôi luôn mong em cảm nhận được ân tình của Chúa trên từng chặng đường đi.

Dẫu sao thì, chuyện của chúng tôi đã từng rất vui.

Và chỉ có chúng tôi yêu nhau như thế! Trong tròn vẹn thương nhớ. Trong vòng tay kỳ diệu của Chúa.

Người yêu đầu

Tặng D - người đã cùng gạt đi bóng tối, xót xa trong cuộc đời.

Ngăn nắp xếp lại những điều đã qua

Đã hai ngày liền tôi ở lì trong phòng chỉ để đọc sách, lướt web, xem phim và tập cách quên đi.... Nhưng đến ngày thứ ba thì mọi thứ bỗng trở nên nhàm chán và nhạt nhẽo tới mức ngán ngẫm.

Suốt mấy bữa nay, tôi đã ru rú trong phòng riêng như thế! Và chắc bạn đã tự thắ c mắ c ngay từ đầ u câu chuyện, rằ ng tại sao tôi lại đang phải tập cách...quên đi, phải không?

Là câu chuyện tôi yêu Hà, nhiề u và rấ t nhiề u. Cô gái nhỏ dễ thương, ngoan hiề n và đáng yêu.

“Này, anh đã quan sát và để ý tới em lâu lắm rồi đó! Có biế t là anh thích em không?”- câu nói của tôi có lẽ hơi... thô nhưng mà thật. Đó cũng chính là câu nói đã rút đi bao nhiêu can đảm trong lòng tôi để tôi có thể nói với em. Nhưng trái với dự đoán của mình, Hà không có thái độ hay biểu cảm gì đặc biệt trước câu nói như một lời...tỏ tình đó của tôi. Em nhìn vào ánh mắ t tôi, trả lời đơn giản:

“Thế à! Nhưng em chưa sẵn sàng anh à...”, có lẽ đó là câu trả lời buồn nhấ t mà tôi nhận được từ em. Tôi đã gom hế t bao can đảm mà thành thật như thế rồ i. Và có lẽ em cũng thật lòng đế n vậy rồ i. Thì ra, coi như chúng tôi chưa đúng thời điểm rồ i. Điề u ấy y cho thấ y rằ ng, chúng tôi có thể là... bạn hoặc không hơn.

Em và tôi từ dạo ấy trở nên có khoảng cách và khó gần tới kì lạ. Mọi thứ giữa cả hai đã thôi không còn tự nhiên nữa, gượng gạo và né tránh. Tất cả những điều đó khiến tôi hẫng, buồn không tả nổi. Tôi thờ dài và chán nản.

Mọi chuyện xảy đến như một bí mật giữa tôi và Hà. Cũng không ai biết được cơn thất tình ở tuổi 21 của tôi như thế! Tốt hơn là nên giữ im lặng. Tôi lặng lẽ đối mặt và muốn đi xuyên qua nó. Rồi mọi thứ sẽ chóng qua thôi. Rồi cũng phải quên đi tất cả những chênchao, hẫng hụt ấy để xếp gọn lại mọi thứ vào quá khứ một cách ngăn nắp nhất. Suy cho cùng, đã là quá khứ thì nên để nó ngủ yên và ngủ thật sâu.

À, nói có vẻ hay như lời thoại trong phim vậy đó! Nhưng không, thực ra là tôi vẫn đang dối lòng mình đó!

Buồn nhưng làm sao buồn là thế!

Làm điều gì đó để yêu đời?

Đôi khi việc ta nhậm nhăng nỗi buồn cũng là một cách để thưởng thức cuộc sống. Nhưng vốn dĩ cuộc sống đâu chỉ có mãi những nỗi buồn phải không?

Trở n trong nhà mãi rồi. Tôi đưa tay mở cánh cửa sổ nhỏ đã khép chặt mấy ngày qua, từ khung cửa sổ phản chiếu thứ nắng mờ màng và hơi yếu, nhưng vẫn có chút ấm áp len lỏi vào trong căn phòng vốn chỉ có mình tôi. Ngoài trời vẫn có nắng tỏa nhẹ nhàng, thế mà chỉ có riêng lòng người dạo trước là lạnh lạnh, ứ đọng sau một cuộc tình. Tôi với tay lấy thêm áo khoác để mặc và bước ra ngoài.

Một buổi sáng rất hiên và bình dị.

Tôi có cả một khoảng thời gian dài và rảnh rỗi. Tôi nhớ ra vườn cây nhỏ mà ba và tôi cùng trồng, đã từ lâu tôi mãi miết hò hẹn đây đó và quên đi thú vui với cây cối xanh ngắt hiên hòa. Có chậu cây cần tôi thay đất. Xới lại mảnh đất nhỏ để trồng thêm vài thứ cây nhỏ xinh.

Tôi sẽ đi chợ để lên thực đơn cho nguyên ngày đầy đủ thay vì cơm hàng, cơm hộp như mọi khi.

Tôi muốn gọi đám bạn thân ngồi cà phê tán gẫu, kể lể nói chuyện thay vì những lúc ngồi lướt web, xem phim tốn một lượng thời gian không cần thiết. Ờ thì lên lịch sớm thôi, chần chừ gì nữa?

Tất cả những điều đó, như một cách tôi sẽ làm để yêu đời hơn.

Nhưng lại ngờ nghệch nói với chính mình rằng: giá như, mình làm những điều đó cùng ai đó nhỉ!

Có ai đó đang bên cạnh tôi không?

Hàng xóm quen thuộc

“Anh Duy có vẻ thích cây cối thế nhỉ?”- Mi hỏi tôi bằng giọng hân hoan mà cô bé vốn có.

Khi đó, tôi mới chú ý rằng bao lâu nay mình thích gắn bó với những mầm cây xanh, tôi trồng chúng và nâng niu trù mến.

Mi là cô bé hàng xóm ở sát vách nhà tôi, chỉ cách nhau một hàng rào hoa giấy hồng hồng. Cô bé nhỏ hơn tôi 2 tuổi. Em hiền lành, đáng yêu, khéo léo và nữ tính vô cùng. Tôi không nhớ em đã từng

chung chia với ông anh này bao mẻ bánh em tự tay nhào bột, bỏ vào lò nướng. Những ly sinh tô em tự pha chế ngọt lành. Những miếng cơm cuộn gọn ghẽ và thơm ngon... Và nhiều thứ ăn được một cách ngon ngon, nhiều thứ bé xinh khác mà em tặng tôi. Em giản dị nói: “Nhà em có mỗi mình em, nhiều lúc thấy buồn gì đâu, muốn có một người anh trai như anh là thấy vui vui rồi, anh đồng ý nhé?” Tôi gật đầu chứ, vì em thật thà và dễ mến thế cơ mà. Tự bao giờ, chúng tôi đã trở nên thân thiết như thế, không chỉ riêng trong khoản chia sẻ đồ ăn, mà còn trong nhiều câu chuyện cuộc sống khác nữa, tôi và em đem ra chia sẻ cùng nhau. Mi và tôi thì thân với nhau rồi.

À, chuyện ngộ n con thât tình của tôi ý mà, hình như tôi chưa có kể với em đâu.

“Những chuyện buồn của anh, có thể tới một ngày nào đó mới chia sẻ cùng em được, Mi à”, tôi tự thì thầm một mình như thế với em.

+ + +

“Em nghĩ mình nên sang nhà thăm anh. Vì mấy ngày nay em cứ thấy anh ở trong nhà miết. Anh vẫn ổn đấy chứ? Em không muốn anh cô đơn mãi đâu, vì ít ra, anh còn có hàng xóm là em mà”. Mi sang nhà tôi, em nhí nhảnh, nói cười luôn miệng. Tôi cũng nở nụ cười bình ổn trước thái độ quan tâm của em với mình.

Em mang sang phòng tôi chút bánh quy có nhân nho khô em tự nướng với vài túi trà hương hoa cúc. Uống trà và ăn bánh, thứ đồ ăn – nước uống giúp chúng tôi giữ ấm trước làn gió lạnh của mùa Đông. Tôi chậm rãi thưởng thức bánh và trà. Đối diện với tôi là Mi, em giữ cốc trà ấm bằng cả hai tay, thổi phù phù như một đứa con

nít. Tôi nhìn em như thế, tự nhiên trong lòng thấy cũng nhẹ vui đi phần nào.

“Sao bữa nay trầm tư vậy anh?”, những thắc mắc của Mi khiến tôi ngây người. Chưa kịp trả lời, Mi đã nói tiếp:

“Anh có tâm sự gì phải không?” - tôi mỉm cười với em, như cách duy nhất để xóa đi mọi thứ khiến em không để ý tới nữa. Nhưng...

“Anh Duy có hé nụ cười đúng không? Đó! Anh Duy thấy không? Mi nói đúng mà, rồi anh sẽ hé t buôn thôi.”

Em lại cười, nụ cười khoe hàm răng trắng với chiếc răng khểnh nhìn duyên lắm! Sự nhí nhảnh và tươi vui của em như một điểm sáng trong ngày mùa Đông âm đạm của tôi.

Rốt cuộc tôi cũng kể cho em - một người không hẳn là xa lạ, không hẳn là thân quen, mà là cực kì thân quen với tôi. Lúc nghe tôi kể chuyện em đã không khỏi ngạc nhiên về chuyện tình đã qua của tôi.

“Anh Duy có biết không? Không phải là em chưa từng trải qua cảm giác đó! Thực ra, hồi mới chia tay, em cũng đau khổ, vật vã nhiều lắm! Cảm giác đó giống như những ngày tắm trời và u ám nhất mà em từng đi qua vậy. Đương nhiên, hồi đó, vẫn có anh là hàng xóm, nhưng em đã giã u nhem đi vậy đó! Em đã đi qua những ngày không tưởng như thế! Em không nhớ mình đã từng buôn tới cỡ nào? Cho tới nay, em vẫn còn nhớ những kí ức về nó. Nhưng những ngày như thế đã qua đi rồi, nó không làm phiền em nhiều nữa. Vì chuyện hẳn nhiên phải như thế! Tình cảm của người ta dành cho mình nên biến mất đi như vậy, như một lời chia tay đặt dấu u

hiệu chấ m dứt, còn hơn tự mình cảm thấ y yêu thương nhạt dầ n”-
Mi trầ m ngâm.

Khi ấy, tôi nhìn vào đôi mắ t của em, như thấ y mình đang nhớ về những tháng năm tuổi trẻ trước đây. Những năm tháng đã chứa đựng hoài niệm của một thời đã xa mà vẫn nhớ hoài không nguôi.

Tôi muố n lại gầ n nắ m lắ y tay em và nói, có tôi ở đây bên cạnh em rồi. Dẫu tôi chẳng khá hơn em là bao, vừa mới chên chao sau một cuộc tình không thành. Mi đã quan tâm tới tôi nhiề u, em đã ở bên cạnh tôi những lúc vui, cả những lúc trầ m buồn như thế ! Có đôi lúc, tôi tự hỏi, tại sao Chúa trời lại đem đế n cho tôi một người hàng xóm vui tính, và hơn nữa đó lại là người tôi có thể trò chuyện, chia sẻ cùng?

Mi - một người còn ở lại bên tôi. Là một người em nhỏ tuổi, cũng như là một người bạn mà người anh như tôi có thể sẻ chia những chuyện buồn - vui, từ trước đó cho đế n khi nào không còn muố n nhìn mặt nhau nữa. Chắ c cũng còn lâu thật lâu nữa... phải không em?

Tôi thoáng nghĩ về chuyện tình đã qua, về Hà. Có lẽ cô ấy chưa bao giờ cảm nhận được rằng, tôi đã yêu cô ấy nhiề u như tôi vẫn nghĩ. Để rồi một ngày tôi gom hế t can đảm mình có để nói với cô ấy những lời thật lòng nhấ t, dù có hơi thô và không được mượt mà lắ m như những chuyện tình trong phim. Nhưng đáp lại là thái độ điề m nhiên của Hà – em chưa sẵn sàng gắ n bó và cảm nhận, điề u đó chẳng khác gì tôi không chạm được tới em, dù trước đó tôi đã cố gắ ng rấ t nhiề u. Vậy là chúng tôi lặng im đố i mặt với nhau như thế ! Điề u đó khác gì một lời chia tay không lời. Người ta có thể làm tổn thương nhau mà không câ n nói, hay hành động gì sao? Nế u không, tại sao tôi vẫn thấ y nhói trong lòng và ủ dột suố t những ngày Đông lạnh giá.

“Chắc tại anh đã kỳ vọng ở cô ấy nhiều! Một lời yêu? Và rồi đón đau vô cùng là khoảnh khắc tình yêu của ta không được đáp lại như những gì ta đã kỳ vọng”- Mi nói như cho chính mình và cho cả tôi nữa.

Đến lúc đó, em rơi nước mắt, lần đầu tiên tôi thấy em khóc. Thực ra thì cô bé luôn tỏ ra mạnh mẽ và đi qua nỗi buồn như thế, nhưng thực ra có ai biết rằng Mi đã và đang phải đối mặt với điều gì?

Chừng đó thời gian, chúng tôi vờ như mình vẫn ổn, vờ như mình không cần, vờ như mình không đau... Nhưng thực ra, thì trái tim đều rệu rã và tổn thương thẳm lặng. Chúng tôi ở cạnh nhau như hai kẻ thất tình thực sự muốn được ai đó quan tâm. Và đến bây giờ, khi tất cả mọi đau khổ trong quá khứ đã được xếp gọn lại và được ngủ yên. Thì ít ra, ở đây tôi còn có Mi. Thì ít ra, em còn có tôi.

Và từ dạo ấy, chúng tôi đón nhận sự quan tâm thực sự của nhau. Thằng hoặc có những nỗi niềm, chúng tôi đều nói ra cùng nhau, chỉ để chắc chắn rằng cả hai đều ổn và không ai phải một mình đối mặt. Đơn giản vậy thôi!

Qua đi một quãng thời gian, chúng tôi đã đồng hành bên nhau trong nhiều điều như thế!

Tìm thấy ai đó trong cuộc đời

Vào một ngày tôi và Mi - cô hàng xóm nhỏ và đáng yêu đã thực sự tìm thấy nhau trong sự đồng điệu đến không ngờ, cứ cho rằng bao năm tháng trước đó, chúng tôi đã đồng hành bên cạnh nhau, cũng là may mắn của cuộc đời sắp đặt. Suốt quãng thời gian tuổi

trẻ cho đến bây giờ, chúng tôi tự thấy mình chẳng phải hời tiếu gì nữa, vì có được những điều để thành thật chia sẻ và nói hết ra những nỗi niềm riêng.

+ + +

Đến một ngày...

“Chúng ta đều đã từng tổn thương trong quá khứ! Anh đã tìm được những sự đồng điệu nơi suy tư, nơi tâm tư và nơi tình cảm của em qua những lời chia sẻ rất thật tâm, những nụ cười cả những giọt nước mắt... Sau những ngày anh buồn, anh lẻ loi. Giờ, anh chỉ muốn được dành hết tình cảm để thương yêu ai đó hết lòng. Và anh cũng thương em nhiều lắm, Mi à!” - tôi nhìn sâu vào đáy mắt em và nói hết những điều mình luôn nghĩ.

“Em cũng cần anh để biết rằng, em có thể hạnh phúc thêm một lần nữa. Em cũng thương anh nhiều biết bao” - Mi thở nhẹ đáp bằng ánh mắt mềm mại, sáng vô ngần ngược nhìn tôi.

Và tôi đã biết...

Cảm giác ấy đã trở lại, nhưng người đón nhận không phải là tôi nữa. Mà tôi đã hiểu được cả hai phía, là của cả người nhận và người cho. Cảm giác yêu thương và được yêu thương.

Có lẽ, tôi phải thực sự cảm ơn Mi, vì em đã đến bên đời tôi và ngò i lại chuyện trò với tôi. Từng ngày qua đi, tôi cảm thấy an vui và bình yên với cuộc sống mình đang có, bởi có những điều đã ở lại bên tôi. Dù rằng, trước đó, tôi đã trải qua những ngày xót xa, dằn vặt trong nỗi buồn đau - quãng thời gian thực sự không mấy vui vẻ cũng đã tan mất.

Có những điều đến rất tự nhiên...

Tôi muố n nắ m lắ y tay em, thật á m và chặt. Để xác tín niề m tin rằ ng: tôi đã may mắ n gặp được em giữa dòng đời này.

Có những điề u tự nhiên là thế ! Không phải trùng hợp hay ngẫu nhiên đâu. Vì em thực sự là điề u ở lại và khiế n trái tim tôi có những nhịp đập thương yêu chân thành trở lại, từ cái nắ m tay thật chặt và á m đó!

P/s: Tôi viế t “**Người yêu dắ u**” khi tình cờ nghe giai điệ u bài hát “**Con đường hạnh phúc**” có đoạn:

“Người yêu dắ u hời! Em mãi là mặt trời.

Gạt đi bóng tô i, xót xa trong cuộc đời anh.

Người yêu dắ u hời!

Dẫu cho muôn ngàn sau, anh mãi đợi.

Vì anh biế t rằ ng, con đường hạnh phúc là em.”

Giờ thì bạn đã hiểu tại sao tôi chọn nhan đề` đó rồ i chứ! Vì tôi đã tìm thắ y được người-dắ u-yêu. Cảm ơn bạn đã đọc tới đây. Yêu bạn.

LỜI GIỚI THIỆU

Yêu gần - yêu xa, ai cũng có quà!

Kể bạn nghe, Sài Gòn đã cho tôi một tình yêu xa đích thực như thế này nhé:

Tôi đã học được cách tin tưởng trọn vẹn vào một người. Điều khiến chúng tôi gắn bó với nhau lâu bền chính là lòng tin. Tin vào mọi chuyện người ấy nói, kể cả những chuyện khiến cả hai hạnh phúc hoặc khổ đau. Tin thôi cũng đã là can đảm.

Tôi đã học cách bước qua những đòi hỏi chốc lát. Tôi đã không vội vàng tìm một ai đó khác để khóa lấp nỗi cô đơn, thay vào đó tôi vẫn kiên nhẫn chờ đợi ngày chúng tôi sẽ lại được ở bên nhau.

Tôi đã học cách vươn lên, cố gắng và cố gắng hơn nữa trong khi bản thân đã có lúc cảm thấy mệt mỏi và có ý định bỏ cuộc, muốn buông xuôi tình yêu ấy cho nhẹ lòng. Nhưng không!

Tôi đã học cách chấp nhận yêu một người thì yêu luôn cả khuyết điểm của người đó, mặc dù có những lúc họ lỡ làm trái tim tôi tổn thương.

Tôi đã học cách tự đứng dậy vững vàng sau những lần vấp ngã vì sự yếu đuối mong giòn, bởi tôi luôn nghĩ rằng người kia - họ không hề có lỗi. Và rồi, những nỗi niềm riêng sẽ được xóa nhòa, khi chúng tôi biết thật thà san sẻ cùng nhau.

Tôi đã học được cách hạ bớt cái tôi của mình và bình tâm lắng nghe nhau trong mọi trường hợp. Hạ bớt cả tính ích kỷ cá nhân, kìm nén cả những hờn ghen vụn vặt để tập sống bao dung hơn.

Yêu xa đã giúp tôi trưởng thành và dạn dĩ hơn, cho dù có đôi lúc tôi phải sống với cô đơn. Nhưng có hề gì, vì con tim tôi đã chọn lựa rồi.

Và tình yêu sẽ vượt qua những “dặm dài” cách trở khi hai người có một tâm hồn đồng điệu, thấu hiểu, san sẻ với nhau mọi điều trong cuộc sống.

Nếu bạn cũng yêu một ai đó ở cách xa cả nghìn cây số như tôi thì hãy đọc **“Say Nắng Sài Gòn”** để tìm thấy một phần suy nghĩ và tâm sự đồng điệu với mình trong đó. Còn nếu bạn yêu gần, hãy đọc **“Say nắng Sài Gòn”** để hiểu được tâm sự của những cuộc tình xa và để nhận ra rằng dù yêu gần hay yêu xa cũng sẽ có những khoảnh khắc đẹp đáng nhớ, để biết rằng chúng ta đang yêu.

Tình yêu đủ lớn sẽ là động lực giúp bạn kiên nhẫn chờ đợi người mình yêu thương cho dù khoảng cách của hai người có là bao xa đi chăng nữa. Khi yêu một người ở gần hay ở xa, chắc chắn bạn sẽ vui, sẽ buồn... Nhưng sẽ không hối tiếc nhé, được không? Và hãy hài lòng với hoa trái mà cuộc đời dành riêng cho bạn. Bởi vì, bạn luôn xứng đáng nhận được phần quà như thế!

-Hamlet Duy Thành-

Mục Lục

Lời giới thiệu

Tình yêu cần có hai người

Vượt qua những dặm dài

Bên anh ấy!

Khi tôi 20

Yêu xa là gì?

Say nắng Sài Gòn

Thời gian của chúng tôi

Người bạn đồng hành

Sớm mai anh sẽ trở về

Những cuộc gặp gỡ

Xóa hết những nỗi cô đơn

Sau khi hết yêu một người

Mùa yêu trở lại

Tròn vẹn những nhớ thương

Người yêu đầu

33. Spalding, Hành trình về phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr.186.
34. Spalding, Hành trình về phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr.196, 197.
35. Spalding, Hành trình về Phương Đông, NXB T.giáo, 2009, tr.187.
36. Sách đã dẫn, tr.1988.
37. Sách đã dẫn, tr.196.
38. Sách đã dẫn, tr.192.
39. Spalding, Hành trình về Phương Đông, NXB T.giáo, 2009, tr.193.
40. Thích Thanh Từ, Tu là chuyên nghiệp, Thành Hội Phật Giáo, 1993, tr.23.
41. Sách đã dẫn, tr.53.
42. Spalding, Hành trình về Phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr 189,190.
43. Sách đã dẫn, tr.191.
44. Đoàn Xuân Mượu, Khoa học và những vấn đề tâm linh, NXB T.N, 2010, tr136.
45. Báo Khoa học và đời sống số 100 (2627), 20/08/2011, tr.10.
46. Báo đã dẫn số 125 (2652), 18/10/2011, tr.10
47. Đoàn Xuân Mượu, Khoa học và vấn đề Tâm linh, NXB T.N, 2010, tr.135.
48. Spalding, Hành trình về Phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr190.
49. Vietnam.net 17.00PM ngày 03/12/2010
50. Hồng Quang, Những vấn đề kiếp sau, NXB Phương Đông, 2011, tr129.
51. Sách đã dẫn trang 130.
52. Thích Nguyên Tạng, Chết và tái sinh, NXB Phương Đông, 2007, tr85.
53. Spalding hành trình về phương Đông phật giới, 2009, tr191.
54. Spalding hành trình về phương Đông phật giới, 2009, tr190.
1. Diệu Hạnh, Bùi Xuân Lý, Chết vào Trung âm và tái sinh NXB T.Giáo 2011, tr.118-119
1. Đồn Mượu, Con người là tiểu vũ trụ, NXB TN 2010, tr.94.
2. Đồn Xuân Mượu, Khoa học và vấn đề tâm linh, NXB TN 2010, tr.84
3. Spalding, Hành trình về phương Đông, NXB BTG 2009, tr.112.
4. Thiệu Vĩ Hoa, Chu dịch với dự đoán học, NXB VHHTT 1995, tr.90.
1. Spalding, Hành trình về phương Đông, NXB Thế giới, 2009, tr.28.

2. Đoàn Xuân Mượu, Khoa học và vấn đề tâm linh, NXB TN, 2010, tr.79.
3. Hồng Quang, Những vấn đề kiếp sau, NXB Phương Đông, 2011, tr.64.
4. Giáo trình Diệu Hạnh và Chân Giác Bùi Xuân Lý, NXB Tôn giáo, 2011, tr.19.
5. Châm Tâm, Niết Bàn Khái luận, NXB Tôn Giáo, 2006, tr.70-71.
6. Sách vừa dẫn, tr71
7. Hồng Quang biên dịch, Những vấn đề kiếp sau, NXB Phương Đông, 2011, tr.16.
8. Sách đã dẫn, tr.17.
9. Vũ Đức Huynh, Tổng luận về tướng pháp, NXB Hải Phòng, 2009, tr.8.
10. James Van Praagh, Lê Tuyên dịch Lê Già hiệu đính, NXB Đồng Nai, 2010, tr.7.
11. Chân tâm, Niết Bàn khái luận, NXB Tôn giáo, 2006, tr. 155.
12. Giáo Trình Diệu Hạnh (dịch), Chết vào thân Trung ấm, NXB Tôn Giáo, 2008, tr.33.
13. Giáo trình Diệu Hạnh và Chân giác Bùi Xuân Lý, Chết vào Trung ấm và Tái sinh theo Phật giáo Tây Tạng, NXB T.G, 2008, tr.27, 28, 29, 30.
14. Sách đã dẫn tr. 31. 32. 33.
15. Bành Học Vân, Câu chuyện địa ngục, NXB LĐXH, 2008, tr.68.
16. Sách đã dẫn, tr.69
17. Hồng Quang (dịch), Những vấn đề kiếp sau, NXB Phương Đông, 2011, tr.76-77.
- 18 Đoàn Xuân Mượu, Khoa học và vấn đề tâm linh, NXBTN, 2010, tr.135.
- 19, 23(1), 23(2) Sách đã dẫn, tr.136-137.
- 19, 23(1), 23(2) Sách đã dẫn, tr.136-137.
20. James Van Praagh, Lê Tuyên (dịch) NXB Phương Đông, 2011, tr.29, 30.
21. Hồng Quang, Những vấn đề kiếp sau, NXB Phương Đông, 2011, tr.146, 148, 149.
22. James Van Praagh, Lê Tuyên (dịch), Thế giới vô hình, NXB Đồng Nai, 2010, tr.10
- 23 Sách đã dẫn, tr.11. (86)

- 24 Sách đã dẫn, tr.14. (86)
25. James Van Praagh, Lê Tuyên (dịch), Thế giới vô hình, NXB Đồng Nai, 2010, tr.15.
26. James Van Praagh, Lê Tuyên (dịch), Thế giới vô hình, NXB Đồng Nai, 2010, tr.16.
27. Sách đã dẫn, tr.17-18.
28. Sách đã dẫn, tr.10.
1. James Van Praagh, Lê Tuyên (dịch), Thế giới vô hình, NXB Đồng Nai, 2010, tr.32.
2. Giáo Trình Diệu Hạnh, Chết vào Thân Trung ấm và tái sinh, NXB T.G, 2011, tr.98.
3. Thích Nguyên Tạng Chết và tái sinh, NXB P.Đ, 2007, tr.31.
4. Sách đã dẫn, tr.34
5. Thích Nguyên Tạng, Chết và tái sinh, NXB P.Đ, 2007, tr.34.
6. Sách đã dẫn, tr.35
7. Thích Nguyên Tạng, Chết và tái sinh, NXB P.Đ, 2007, tr.94.
8. Thích Nguyên Tạng, Chết và tái sinh, NXB P.Đ, 2007, tr.95.
9. Sách đã dẫn, tr.95
10. Sách đã dẫn, tr.21
11. Thích Thanh Từ, Tu là chuyên nghiệp, Thành hội P.G, 1993, tr.20
12. Vũ Đức Huynh, Tổng luận về tướng pháp, NXB Hải Phòng, 2009, tr.8
13. Bành Học Vân, Câu chuyện về địa ngục, NXB LĐXH, 2008, tr.5
14. Đoàn Xuân Mượng, Khoa học và vấn đề tâm linh, NXB TN, 2010, tr.136
15. TS. Đoàn Xuân Mượng, Khoa học và vấn đề tâm linh, NXB TN, 2010, tr.136
16. Giao Trình Diệu và Chân Giác Bùi Xuân Lý (dịch), Chết vào Thân Trung ấm và tái sinh, NXB T.Giao, 2011, tr.12
17. Giao Trình Diệu và Chân Giác Bùi Xuân Lý (dịch), Chết vào Thân Trung ấm và tái sinh, NXB T.Giao, 2011, tr.13
18. Chân Tâm, Niết Bàn khái luận, NXB T.Giáo, 2006, tr.27.
19. Niết bàn, sách đã dẫn, tr.49.
20. Spalding, Hành trình về phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr.187.

21. Hồng Quang, Những vấn đề kiếp sau, NXB P. Đông, 2011, tr.28, 29, 30.
 22. Niết Bàn khái luận sách đã dẫn.
 23. Chân Tâm, Niết Bàn khái luận, NXB T.Giáo, 2006, tr82.
 24. Spalding - Nguyên Phòng, Hành trình về phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr.187
 25. James Van Praagh - Lê Tuyên, Thế giới vô hình, NXB Đồng Nai, 2010. tr.10,11.
 26. Chân tâm Niết bàn khái luận, NXB T.Giáo, 2006, tr46, 47.
 27. Chân tâm Niết bàn khái luận, NXB T. Giáo, 2006, tr.103
 28. Sách đã dẫn, tr.104.
 29. Sách đã dẫn, tr27.
 30. Chân Tâm, Niết Bàn khái luận, NXB T.Giáo, 2006, tr87.
 31. Spalding, Hành trình về phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr.191.
 32. Sách đã dẫn, tr.188
1. Spalding, Hành trình về phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr.188.
 2. Spalding, Hành trình về phương Đông, NXB T.Giới, 2009, tr.188.
- 1\ Lưu Á Châu sinh năm 1952, hiện là Trung tướng không quân Trung Quốc, Chính ủy Đại học Quốc phòng Trung Quốc, là một nhà văn có tiếng, từng được tặng một số giải thưởng văn học của Trung Quốc.
- 'Số không hạt nhân toàn cầu': tiếng Anh là Global Zero
- Luật rừng Hobbles, tức Hobbles Jungle: Các loài thú trong rừng dựa vào sức mạnh của mình mà giành lấy phần thụ hưởng. Con người cũng hành động như thế và nếu cần thiết, thậm chí họ còn tàn sát lẫn nhau hoặc biến đồng loại thành nô lệ. Đây là một triết lý của Thomas Hobbles (1588 - 1679, người Anh), triết gia duy vật máy móc, ủng hộ chế độ quân chủ chuyên chế, đề xuất Thuyết Kế ược có ảnh hưởng lớn tới thế giới.
- Cuộc chiến tranh 30 năm: Thirty Year's War, cuộc loạn chiến ở Châu Âu trong thời gian 1618 - 1648, chủ yếu diễn ra trên phần đất nay là nước Đức, có sự tham gia của nhiều cường quốc.
- Kế hoạch 14 điểm: còn gọi là Nguyên tắc 14 điểm, Fourteen Points, tức Chương trình hòa bình 14 điểm do Tổng Thống Mỹ Wilson đưa ra ngày 8/1/1918 tại Hội nghị Hòa Bình Paris sau khi chấm dứt Thế chiến I.

Hội Quốc Liên: League of Nations, tổ chức liên minh các quốc gia kiểu như Liên Hợp Quốc hiện nay, tồn tại trong thời gian 1/1920 - 4/1946. Do Thượng viện Mỹ từ chối không cho Mỹ tham gia Hội này nên Hội hoạt động kém hiệu quả. Ngày 18/4/1946 Hội Quốc Liên tuyên bố giải tán (sau khi Liên Hợp Quốc thành lập ngày 24/10/1945).

5\ . Thuyết hồi kết lịch sử: The End of History, quan điểm do Francis Fukuyama đưa ra năm 1989, sau được phát triển trong cuốn 'The End of History and the Last Man' xuất bản năm 1992. Fukuyama là học giả người Mỹ gốc Nhật.

6\ . Tư - rớt: Trust, hình thức liên minh nhiều doanh nghiệp để giảm cạnh tranh, nắm thị trường, định giá cả.

Toynbee: có hai sử gia cùng tên này, nhưng trong sách không viết đầy đủ tên đệm. Theo người dịch, ở đây là Arnold Joseph Toynbee, 1889 - 1975, người Anh, tác giả bộ sách 12 tập 'A Study of History', còn gọi là 'History of the World' rất nổi tiếng, viết về sự thăng trầm của các nền văn minh, xuất bản 1934 - 1961. Ông còn là cố vấn chính về vấn đề Trung Đông của Bộ Ngoại giao Anh thời gian 1918 - 1950.

Trương đại soái: Tức Trương Tác Lâm 1875 - 1928, trùm quân phiệt Phụng hệ (1 phái hệ trong quân phiệt Bắc Dương), từ 1916 làm Đốc quân Phụng Thiên, theo phát xít Nhật, thống trị vùng Đông Bắc Trung Quốc, năm 1920 liên kết với quân phiệt Trực hệ trong chiến tranh giữa Trực hệ với Văn hệ, thắng Văn hệ, đứng đầu chính phủ quân phiệt Bắc Dương (đóng đô Bắc Kinh). Năm 1922 bị Trực hệ đánh bại, rút lên Đông Bắc. Năm 1924 đánh bại Trực hệ, lại đứng đầu chính phủ Bắc Dương. Năm 1928 bị quân đội Quốc dân của Tưởng Giới Thạch đánh bại, rút về Đông Bắc, dọc đường bị chết vì bom Nhật.

Trương thiếu soái tức Trương Học Lương, 1901-2001, nhũ danh Tiểu Lục Tử, con trai Trương Tác Lâm. Từ 1917 theo cha làm việc trong quân đội Phụng hệ. Năm 1928 Lâm chết. Lương lên thay cha làm tổng tư lệnh ba tỉnh Đông Bắc Trung Quốc, và tuyên bố theo chính phủ Dân quốc do Tưởng Giới Thạch làm Tổng thống; nhờ đó thực hiện được việc thống nhất quân đội Trung Quốc. Lương được cử làm Tư lệnh Biên phòng Đông Bắc.

Năm 1936, Lương chủ trương đoàn kết với Hồng quân của Đảng cộng sản Trung Quốc chống Nhật, nhưng Tưởng phản đối. Ngày 12/12/1936 khi Tưởng Giới Thạch đến Tây An thị sát, Lương cùng tướng Dương Hồ Thành bắt giữ Tưởng, yêu cầu thực hiện đoàn kết chống Nhật. Sau khi Tưởng chấp nhận yêu cầu này, Lương đưa Tưởng về Nam Kinh. Tưởng giam lỏng Lương cho đến năm 1946 khi Tưởng chạy ra Đài Loan có mang theo Lương. Đảng cộng sản Trung Quốc đánh giá cao tinh thần yêu nước chống Nhật của Lương.

1\ . Vương đạo: 'đạo của người làm vua' trng triết học chính trị phong kiến Trung Quốc, ý nói chính sách dùng nhân nghĩa trị thiên hạ của vua chúa phong kiến Trung Quốc. Ngược lại là Bá đạo: chính sách dùng vũ lực, cường quyền để trị thiên hạ; Bá đạo còn có nghĩa là ngang ngược xấc láo. Matteo Ricci: Nhà truyền đạo thiên chúa, 1552 - 1610, tên chữ Hán là Lợi Mã Đậ (Li Ma - T'eou), 1582 đến Trung Quốc, 1601 đến Bắc Kinh, quen nhiều học giả ở đây, có công giới thiệu khoa học tự nhiên phương Tây cho Trung Quốc.

An Nam: tên cũ do triều đại nhà Đường Trung Quốc đặt cho Việt Nam.

Miến Điện: Tên cũ của Myanmar.

Nguyên văn chữ Hán: Tế nhược phù khuynh.

Khí Châu Nhai Nghị: 'Bàn việc bỏ quận Châu Nhai'. Năm 112 tr.CN. Hán Vũ Đế chinh phục nước Nam Việt (ở vùng Quảng Đông, đảo Hải Nam), lập 9 quận trên đảo Hải Nam, trong đó có quận Châu Nhai. Nhưng quận này thường xuyên nổi lên chống nhà Hán; quân nhà Hán bất lực không đàn áp nổi. Năm 46 tr. CN, Hán Nguyên Đế trưng cầu ý kiến quần thần giải quyết vấn đề này. Các quan đề nghị bỏ quận Châu Nhai, nhà vua chấp nhận và hạ chiếu chính thức bỏ quận Châu Nhai.

Nguyên văn chữ Hán: Bất thị sát nhân giả năng nhất chi, là một danh ngôn của Mạnh Tử.

Sách sử Trung Quốc in nhằm thành Tây Ban Nha, người dịch sửa lại cho đúng với lịch sử.

Đại đế Peter: 1672 - 1725, tức Pi - Ốt Đại đế nước Nga (1628 - 1725), Sa Hoàng đầu tiên thực hành cải cách hành chính, phát triển công thương

nghiệp và văn hóa giáo dục, xây dựng lục quân và hải quân chính quy, tiến hành bành trướng ra ngoài biên giới.

Vasscoda Gama: người Bồ Đào Nha, 1460 - 1524, nhà hàng hải đầu tiên khám phá tuyến hàng hải từ Châu Âu vòng qua Mũi Good Hope đến Ấn Độ (1497 - 1499), phát hiện ra Ấn Độ, 1524 làm Tổng đốc Ấn Độ thuộc Bồ Đào Nha.

Chỉ Qua Vi Vũ 止戈为武 : Trong Hán tự , chữ 'Vũ'武(Võ) (trong vũ lực, vũ khí) do chữ 'Chỉ'止(dừng lại) và chữ 'Qua'戈(cây giáo, một thứ vũ khí thời xưa) hợp thành; 'Chỉ Qua' là 'Ngưng giáo' (tức không chiến đấu) cấu tạo thành chữ 'Vũ'武. Chỉ Qua Vi Vũ còn được dùng như một thành ngữ, với nghĩa: võ công chân chính là võ công chấm dứt được chiến tranh; về sau lại có thêm ý: võ công chân chính là võ công chấm dứt được chiến tranh; về sau lại có thêm ý: võ công chân chính là không dùng vũ lực mà khuất phục được đối phương. Chỉ Qua Vi Vũ là luận điểm nổi tiếng do Sở Trang Vương nêu ra đầu tiên.

Ý nói người giỏi quân sự đều hết sức tránh chiến tranh mà cố gắng dùng mưu lược để giải quyết tranh chấp đối phương. Đây là nửa sau vế thứ nhất trong đôi câu đối tại miếu thờ Võ Hầu Gia Cát Lượng ở Thành Đô. Đôi câu đối này như sau: 能攻心则反侧自消,自古知兵非好战;/ 不审势即宽严皆误,后来治蜀要深思

Thomas Cleary: Nhà Hán học người Mỹ.

Nguyên văn chữ Hán: Thượng binh phạt mưu (Dùng mưu lược thắng địch là trình độ dụng binh cao nhất) và Bất chiến nhi khuất chân chi binh (Không đánh mà hàng phục được toàn bộ kẻ địch). Đây là hai câu thiên 'Mưu công', trong 'Binh pháp tôn tử'.

Sir Liddell Hart (1895 - 1970) người Anh, quân nhân, sử gia quân sự hàng đầu, nổi tiếng với lý thuyết chiến tranh cơ giới hóa (sử dụng xe tăng), nhà văn, nhà báo, tác giả hơn 30 cuốn sách, đáng kể là 'Lịch sử thế chiến II'

Nguyên văn chữ Hán: Bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện giả dã; bất chiến nhi khuất nhân chi binh, thiện chi thiện giả dã.

Nguyên văn chữ Hán: Hiệp hòa vạn bang.

Nguyên văn chữ Hán: Tứ hải vô địch.

Nguyên văn chữ Hán: Hóa can qua vi ngọc bạch. Ý nói thay chiến tranh bằng tình hữu nghị.

Nguyên văn chữ Hán: Nhân giả vô địch.

Biển Adriatic: vùng biển phân cách bán đảo Ý với bán đảo Balkan (gồm Croatia, Slovenia, Bosna và Hercegovina, Montenegro và Albania).

Biển Aegean: vùng biển nằm giữa Thổ Nhĩ Kỳ và Hy Lạp.

Nguyên văn chữ Hán: Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ. Đây là một câu trong thiên 'Công Tôn Sứ Hạ' sách 'Mạnh Tử'.

Nguyên văn chữ Hán: Đa hành bất nghĩa tất tự tệ.

Nguyên văn chữ Hán: Sư xuất hữu danh.

Nguyên văn chữ Hán: Nghĩa binh.

Nguyên văn chữ Hán: Nghĩa chiến.

Chủ nghĩa công lợi: Quan điểm lấy công hiệu thực tế hoặc lợi ích làm tiêu chuẩn hành vi.

Học thuyết Darwin - xã hội: Tức Social - Darwinist Tdeology, lý thuyết cho rằng xã hội loài người tiến hóa thông qua thuyết đấu tranh sinh tồn, trong đó chủng tộc nào thông minh hơn, khỏe mạnh hơn, thích nghi với môi trường tốt hơn sẽ là chủng tộc có quyền tồn tại; chủng tộc nào dốt nát, ốm yếu, kém thích nghi với môi trường sẽ bị đào thải.

1\ Người Tây dương, tức là người phương Tây

2\ Người Đông dương, tức là người Nhật Bản

Bernard Montgomery, 1887 - 1976, nguyên soái lục quân Anh, nhà chỉ huy quân sự nổi tiếng của lực lượng Đồng minh, từng đánh bại quân Đức đóng tại Châu Phi, tạo ra bước ngoặt trong thế chiến thứ II.

Beaufre tức André Beaufre 1902 - 1975, lúc kết thúc Thế Chiến II là đại tá trong quân đội kháng chiến Pháp do tướng De Gaulle chỉ huy, nhà chiến lược quân sự Pháp, đề xướng thành lập lực lượng hạt nhân độc lập của Pháp, tác giả sách 1940: The Fall of France

Clemenceau: Georger Clemenceau, 1841 - 1929, nhà chính trị, nhà báo, hai lần làm Thủ tướng Pháp (1906 - 1909; 1917 - 1920), tham gia và thao túng hội nghị hòa bình Paris sau thế chiến I, cố gắng làm suy yếu Đức, chống Liên Xô, phản đối chủ trương của Tổng thống Mỹ Wilson tại Hội nghị này.

3\ Alexis de Rocqueville, 1805 - 1859, nhà chính trị học và sử gia, nghị sĩ nền Cộng hòa thứ II nước Pháp, Ủy viên ban soạn thảo Hiến pháp, tác giả hai cuốn sách nổi tiếng *Nền dân chủ Mỹ*, chế độ cũ và Đại Cách mạng. .sup">(60) có viết một đoạn bình luận đặc sắc trong danh tác “*Nền dân chủ Mỹ*” xuất bản năm 1835 như sau:

Mahan tức Alfred Thayer Mahan, 1840 - 1914, người Mỹ, nhà chiến lược biển và sử gia nổi tiếng, người sáng lập thuyết 'Sức mạnh biển' (Sea Power Theory), từng là sỹ quan chỉ huy trong cuộc chiến Mỹ - Tây Ban Nha năm 1898, suốt đời cống hiến cho việc xây dựng quyền lực biển của Mỹ. Tổng thống F.Roosevelt ca ngợi ông là một trong những nhân vật vĩ đại nhất, có ảnh hưởng nhất trong đời sống của nước Mỹ. .sup">(61). Di chúc chính trị của Washington là kết tinh trí tuệ chiến lược của các bậc khai quốc công thần Mỹ, là sự sáng tạo của trí tuệ chiến lược Mỹ thời đại đó, là tư tưởng chỉ đạo thực tiễn chiến lược Mỹ 100 năm sau đó. Di chúc chính trị của Washington vừa là chiến lược lớn, phương châm lớn của nước Mỹ, cũng là tư tưởng lớn, lý thuyết lớn chiến lược của Mỹ. Di chúc này có thể sánh ngang bất kỳ trước tác tư tưởng chiến lược kinh điển nào trên thế giới. Di chúc chiến lược Washington và trước tác chiến lược của Mahan là hai tiêu chí đánh dấu nước Mỹ từ chiến lược thủ thành tiến tới chiến lược bành trướng.

Chủ nghĩa Monroe: Monoe Doctrine, học thuyết do Tổng thống Mỹ Monroe, học thuyết do Tổng thống Mỹ Monroe đề xuất, chủ trương phản đối sự can thiệp của Châu Âu và Tây bán cầu; trở thành nền tảng chính sách đối ngoại Mỹ. James Monroe, 1758 - 1831, là Tổng thống Mỹ thứ 5, làm Tổng thống hai nhiệm kỳ (1817 - 1825). .sup">(62) là giai đoạn hai và hình thái thứ hai của đại chiến lược Mỹ.

Roosevelt ở đây là Franklin Roosevelt, 1882 - 1945, Tổng thống Mỹ thứ 32, làm Tổng thống 4 nhiệm kỳ liên (1933 - 1945), được coi là Tổng thống tốt nhất nước Mỹ. .sup">(63) trước ngày kết thúc Thế chiến II là giai đoạn bốn và hình thái thứ tư của đại chiến lược Mỹ.

Hull tức Cordell Hull, 1871 - 1955, Bộ trưởng Ngoại Giao Mỹ 1933 - 1943, người đảng Dân Chủ, ủng hộ New Deal của Roosevelt, chống Nhật xâm lược Trung Quốc, góp phần xây dựng Liên Hợp Quốc; giải Nobel Hòa Bình 1945. ^{>(64)} từng đưa ra một số ý tưởng và biện pháp sau này được sử gia Arthur Meier Schlesinger Jr gọi là “chủ nghĩa thế giới”. Họ cho rằng chiến tranh đã làm cho cơ cấu thế quân bình truyền thống của châu Âu bị phá hoại nặng, cần phải dựa vào Mỹ, Liên Xô và Anh Quốc để duy trì trật tự thế giới. Mỹ nên và có thể ở trong thế giới này, thông qua tổ chức Liên Hợp Quốc để giữ gìn kết cục an ninh tập thể thay cho thế quân bình và phạm vi thế lực của các nước lớn, bảo đảm địa vị lãnh tụ thế giới của Mỹ.

Là cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng con lạc đà nhưng lại thu được chiến lợi phẩm là cả con lạc đà: câu này có nguồn gốc từ một ngạn ngữ tiếng Anh: 'The last straw on the camel's back', có nghĩa là cọng rơm cuối cùng chất trên lưng con lạc đà làm nó khịu xuống (vì không chịu nổi sức nặng). Đống rơm chất trên lưng lạc đà quá nặng làm nó gãy lưng tất nhiên phải có cọng rơm cuối cùng gây ra tình trạng đó (tương tự: giọt nước tràn ly). Ở đây tác giả ví von công lao của Mỹ đối với hai cuộc Thế chiến chẳng là bao mà chiến thắng Mỹ thu được lại quá lớn. Người dịch cho rằng nước Mỹ có công rất lớn trong hai cuộc Thế chiến, nhất là Thế chiến II, đặc biệt trên mặt trận Thái Bình Dương, Mỹ chiến đấu kiên cường với Phát xít Nhật, buộc Nhật đầu hàng, tạo điều kiện cho nhiều nước Châu Á giành được độc lập, thoát khỏi chế độ thuộc địa. ^{>(65)}.

Chính sách mở cửa, tức Open Door Policy, do Bộ trưởng Ngoại giao Mỹ John Hay đề xuất năm 1899 để áp dụng cho Trung Quốc khi nước này bị các nước Phương Tây bắt nạt và xâm lược. Trung Quốc cho rằng chính sách này nhằm để quân bình lợi ích các nước phương Tây trong việc xâm xé Trung Quốc. ^{>(66)}. Năm 1904 Roosevelt nêu “suy luận” về chủ nghĩa Monroe là hành động tăng cường sự chuyển biến đó.

Chiến tranh Phổ - Pháp: diễn ra trong thời gian 1/1870 - 5/1871, do Pháp tuyên chiến trước, kết thúc bằng thắng lợi của Phổ, đem lại sự thống nhất

Đế Chế Đức dưới sự cai trị của vua Wilhelm I và đánh dấu sự sụp đổ của hoàng đế Pháp Napoléon III và Đế chế Pháp, sau đó được thay bằng nền Cộng hòa thứ III. Vùng Alsace - Lorraine bị Phổ chiếm cho đến khi Thế chiến I kết thúc. Hồi ấy Bismarck đang là Thủ tướng phục vụ triều đình Hoàng Đế Phổ Wilhelm I. (67), Phổ thắng Pháp, Hoàng đế Pháp bị bắt làm tù binh. Nhưng nội bộ nước Phổ xảy ra sự chia rẽ sâu sắc về chính sách đối với Pháp. Đại sứ Đức tại Pháp nhiệm kỳ đầu tiên là Harry von Arnim chủ trương khôi phục chế độ hoàng đế của Pháp. Nhưng xuất phát từ mục đích chiến lược muốn Pháp trở nên bị cô lập, rối ren và suy yếu để sau này khó có thể cạnh tranh với Đức, Bismarck chủ trương khôi phục nền cộng hòa Pháp. Bismarck cho rằng một chính quyền cộng hòa không ổn định sẽ ở vào trạng thái cô lập bị cách ly trong một châu Âu mà chế độ quân chủ chiếm địa vị thống trị. Năm 1872, trong một bản tấu trình, Bismarck viết: “Đối với châu Âu vương triều liên hợp, quả núi lửa Paris (chính quyền cộng hòa không ổn định) không có chút nguy hiểm nào, nó sẽ tự cháy tự tắt”. Bismarck kiên trì để Pháp lập chế độ cộng hòa, để Pháp như một quả núi lửa không ổn định suốt ngày phun ra dân chủ, rơi vào tình trạng rối ren mất ổn định - đây là trạng thái lý tưởng có lợi nhất cho nước Đức. Nhưng Arnim ngoan cố kiên trì ý kiến của mình, cuối cùng ông này bị cách chức và bị tố cáo phạm tội phản quốc.

Nghị viện chế hiến (hoặc lập hiến): constituent assembly. (68) có quyền lập pháp và quyền giám sát chính phủ nhưng không được thay chính phủ nắm chính quyền. Chính phủ nên “có chức, có quyền và ổn định”. Do chính phủ lâm thời chỗ nào cũng bị Nghị viện Chế hiến cản trở níu kéo, ngày 20 tháng 1 năm 1946 De Gaulle tức giận từ chức. Mãi cho tới tháng 9 năm 1958, khi bản hiến pháp nền Cộng hòa thứ V tăng cường đáng kể quyền lực của Tổng thống được thông qua, sau khi được bầu làm Tổng thống nhiệm kỳ thứ nhất, De Gaulle mới có điều kiện để triển khai hoài bão chính trị của mình.

Văn hóa Hobbes: nền văn hóa chịu ảnh hưởng của Thomas Hobbes, (xem chú thích 1 chương III), nhà triết học chính trị theo chủ nghĩa duy vật máy móc, ủng hộ chế độ quân chủ, đề ra thuyết Khế ước, có ảnh hưởng lớn tới thế giới. >(69) tới văn hóa Locke

Văn hóa Locke: nền văn hóa chịu ảnh hưởng của John Locke, 1632 - 1704, triết gia duy vật người Anh, sáng lập chủ nghĩa Kinh nghiệm, chứng minh tri thức của nhân loại bắt nguồn từ thế giới cảm tính, là người đầu tiên trình bày toàn diện tư tưởng dân chủ hiến chính, chủ trương chính thể quân chủ lập hiến, có ảnh hưởng tới triết học và chính trị thế giới. >(70) và văn hóa Kant

Văn hóa Kant: nền văn hóa chịu ảnh hưởng của triết gia Đức Immanuel Kant, 1724 - 1804, người sáng lập triết học duy tâm cổ điển Đức, chủ trương tri thức của nhân loại là hữu hạn. >(71) vừa là một quá trình dài lâu vừa cũng là một quá trình quanh co lắt léo. Trong quá trình đó nếu đánh mất sự cảnh giác đối với các âm mưu quỷ kế của thế lực nước ngoài thì ắt hẳn sẽ thất bại lớn. Bởi vậy, vẫn nên gượng nhẹ đối với sự phê phán “Thuyết âm mưu”, “Thuyết cạm bẫy”. Các phần tử tinh anh càng không được dùng ảo tưởng “Thuyết phi âm mưu” thậm chí “Thuyết Thiên thần” để làm quần chúng nhân dân u mê.

Nicholas John Spykman (1893 - 1943), người Mỹ gốc Hà Lan, nhà chiến lược học địa lý, được gọi là 'cha đẻ chính sách vây chặt' (god father of Containment), đề xuất Rimland Theory.

Quỹ truyền thống Mỹ: tiếng Anh là The Heritage Foundation, một think tank hàng đầu của Mỹ, có xu hướng bảo thủ, đặt trụ sở tại Washington.

Học giả Ezra Vogel, tác giả sách 'Japan As Numberone'

Sự thăng trầm của các cường quốc: tức 'The Rise and Fall of the Great Power' Economic Change and Military Conflict From 1500 to 2000, xuất bản lần đầu năm 1987.

Hiệp định Quảng trường: tức Plaza Accord, là thỏa ước tài chính do Mỹ, Nhật, Đức, Anh, Pháp ký ngày 22/9/1985 tại khách sạn Plaza (Plaza nghĩa

là Quảng trường), thành phố New York; nội dung chính là hạ giá đồng dollar Mỹ so với đồng Yên Nhật và đồng Mác CHLB Đức.

Nguyên văn bản tiếng Trung Quốc là 1988, có lẽ là in nhầm, người dịch sửa là 1998.

Bức màn sắt (Iron Curtain) là từ để gọi biên giới địa lý, biến giới tư tưởng mang tính biểu tượng chia cắt Châu Âu thành hai khu vực riêng từ cuối Thế chiến II đến cuối Chiến tranh lạnh (1991). Tháng 2/1946, Stalin phát biểu khẳng định Chủ nghĩa Cộng sản sẽ thắng và Chủ nghĩa Tư bản sẽ bị lật đổ, Liên Xô quyết tâm thiết lập chế độ Cộng sản ở Đông Âu. Trong diễn văn 'Nguồn tiếp sức cho Hòa Bình' tại Đại học West - minster ở Fulton, Missouri (Mỹ) ngày 5/3/1946, Winston Churchill (lúc này không còn là thủ tướng, nhưng vẫn có tiếng nói mạnh mẽ trên chính trường Anh) phản đối việc Stalin lập 'Bức màn sắt' ở Đông Âu, coi đó là biểu tượng chia cắt Châu Âu. Churchill kêu gọi Mỹ ngăn chặn Stalin lôi các nước Tây Âu vào bên trong bức màn sắt.

Bản tiếng Trung Quốc in sai là Georger Tanya. Người dịch đã tra cứu lại, tên chính xác là Georger Santayana, 1863 - 1952, nhà thơ và triết gia Mỹ gốc Tây Ban Nha. Câu cách ngôn này nguyên văn là 'Those who cannot remember the past are condemned to repeat it'. (Ai quên quá khứ thì sẽ bị lên án là lặp lại quá khứ). Nguồn: 'The Life of Season'.

China's strangery for of strang nation xuất bản năm 2007.

Trung Mỹ quốc: tiếng Anh Chimerica; do Niall Ferguson (người Anh, giáo sư môn lịch sử tại Đại học Harvard) và Moritz Schularick (phó giáo sư kinh tế học tại John F. Kennedy Institute of the Free University of Berlin) đưa ra cuối năm 2006.

Năm 1812 Châu Âu chìm trong chiến tranh, Hoàng đế Pháp Napoléon đưa đại quân tấn công Nga, kết quả đại bại, binh sĩ chết gần hết do đói rét; nhân dịp đó nhiều nước Châu Âu (kể cả Anh) nổi lên chống Pháp. Cũng năm đó Mỹ tuyên chiến với Anh; quân đội Anh chiếm thủ đô Mỹ, lẽ ra Mỹ sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng vì Anh đang dốc sức đánh Pháp, chính phủ Anh, sợ thua Napoleon nên không dám tiếp tục đánh Mỹ mà cuối cùng năm 1814

Anh ký hòa ước với Mỹ, nhờ đó Mỹ thoát nạn chiến tranh (1815 Anh và Phổ thắng Pháp). Vì thế tác giả nói tai họa của Châu Âu là cơ may của Mỹ. Chính phủ quân phiệt Bắc Dương: chính phủ của tập đoàn quân phiệt phong kiến do Viên Thế Khải lập cuối đời nhà Thanh. Năm 1901 Viên nhậm chức Đại thần Bắc Dương. Sau Cách mạng Tân Hợi (1911), Viên cướp lấy chức Đại Tổng thống, hình thành tập đoàn quân phiệt đàn áp nhân dân, bán nước. Năm 1916, Viên chết, tập đoàn này chia rẽ, hỗn chiến với nhau; năm 1927 bị quân đội chính phủ cách mạng Tôn Trung Sơn tiêu diệt trong chiến tranh Bắc phạt.

Tại hội nghị Hòa bình Paris (18/1 - 28/6/1919, có 32 nước tham gia, họp ở điện Versailles) nhằm giải quyết các vấn đề sau Thế chiến I, Tổng thống Mỹ Wilson đề ra kế hoạch hòa bình, trong đó có thỏa hiệp để Nhật kế thừa các đặc quyền của Đức tại tỉnh Sơn Đông trung Quốc, phái đoàn trung Quốc phản đối, không kí hòa ước Versailles.

Ở đây tác giả muốn nói về Hội nghị Yalta (Yalta Conference), tức hội nghị thượng đỉnh Mỹ - Liên Xô - Anh họp tại Yalta (Liên Xô) 4 - 11/2/1945 bàn các vấn đề sau khi Đức phát xít đầu hàng. Trong đó vì để tránh xung đột với Liên Xô, Mỹ đồng ý để Liên Xô được hưởng các đặc quyền của nước Nga Sa Hoàng tại Trung Quốc, như quyền thuê quân cảng Lữ Thuận - Đại Liên (một cảng biển và đô thị công nghiệp quan trọng của Trung Quốc) và khai thác một số tuyến đường sắt, thừa nhận giữ nguyên tình trạng hiện có của CHND Mông Cổ (mà Trung Quốc cho là đất của mình)...

Khoản bồi thường Canh Tý: Năm 1900 Liên quân 8 nước phương Tây xâm lược Trung Quốc, năm sau ép chính quyền Mãn Thanh ký hiệp ước Tân Sửu, buộc Trung Quốc bồi thường cho 8 nước này 450 triệu lượng bạc (450 triệu dân, mỗi người nộp 1 lượng), gọi là khoản bồi thường Canh Tý. Năm 1908 - 1940, nhưng quy định chỉ dùng vào việc cho trung Quốc cử học sinh sang Mỹ du học. Nhờ đó trung Quốc có được một đội ngũ nhân tài cấp cao, về sau họ có đóng góp quyết định vào việc làm bom nguyên tử, vệ tinh và tên lửa.

The Pentagon's New Map: War and Peace in the Twenty - First Century;
xuất bản năm 2004.

Charles Krauthammer: Nhà báo Mỹ nổi tiếng, sinh 1950, từng đoạt giải Pulitzer.

Một lực lượng trước kia ít được chú ý nay nổi lên - ý nói lực lượng cuac bọn khủng bố nổi lên sau vụ 11 tháng 9.

Samuel Philipa Huntington, 1927 - 2008, nhà khoa học chính trị nổi tiếng nước Mỹ, tác giả học thuyết 'sự đụng độ giữa các nền văn minh' ('Clash of Civilizations', đề ra năm 1993).

Thời kỳ bùng nổ dân số: Tiếng Anh là Baby Boom, thời kỳ 1946 - 1964 số dân Mỹ tăng thêm 78 triệu.

Ngũ Bá Xuân Thu: Thời Xuân Thu (770 - 476 trước CN), Trung Quốc chia làm hơn 140 tiểu quốc chư hầu, đánh nhau liên miên, thông tin nhau, cuối cùng còn 5 nước lớn mạnh lại tiếp tục đánh nhau giành quyền bá chủ thiên hạ. Vua của 5 nước chư hầu tranh bá chủ lớn nhất là Tề Hoàn Công, Tống Tương Công, Tấn Văn Công, Tần Mục Công và Sở Trang Công được sử Trung Quốc gọi là 'Xuân Thu Ngũ Bá', tức 5 bá chủ thời Xuân Thu.

Thất Hùng Chiến Quốc: 7 nước chư hầu mạnh nhất cuối thời Đông Chu thuộc thời kỳ Chiến Quốc (475 - 221 trước CN), là nhà nước Tề, Sở, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy, Tần. Năm 221 trước CN Tần hoàn tất việc diệt 6 nước, thống nhất Trung Quốc.

Ngũ Đại tức 5 đời: Sau đời Đường, thời gian 907 - 960 tại miền Bắc Trung Quốc lần lượt lập 5 chính quyền Lương, Đường, Tấn, Hán, Chu; lịch sử gọi là Ngũ Đại.

Nguyên văn Chữ Hán: Tiên hoàng lập quốc dụng văn nho, kỳ sĩ đa vi bút mặc câu.

Sung quân: đưa tội phạm tới vùng biên ải làm lính thú hoặc làm lao dịch, được coi là một tội lưu đày.

Di chuyển triều đình về miền nam: Ở đây nói việc nhà Tống chuyển kinh đô xuống miền nam: năm 1127, triều đình Bắc Tống bị nhà Kim (một liên quốc ở phía Bắc) tấn công, chiếm kinh đô Khai phong, bắt giam vua. Nhà Tống tiếp tục chống lại nhà kim. Năm 1411 hai bên thỏa thuận nhà Tống cắt toàn bộ miền bắc Trung Quốc cho nhà Kim và chuyển kinh đô xuống miền Nam (Hoàng Châu).

Quách Sĩ Lập là tên chữ Hán của Karl Friedrich August Gutzlaff (tên tiếng Anh là Charles Gutzlaff), người Phổ, 1803 - 1851, một trong những nhà truyền đạo Tin Lành đầu tiên sang Viễn Đông truyền giáo. Tại Hong Kong hiện có đường phố Gutzlaff đặt tên ông.

Publius Flavius Vegetius Renatus, 400 AD, có viết một số tác phẩm về đề tài chiến tranh, quân sự.

Lên Lương Sơn: lấy tích trong tiểu thuyết Thủy Hử, do không chịu nổi sự đàn áp và thối nát của triều đình nhà Bắc Tống, 108 hảo hán lên Lương Sơn nhập bọn với nhau khởi nghĩa chiến đấu chống lại triều đình.

Weber: Có nhiều người cùng tên Weber; ở đây có lẽ tác giả muốn nói đến Max Weber, người Đức, 1864 - 1920, một trong ba nhà tiên phong về lý thuyết quản lý cổ điển, người đặt nền móng cho ngành xã hội học.

Machiavelli tức Micolò Machiavelli, 1469 - 1527, nhân vật trung tâm của bộ máy chính trị nước Ý thời kỳ Văn nghệ phục hưng, nhà chính trị nhân văn kiệt xuất kiêm nhà thơ, nhà âm nhạc; có cống hiến lớn về chính trị, quân sự, văn học; nổi tiếng với hai tác phẩm The Prince (Quân vương) và Discourses on Livy (Bàn về chủ nghĩa cộng hòa).

Nguyên tắc 'Bảo đảm hủy diệt lẫn nhau': Mutual assured destruction (M.A.D), một học thuyết chiến lược quân sự và chính sách an ninh quốc gia, trong đó việc hai bên tham gia chiến tranh sử dụng hết mức vũ khí hạt nhân sẽ dẫn tới hậu quả cả hai bên tấn công và phòng ngự đều cùng bị hủy diệt, theo đó những nước có vũ khí hạt nhân không được tấn công nước khác bằng vũ khí hạt nhân bởi điều xảy ra chắc chắn là hai bên cùng hủy diệt.

Phố Wall: Từ dùng để chỉ thế lực tư bản tài chính Mỹ (Phố Wall ở thành phố New York là nơi tập trung nhiều cơ quan đại diện các công ty tài chính Mỹ).

Kim Môn và Mã Tổ là hai quần đảo ở eo biển Đài Loan. Nơi đây là chiến trường chính giữ Đài Loan và Trung Quốc trong những năm 1950 - 1960; cũng là đề tài tranh cãi kịch liệt giữa hai ứng viên Tổng thống Mỹ (Kennedy và Nixon) trong cuộc chạy đua vào nhà Trắng năm 1960 về việc

có nên sử dụng vũ khí nguyên tử với Trung Quốc trong trường hợp Đài Loan bị tấn công.

Dự án 'Hai đạn, một vệ tinh': tiếng Trung Quốc là 'Lưỡng đạn nhất tinh': ban đầu là bom nguyên tử, tên lửa và vệ tinh tinh nhân tạo. 'Đạn' thứ nhất là bom nguyên tử, sau diễn biến thành bom nguyên tử và bom khinh khí. 'Đạn' thứ hai là tên lửa. 16/10/1964 Trung Quốc thử thành công nổ quả bom nguyên tử đầu tiên; 17/6/1967 thử thành công nổ bom khinh khí; 24/4/1970 phóng thành công vệ tinh nhân tạo đầu tiên.

Đại cách mạng Pháp lật đổ chế độ quân chủ, lập chế độ quân chủ lập hiến, ngày 20/9/1792 lập chế độ cộng hòa. 10/8/1792, vua Louis và hoàng hậu là Marie Antoinette (người Áo) bị bắt. 17/1/1793, vua Louis bị kết án tử hình với tội danh âm mưu chống lại tự do nhân dân và an ninh chung. Hoàng hậu cũng lên máy chém ngày 16/10.

Sáu nước bị nhà Tần diệt: thời gian 230 - 221 trước Công nguyên, vua nước Tần và Doanh Chính thống tể 6 nước chư hầu Hàn, Triệu, Ngụy, Sở, Yên, Tề, hoàn thành thống nhất Trung Hoa. Năm 206 tr. CN nhà Tần bị Lưu Bang và Hạng Vũ tiêu diệt.

Một nghèo hai trắng: Nghèo: cơ sở vật chất kém; trắng: văn hóa khoa học lạc hậu. Đây là lời Mao Trạch Đông nói trong bài 'Bàn về 10 mối quan hệ lớn': 'Tôi từng nói, chúng ta một là 'nghèo', hai là 'trắng'. 'Nghèo' là công nghiệp không có bao nhiêu, nông nghiệp cũng không phát triển; 'Trắng' là trang giấy trắng, trình độ văn hóa, trình độ khoa học đều chưa cao.'

Một giàu hai công bằng: một là giàu, hai là phân phối công bằng của cải. Immanuel Wallerstein: người Mỹ (1930 -), nhà xã hội học, nhà khoa học lịch sử xã hội và nhà phân tích các hệ thống thế giới. Tác phẩm nói ở đây là cuốn The Decline of American Power: The U.S. in a Challenged World.

Suy thoái Hối là nói sự thoái kinh tế Nhật dưới triều đại Heisei. Heisei (âm Hán Nhật Bình Thành) là tên gọi triều đại Nhật Hoàng do vua Akihito (Minh Nhân) trị vì từ 1989 cho tới nay.

Dân tộc Đại hòa: tên gọi theo âm Hán - Nhật của dân tộc Nhật bản.

Nguyên văn chữ Hán trong Kinh Dịch: An nhi bất vong nguy, tồn nhi bất vong công, trị nhi bất vong loạn.

Tư Mã Tương Như: (không 179 trước CN - ?) nhà văn chuyên viết phú (một thể văn vần) nổi tiếng thời Tây Hán Trung Quốc. Nguyên văn chữ Hán câu này là: Minh già viễn kiến vu vị manh, nhi trí giả tị nguy vu vô hình.

Orange: tên một gia tộc danh giá ở Châu Âu, nguyên quán tại lãnh địa Orange, nhiều thế hệ cai trị Hà Lan, trong đó William III từng làm vua nước Anh, Scotland và Ireland (1689 - 1702); gia tộc này từ 1815 cho tới nay là hoàng gia cai trị Hà Lan trên danh nghĩa.

Sau các vụ khiêu khích của Anh, ngày 18/6/1812, Mỹ tuyên chiến với Anh đốt nhà Quốc hội Capitol và Nhà Trắng ở thủ đô Washington. Tháng 12/1814, hai nước ký Hòa ước, chấm dứt chiến tranh, lãnh thổ Mỹ giữ nguyên trạng.

Valery Boldin: sinh 1935, năm 1981 tham gia ê kíp Gorbachev, sau làm trợ lý của tổng Bí thư đảng Cộng sản Liên Xô Gorbachev rồi Chánh văn phòng Tổng thống thời Gorbachev. Tác giả cuốn Mười năm rung chuyển thế giới: Thời đại Gorbachev do chánh văn phòng của ông chứng kiến (tiếng anh: Ten Years that Shook the World: The Gorbachev Era as Witnessed by his Chief of Staff, xuất bản 1994.

Romain Rolland (1866 - 1944): nhà văn, nhà hoạt động xã hội chống chiến tranh, đoạt giải Nobel Văn học năm 1915.

3\. 'giấu mình chờ thời': Nguyên văn tiếng Trung Quốc - 'thao quang dưỡng hối', nghĩa là giấu thực lực, chờ ngu giả dại, chờ thời cơ.

4\. Ohmae Kenichi: (sinh năm 1943), tiến sĩ vật lý hạt nhân, nhà quản lý học, nhà bình luận kinh tế nổi tiếng, từng phụ trách công ty McKinsey company... Tác phẩm tiêu biểu có: 'Thế giới không biên giới', 'Tương lai lớn của sân khấu toàn cầu'.

5\. 'Khi Trung Quốc thống trị thiên hạ': sự trỗi dậy của Vương quốc trung ương và hồi kết của thế giới phương Tây' tức sách When China Rules the world: The Rise of the Middle Kingdom and the End of the Western World, xuất bản năm 2009. Tác giả Martin Jacques, người Anh, sinh 1945, học giả và nhà báo, hiện là cây bút bình luận của báo The Times, giáo sư thỉnh giảng của Đại học Nhân dân Bắc Kinh.

6\ 'Thời báo Hoàn cầu': Một phụ trương của Nhật Báo Nhân Dân, cơ quan của Trung ương Đảng Cộng Sản Trung Quốc

7\ Feodor Mikhailovich Dostoevsky, 1821 - 1881, nhà văn người Nga chuyên viết về sự bình đẳng trong xã hội; nổi tiếng với các tác phẩm 'Thằng Ngốc', 'Tội ác và trừng phạt'...; từng bị đày do tham gia cách mạng.

8\ De Gaulle tức Charles André Marie Joseph De Gaulle, 1890 - 1970, người lãnh đạo phong trào 'nước Pháp Tự do' chống Phát xít Đức trong thế chiến thứ II; sau khi nước Pháp được giải phóng từng làm người đứng đầu chính phủ Pháp lâm thời, rồi Thủ tướng (1944 - 1946; 1958), Tổng thống Pháp (1959 - 1969), chủ trương ngoại giao độc lập tự chủ không lệ thuộc Mỹ

Công ty Đông và Tây Ấn Độ: ở đây tác giả muốn nói về công ty Đông và Tây ấn độ của Hà Lan (xin chớ nhầm với công ty Ấn Độ của Anh). Công ty Đông Ấn của Hà Lan, tên tiếng Anh Dutch East India Company (tên đầy đủ là Dutch United East India Com), tiếng Hà Lan Vereenig de Ootindische Compagnie, viết tắt VOC. lập 1602, giải tán 1799, là công ty tư nhân lớn nhất thế giới đương thời, có tính chất một nhà nước. Công ty có quân đội riêng gồm 10 nghìn lính đánh thuê, đội thương thuyền vũ trang 150 tàu, đội chiến thuyền 40 tàu, có cả nhà máy đóng tàu; cổ tức của công ty cao tới 40%. Công ty này năm 1624 phát hiện và lập thương cảng tại Mỹ, đặt tên là New York. Công ty Tây Ấn của Hà Lan (Dutch West India Com, thành lập năm 1621, là một chi nhánh của công ty Đông Ấn) là công ty tư nhân mạnh nhất, hiệu quả nhất thế giới xưa nay (hơn cả Microsoft, IBM, GM thời nay), lợi nhuận cao tới 200 - 300% (ngày nay công ty có lợi nhuận cao nhất là 20 - 30%)

FED: viết tắt từ Federal Reserve System, tức Cơ quan Dự trữ Liên bang, tức Ngân hàng Nhà nước Mỹ.

Trò chơi kết cục bằng số không: tiếng Anh là rezo - sum game: các bên tham gia trò chơi cạnh tranh gay gắt với nhau, được của bên này có nghĩa là mất của bên kia, được và mất của hai bên cộng lại thì mãi mãi bằng rezo (số không); nơi cách khác, không tồn tại khả năng hai bên cộng tác với nhau.

Clausewitz: Karl von Clausewitz, 1780 - 1831, người Đức, nhà lý luận quân sự và sử gia quân sự; tác phẩm chính 'Bàn về chiến tranh' (On war), chủ trương chiến tranh là sự tiếp tục của chính trị, đề xuất quan niệm chiến tranh tổng thể.

Bismarck: Otto Eduard Bismarck, 1815 - 1898, thủ tướng vương quốc Phổ (1862 - 1890), Thủ tướng đế quốc Đức (1871 - 1890), lãnh đạo lực lượng quân đội đánh bại Pháp, Áo thống nhất nước Đức, còn gọi là 'Thủ tướng thép'.

George Frost Kennan (1904 - 2005), nhà chiến lược Mỹ, người sáng lập học thuyết ngăn chặn Liên Xô, cha đẻ của chiến lược chiến tranh lạnh.

Thanh gươm sắc Damocles: Theo truyền thuyết Hy Lạp cổ, Damocles là một bề tôi nhưng lại muốn làm vua; biết vậy, nhà vua bèn mở tiệc mời Damocles ngồi vào ngai vàng, phía trên có một thanh gươm sắc treo bằng sợi lông bìm ngựa (là loại sợi rất dễ đứt), nhằm để Damocles hiểu hoàn cảnh nguy hiểm của kẻ làm vua. Điển tích này dùng để nói tai họa sắp giáng xuống.

Bản gốc tiếng Trung Quốc viết nhầm là 9, người dịch sửa là 8.

Sir Winton Churchill, 1874 - 1965, nhà chính trị, nhà văn, Thủ tướng nước Anh 1940 - 1945, người lãnh đạo nước Anh chống lại Phát xít Đức trong thế chiến thứ II, ông đạt giải Nobel văn học năm 1953

1. (Đơn vị tiền tệ Ấn Độ)

2. Giờ cao điểm

1. Tên con chó - ND

1. Sinh năm 1943, là Tổng tư lệnh Bộ tham mưu của Quân đội Pakistan.

Ông lên nắm chức tổng thống thông qua một cuộc đảo chính. Ông lên nắm quyền ngày 12 tháng 10 năm 1999, sau khi lật đổ Nawaz Sharif, Thủ tướng được bầu cử, và từ đó ông nắm quyền đứng đầu cơ quan hành pháp. Sau đó ông giữ chức Tổng thống Pakistan

1. Một công ty địa ốc lớn ở Ấn Độ

2. Một nghi thức truyền thống của người Hindu

1. Tổ chức Y tế Thế giới

1. Một loại nệm đặc trưng của Ấn Độ

1. Thịt Kashmiri và trứng

1. Một lễ hội truyền thống của người Hồi giáo

2. Danh hiệu của Vua chúa

1. Người hành hương tới Mecca - ND

1. Một quần đảo thuộc Ấn Độ

1. Ở đây, tác giả đang đề cập tới món của hồi môn mà nhà gái phải cho cô dâu trước khi về nhà chồng theo tập tục của người Ấn

1. Ấn Độ có ba ngôn ngữ chính là tiếng Anh, tiếng Hindi và tiếng Urdu; tác giả là người vùng Peshawar, địa phương sử dụng tiếng Hindko làm ngôn ngữ chính

1. Lễ hội thả diều kéo dài hai ngày, diễn ra ở Lahore, thủ phủ tỉnh Punjab

1. Sau Thế chiến II, Anh trao trả độc lập cho Ấn Độ và phân chia lãnh thổ này dựa trên cơ sở tôn giáo: Tây Pakistan, Đông Pakistan (Hồi giáo) và Ấn Độ (đạo Hindu). Năm 1971, Đông Pakistan tách ra thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Bangladesh. Từ đó, lãnh thổ Pakistan chỉ còn ở miền tây.

2. (1953 - 2007): Cựu Thủ tướng Pakistan, người lãnh đạo Đảng Nhân dân Pakistan (PPP)

3. Hai tác phẩm trường ca cổ của Pakistan

1. Đàn ông

1. (1898 – 1982): nhà thơ Ấn Độ

1. Abe: Abraham Lincoln

Louis Guimbaud: Người mẹ của Victor Hugo.

Louise Barthou: Trung tướng Hugo, tr. 43.

Sđd. tr. 47.

Sđd. tr. 53.

Sainte - Beuve: Chân dung hiện đại, Q.II, tr.179.

Theo Hồi ký của Guttinguer.

Thần kịch nghệ trong huyền thoại Hy Lạp.

Nàng thơ Pháp; Số ra ngày 12 tháng năm 1824.

Về nước Đức.

Léon Séché: Văn đoàn Nàng thơ Pháp, tr.82.

Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q.I, tr. 3061.

Victor Hugo: Gởi cha, tr. 107.
s.đ.d. tr. 106.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi. Q.I, tr. 400.
S.đ.d. Q.I, tr. 402.
s.đ.d. Q.I, tr. 403.
s.đ.d. Q.I, tr. 406.
s.đ.d. Q.I, tr. 413.
Victor Hugo: Lễ đăng quang của Charles X, (Thơ ca ngợi và balat, tr. 148).
Victor Hugo, theo lời kể một nhân chứng, của đời ông, Q.II, tr. 138.
s.đ.d. Q.II, tr. 130.
balat (ballade): loại thơ trữ tình gồm bốn đoạn.
Victor Hugo: Thơ ca ngợi và balat, tr. 336.
Sainte - Beuve: Những ngày thứ hai đầu tiên, Q.I, tr.179.
Sainte-Beuve: s.đ.d. Q.I, tr.173.
Victor Hugo: Lại nói với em (Thơ ca ngợi và balat, tr.262)
Sainte-Beuve: Truyện kể cho Adèle, tr.23.
Charles Bruneau: Lịch sử ngôn ngữ Pháp, Q.XII, tr.199-204.
Sainte-Beuve: Thư từ trao đổi, Q.I, tr.78-81. và ánh sáng.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, tr.456.
A fred de Musset: Mardoche, I.
Thành phố Trébizonde và cô gái tóc vàng.
Hoàng hậu và thuyền tatan.
Victor Hugo: Sara người phụ nữ tắm (Nét đẹp phương Đông, tr.690).
Claude Roy: Europe, 2-3-1952, tr.82.
Victor Hugo: Nét đẹp phương Đông, tr.744.
Victor Hugo: Người (Nét đẹp phương Đông, tr.752).
Afred de Vigny: Nhật ký một nhà thơ, tr.892-893.
Victor Hugo: Bài tựa của Nét đẹp phương Đông, tr.615-622.
Armand Hoog.
Henri Brémond.
Cuộc đời, tư tưởng và thơ của Joseph Delorme, tr. 27.
Vigny.

Frédéric Saulnier. Lorme. Đề từ: Tres par una. Ba người đàn ông cho một
Sainte-Beuve: Khoái lạc (Volupté), Q.I, tr. 59-60.
Sainte-Beuve: An ủi (Consolations), tr. 5-8
Sainte-Beuve: Sách tình (Livre d'amour), tr. 31-32.
Sainte-Beuve: Khoái lạc, Q.I, tr. 108.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, QI, tr. 462.
Achate: nhân vật trong Enneêde (Virgile).
Sainte-Beuve: Toàn bộ thư từ trao đổi, Q.I, tr. 179-180.
Ernest Dupuy.
Sainte-Beuve: Những ngày thứ hai mới, Q.V, tr. 456.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, QI, tr. 472.
Victor Hugo: Lá thu, XIV, tr. 52-53.
S.đ.d, XVII, tr. 58.
Juste Olivier: Paris 1830, tr. 221.
Victor Hugo: Vậy đâu là hạnh phúc? (Lá Thu, XVIII, tr. 61-62.
Victor Hugo: Dọc sau tháng Bảy 1830 (Những khúc ca hoàng hôn).
Sainte-Beuve: Khoái lạc, Q.I, tr. 321.
Quá trình của Nhà Thờ Đức Bà Paris, tr. 448.
Emile Faguet: Thế kỷ XIX, tr. 201.
N.tr
Victor Hugo: Nhà Thờ Đức Bà Paris.
Sainte-Beuve: Toàn bộ thư từ trao đổi QI, tr. 222-223.
Sainte-Beuve: Tuổi thơ của Adèle (Sách tình, IV, tr.8) vãi).
Sémélé: Nữ thần, người yêu của Zeus và mẹ của Dionysos.
Sainte-Beuve: Sách tình, XI, tr.40.
Victor Hugo: Tình yêu - Đổng đá, tr.415.
Victor Hugo theo lời kể một nhân chứng đời ông. Quyển I, tr.31-32.
Louis Guimbaud: Người mẹ của Victor Hugo, tr.175.
Victor Hugo: Tuổi thơ tôi (Thơ ca ngợi và balat, tr. 254)
Victor Hugo theo lời kể một nhân chứng đời ông, Q.I, tr.53.
L.Barthou, Trung tướng Hugo, tr.74-75.
Victor Hugo: Chuyện xảy ra ở ngõ Feuillantines.

Victor Hugo theo lời kể một nhân chứng đời ông, Q.I, tr.55-56.
Victor Hugo: Ngày cuối cùng của một kẻ bị án, tr.681.
Victor Hugo: Rừng Đen, (Trên đường, Q.II, tr.469).
Victor Hugo: Hành vi và lời nói, Q.I, tr.14
Victor Hugo: Pyrénées (Trên đường, Q.II, tr.298).
Léopold Mabilleau: Victor Hugo, tr.8.
Larron: Kẻ cắp. Trên đất nước bị xâm lược.
Victor Hugo: Nghệ thuật làm ông, IX, tr.493-495.
Louis Guimbaud: Người mẹ của Victor Hugo, tr.210.
Victor Hugo: Ngày cuối cùng của người bị án, tr.68.
Léopold Mabilleau: Victor Hugo, tr.8 .
Sainte-Beuve: Sách tình, XIII, tr.93-94.
Hiện nay, đây là quảng trường Vosges, số 6 là viện bảo tàng Victor Hugo.
Victor Hugo: Những tiếng nói nội tâm, tr.415.
Afred de Vigny: tác giả Eloa.
Antony và Emile Deschamps.
Victor Hugo: Về Mirabeau.
Juliette Drouet: Ngàn lẻ một bức thư tình gửi Victor Hugo, tr.40.
s.đ.d. tr.46.
s.đ.d., tr.51.
André Billy: Sainte - Beuve, cuộc đời và thời đại, Q.I, tr.253.
Victor Hugo: Trầm tư, Q.II, tr.90.
Victor Hugo: Nỗi buồn của Olympio (Ánh sáng và bóng tối, tr.631).
Kính gửi đức vua Louis-Philippe, sau bản án tuyên đọc ngày 12 tháng bảy 1839. Nhà vua vừa mất người con gái, Marie, chết ở tuổi hai mươi sáu; 'đứa trẻ hoàng gia' là con trai của quận công d'Orléans.
Paul Souchon: Hai người vợ của Victor Hugo, tr.115-116.
Tiểu thuyết của Théophile Gautier, xuất bản năm 1837.
Nơi Adèle Hugo đang ngồi mẫu cho họa sĩ vẽ.
Ý muốn nói tới vở Ruy Blas vừa được xuất bản.
Léopold Mabilleau: Victor Hugo, tr.74.
Victor Hugo: Sông Rhin.

Charles-Isidore Vacquerie mất một tháng sau đám cưới con trai, tháng ba 1843

Sainte-Beuve: Toàn bộ thư từ trao đổi.

Thư chưa xuất bản.

Thư chưa xuất bản.

Victor Hugo theo lời kể một nhân chứng của đời ông, Q.I, tr.274

Sainte-Beuve: Chân dung hiện đại, Q.I, tr.39

Louis Barthou: Trung tướng Hugo, tr.88.

Victor Hugo: Ngày cuối cùng của một người bị án, tr.682

Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q.I, tr.291

Louis Barthou: Trung tướng Hugo, tr.95.

Louis Barthou: Trung tướng Hugo, tr.99.

Tháng tư 1810, Henry - Francois - Martin - Chopine, chồng của Marguerite Hugo, đã bị giết tại Tây Ban Nha trong một trận phục kích.

Victor Hugo: Những tập thơ Pháp chưa xuất bản (1815-1818), tr.29.

Victor Hugo: Truyền thuyết thế kỷ, Q.I, XXI, tr.490.

Victor Hugo: Tuổi thơ tôi (Thơ ca ngợi và balat, tr.255).

Marcel Prourt: Jean Santeuil, Q.I, tr.42.

Victor Hugo: Gởi đồng bào, ngày 26 tháng năm 1848.

Victor Hugo: Những người khốn khổ.

Victor Hugo: Kỷ niệm riêng (Souvenirs personnels, tr. 99).

Victor Hugo: s.đ.d. tr.115.

Victor Hugo: Hành vi và lời nói, Q.I tr. 158.

Victor Hugo: S.đ.d tr. 160.

Victor Hugo: S.đ.d. tr.176.

Victor Hugo: S.đ.d. tr. 651

Victor Hugo: S.đ.d. tr. 182.

Victor Hugo: S.đ.d. t. 212.

Raymond Escholin: Một người tình thiên tài, tr. 351

Raymond Escholier: S.đ.d. tr. 351-353

Louis Guimbaud: Victor Hugo và Juliette Dronet, tr. 169.

Victor Hugo: Hành vi và lời nói, Q.I, tr.351-352.

Victor Hugo: S.đ.d Q.I, tr.255-257.
Victor Hugo: William Shakespeare. tr.476.
Victor Hugo: Những người khốn khổ.
Victor Hugo: Napoléon kẻ tiểu nhân, tr.141-143.
Chuyến đi của một người đàn bà tới Epitzberg, của Léonie d'Aunet.
Jean - Bertrand Barrère: Hugo, con người và tác phẩm, tr.129.
Hồi ký của Pierre Foucher, Paris, 1929.
Gustave Simon: Cuộc đời một người đàn bà.
Juliette Drouet: Ngàn lẻ một bức thư tình gửi cho Victor Hugo.
Juliette Drouet: Ngàn lẻ một bức thư tình gửi cho Victor Hugo.
Paul Berret.
Paul Berret.
Paul Berret.
Tiếng Anh trong nguyên bản.
Tiếng Anh trong nguyên bản.
Victor Hugo và hai con trai.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q.I, tr.294.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q.I, tr.294-295.
Victor Hugo: Đại dương, LIV, tr. 91.
Victor Hugo: Ba tập thơ Pháp, tr.43-44.
Victor Hugo: Những người khốn khổ, phần I, quyển III, chương 4, tr.121-123.
Victor Hugo theo lời kể một nhân chứng của đời ông, Q.I, trang 378.
sđd. tr.380.
E. Benôit - Levy: Tuổi trẻ của Victor Hugo, tr.199.
Theo Paul Berret.
E. Benoît - Levy: Tuổi trẻ của Victor Hugo, tr.217.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q.I, tr.197.
Victor Hugo: Những cuộc giã từ tuổi thơ, tr.445.
Theo Louis Barthou.
Victor Hugo: Khát vọng Vinh quang (Đại dương, VI, tr.31).
Victor Hugo: Truyền thuyết thế kỷ, bài tựa.

Victor Hugo: Thư từ trao đổi. Q.II, tr.310.

Nhưng ông không biết rằng bên cạnh ông đang vui tươi hơn hở, những người thân của ông đang ngọt ngào. Bà Hugo càng lúc càng xa rời Guernesey. Bởi không được hạnh phúc, bà cần tiêu khiển và thích, với sự ủy quyền, được đại diện cho vinh quang của chồng tại Pháp hoặc tại Anh. Julie Foucherm, ba mươi sáu tuổi, muốn rời xa Saint-Denis với ý định lấy chồng.

Aglaé Viénot, con gái của một công chứng viên, mà Emile Deschamps đã cưới năm 1817, chết năm 1855.

Victor Hugo: Những người khốn khổ.

Edmond và Jules de Goncourt: Nhật ký, Q.II, tr.99.

Tức là Cảnh tiên Hauteville nơi nhà thơ đưa Juliette Drouet tới ở khi nàng phải rời 'La Fallue' vì lý do âm ước.

Victor Hugo: Những bài hát về đường phố và rừng, điểm lại việc phê bình, tr.467.

Victor Hugo: S.đ.d. tr. 467.

Juliette Drouet.

Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q.III. tr.105,

Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q.III, tr. 140.

Người cười, tr. 424-425.

Tức là Juju, chỉ Juliette Dronet.

Edmond de Goncourt, Nhật Ký, Q.IV, tr. 93.

Victor Hugo: Diễn văn về chiến tranh đợc tại quốc hội ngày 1 tháng ba 1871.

Victor Hugo: B.đ.d

Edmond de Goncourt: Nhật ký. QIV, tr. 181.

Henri Guillin: Victor Hugo bởi chính ông, tr. 58.

Anacréon: nhà thơ cổ đại Hy Lạp.

Victor Hugo: Trong giấc ngủ, tr. 419.

E. Benoît - Levy: Tuổi trẻ của Victor Hugo, tr. 240.

Victor Hugo: Thư cho người vợ chưa cưới, tr. 14

Victor Hugo: Thư cho người vợ chưa cưới, tr. 12.

S.đ.d. tr. 89
Victor Hugo: Thư cho người vợ chưa cưới, tr. 154-155.
Victor Hugo: Thư cho người vợ chưa cưới, tr. 24.
S.đ.d. tr. 22.
S.đ.d. tr. 23.
Raymond Escholier: Một người tình thiên tài, tr. 80.
S.đ.d. tr. 22.
S.đ.d. tr. 42
Victor Hugo: Nuda (Đại dương, LIX, tr.90).
Georges Hugo: Ông tôi, tr. 31.
Victor Hugo: Nghệ thuật làm ông, tr. 424.
Emile-Constant Rochereuil (1849 - 1891).
Juliette Drouet: Ngàn lẻ một bức thư tình gửi Victor Hugo, tr. 793-795.
Louis Guimbaud: Victor Hugo và Juliette Drouet, tr. 254.
Raymond Escholier: Một người tình thiên tài, tr. 617.
Romain Rolland: Ông lão Orphée, trong tạp chí Europe, tháng hai, ba, 1952.
Mục này vô hiệu, vì Juliette đã chết năm 1883.
Henri Guillemin: Hugo bởi chính ông, tr. 58.
Romain Rolland: Bài viết đã dẫn.
Maurice Barrès: Những con người vong bản, tr. 216.
Romain Rolland: Bài viết đã dẫn.
Henri Mondor: Cuộc đời Mallarmé, tr. 470-471.
Léon-Paul Fargue.
Victor Hugo: Những đoạn phê bình, tr. 38.
Victor Hugo: Trả lời thư gửi nhà vua của ông Ourry.
Victor Hugo: Văn chương và triết học lẫn lộn, tr. 53.
S.đ.d. tr. 53.
S.đ.d. tr. 192.
Afred de Vigny: Nhật ký một nhà thơ.
Victor Hugo theo lời kể một nhân chứng của đời ông, Q. II. tr. 7.
S.đ.d. Q. II tr. 12.

Victor Hugo: Thư cho người vợ chưa cưới, tr. 141.
Sainte - Beuve.
Victor Hugo: Thư cho người vợ chưa cưới, tr. 185.
S.đ.d. tr. 35.
S.đ.d. tr. 36.
S.đ.d. tr. 36.
S.đ.d. tr. 42 - 43.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q. I, tr. 322 - 323.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, QI, tr. 327.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q. I, tr. 327.
J. - B. Barrère: Nét độc đáo của Victor Hugo, QI, tr. 43.
Victor Hugo: Thư từ trao đổi, Q. I, tr. 330.
Victor Hugo: Theo lời một người chứng của đời ông, Q. II, tr. 51-52.
Victor Hugo: Những người khốn khổ, phần III, Q. V, tr. 391-392.
Victor Hugo: Thư cho người vợ chưa cưới, tr. 123-124.
S.đ.d. tr. 51 và tr. 55.
S.đ.d. tr. 79.
S.đ.d. tr. 84-85.
S.đ.d. tr. 64.
S.đ.d. tr. 81.
S.đ.d. tr. 64.
S.đ.d. tr. 90.
S.đ.d. tr. 90.
S.đ.d. tr. 153.
Louis Barthou: Trung tướng Hugo, tr. 115-116.
Victor Hugo: Thư cho người vợ chưa cưới, tr. 72-73.
S.đ.d. tr. 103.
S.đ.d. tr. 103.
S.đ.d. tr. 107.
S.đ.d. tr. 106.
S.đ.d. tr. 99-101.
S.đ.d. tr. 117-118.

S.đ.d. tr. 148.

S.đ.d. tr. 150.

S.đ.d. tr. 160.

S.đ.d. tr. 163.

S.đ.d. tr. 172.

S.đ.d. tr. 173.

S.đ.d. tr. 216.

S.đ.d. tr. 232.

Tu sĩ P. Dubois: Victor Hugo và những ý tưởng tôn giáo, tr. 318.

Victor Hugo: Những người khốn khổ, Phần V, Q VI, tr. 215.

Victor Hugo: Lá mùa thu, XXIII tr. 70-71.

Victor Hugo: Những người khốn khổ.

Victor Hugo: Promontorium Somnii - Căn bệnh của William Shakespeare
tr. 304 và 310-311.